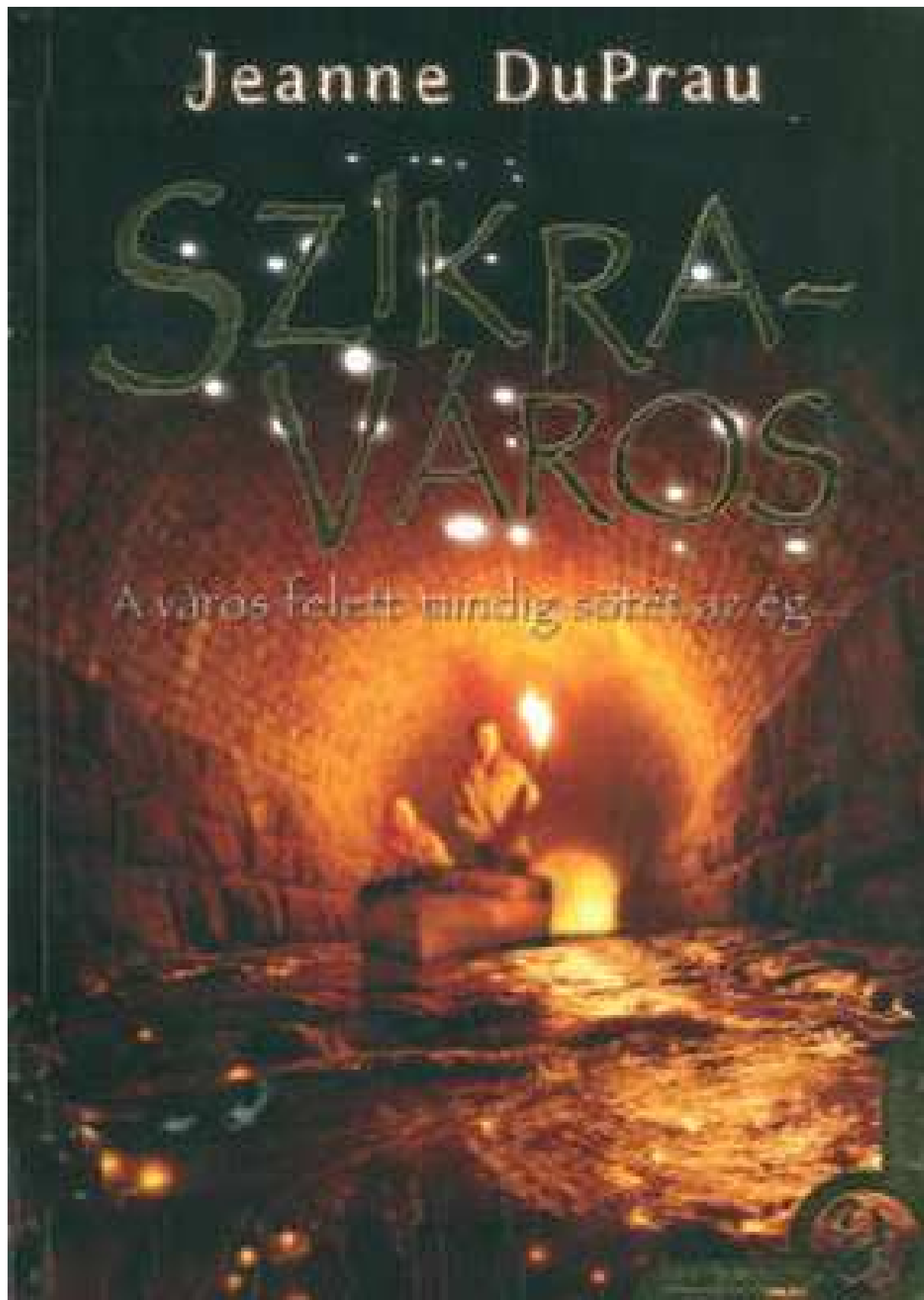

Jeanne DuPrau

SZIKRA- VÁROS

A város felett mindig sötét az ég

SZIKRAVÁROS

Jeanne DuPrau

*Köszönet mindazon barátainknak,
akik kritikáikkal segítettek e kézirat elkészítésében:
Susie Madernek, Patrick Dalynek, Andrew Rámérnek,
Charlotte Muse-nak, Sara Jenkinsnek, Mary Dederernek és Pat Carrnak.
Hálával tartozom ügynökömnek, Nancy Galltnak,
aki Szikravárost a világosságra hozta, és szerkesztőmnek,
Jim Thomasnak, aki a lehető legjobb könyvet varázsolta belőle.
Továbbá szeretettel és köszönettel adózom édesanyámnak,
az első és legjobb írástanítómnak.*

A mű eredeti címe: The City of Ember
Text copyright © 2003 by Jeanne DuPrau

Fordította: Robin Edina

Kiadja az M&C Kft. 2008

Felelős kiadó: Kökényesi Imre Művészeti szerkesztő: Bólyi Alexandra

Nyomdai kivitelezés: Pauker Nyomdaipari Kft. ISBN: 978-963-9763-69-2

Ezen kiadvány semmilyen része sem részben, sem egészben nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus, sem mechanikai, sem fénymásolt, sem más fotóeljárással rögzített formába a kiadó írásos engedélye nélkül.

TARTALOM

<u>Az utasítások</u>
<u>A Sorsolás napja</u>
<u>Üzenet a polgármesternek</u>
<u>A város alatt</u>
<u>Valami elvész, semmi sem kerül meg</u>
<u>Az Éj utcán</u>
<u>A szekrény titka</u>
<u>Lyukak az üzenetben</u>
<u>Felfedezőutak</u>
<u>Ajtó az alagútban</u>
<u>Kék ég, ég veled</u>
<u>Lizzie titka</u>
<u>Rémes felismerés</u>
<u>A megfejtés</u>
<u>A menekülés útja</u>
<u>Szökésben</u>
<u>A dalok</u>
<u>El innen</u>
<u>Ahová a folyó vezet</u>
<u>A világ világa</u>
<u>Az utolsó üzenet</u>

Az utasítások

Amikor Szikraváros épp csak megépült, de még senki sem lakta, a főépítész és a helyettese kimerülten leroskadtak, és a jövőről kezdtek beszélgetni.

– Legalább kétszáz évig nem szabad majd elhagyniuk a várost – jelentette ki a főépítész. – Vagy talán még kétszázhusz évig sem.

– Elég hosszú idő lesz az? – kérdezte a helyettes.

– Úgy kell lennie. Nem tudhatjuk biztosan.

– És amikor eljön az idő – folytatta a helyettese –, honnan tudják majd, hogy mit kell tenniük?

– Természetesen ellátjuk őket a szükséges utasításokkal – válaszolta magától értetődően a főépítész.

– De ki fogja őrizni az utasításokat? Kiben bízhatunk, hogy biztonságban és titokban tartja majd őket egész idő alatt?

– A város polgármestere fogja gondját viselni az utasításoknak – felelte a főépítész. – Egy időzített zárral ellátott dobozba helyezük majd őket, amelyet úgy állítunk be, hogy a kellő időpontban kinyíljon.

– Na, és eláruljuk majd a polgármesternek, mi rejlik abban a dobozban? – érdeklődött a helyettes.

– Semmiképp. Annyit mondunk majd neki, hogy olyan információt tartalmaz, amelyre egyelőre nem lesz szükségük, és nem is szabad látniuk, amíg a doboz magától fel nem tárul.

– Tehát az első polgármester a következőre hagyományozza majd a dobozát, az pedig az utána következőre, és így tovább évek hosszú során át, rendületlenül őrizve a titkot egész idő alatt?

– Mi más tehetnénk? – kérdezte tehetetlenül a főépítész. – Ebben a vállalkozásban az égvilágon semmi sem bizonyos. Lehet, hogy addigra már senki sem lesz a városban, vagy már nem is fog létezni számukra biztonságos hely idefenn, ahová visszatérhetnének.

Így tehát az első polgármester megkapta a becses dobozt. Figyelmeztették, hogy gondja legyen rá, majd ünnepélyesen megeskették, hogy megőrzi a titkot. Amikor megöregedett, és polgármesteri megbízatása lejárt, gondosan beszámolt utódjának a dobozkáról, aki szintén gondosan őrizte a titkot, ahogyan az utána következő is. Hosszú éveken át minden a terv szerint haladt. Ám Szikraváros hetedik polgármestere már kevésbé volt tiszteletre méltó, mint elődjéi, de annál nagyobb kétségbeesés gyötörte. Beteg volt – az a tüdőbetegség támadta meg őt is, amely akkoriban oly gyakori volt Szikraváros lakosai között. Azt gondolta, hogy a doboz talán olyan titkot őriz, ami megmenthetné az életét. Előhozta hát rejtkehelyéről, a Gyülekezet Háza pincéjéből, és hazavitte. Ott azután nekiesett egy jókora kalapáccsal.

Ereje azonban már fogytán volt. Csak annyit sikerült elérnie, hogy a doboz teteje kissé behorpadt. Mielőtt pedig visszavihette volna hivatalos rejtkehelyére, vagy akár szólhatott volna róla az utódjának, hirtelen meghalt. A doboz egy szekrény aljára került, betuszkolva néhány régi táská és csomag mögé. Ott lapult, anélkül, hogy bárki felfigyelt volna rá. Teltek az évek, amíg végül eljött az idő, és a zár szép csendesen kipattant.

1. fejezet

A sorsolás napja

Szikravárosban mindig sötét volt az ég. Az egyedüli fényforrást az épületeken és nagyobb terek közepén magasodó póznákra szerelt, hatalmas reflektorok szolgáltatták. Amikor a lámpák világítottak, sárgás ragyogásukkal borították be az utcákat. Az arra sétáló emberek hosszú árnyai előbb megrövidültek, majd ismét megnyúltak lépteik nyomán. Amikor a lámpákat kikapcsolták, ami rendszerint este kilenc és reggel 6 óra között történt, a városra olyan átláthatatlan sötétség borult, mintha az emberek bekötött szemmel járkáltak volna.

Ez az éji sötétség néha a nap kellős közepén is rájuk ijesztett. Szikraváros már igen régi volt, és minden része, így a villanyvezetékek is, sürgős javításra szorultak. Így hát a fény időnként megremegett, majd ki is aludt. A város lakosai számára ezek a pillanatok valóságos rémálmot jelentettek. Amint megtorpantak az utca közepén, vagy épp a döbbenettől dermedten álltak otthonukban, még megmozdulni is féltek a sűrű feketeségben. Eszükbe jutott valami, amiről pedig teljes szívükből szerettek volna megfedkezni: hogy egy napon a város fényei kialszanak, és talán sosem villannak fel újra.

Ám az élet többnyire a megszokott mederben folydogált. A felnőttek végezték a munkájukat, az ifjabbak pedig, tizenkét éves korukig, iskolába jártak. Utolsó tanévük legutolsó napján, amelyet a Sorsolás napjának neveztek, ők is megkapták saját feladataikat.

A végzős diákok Szikraváros egyetlen iskolájának 8. tantermét foglalták el. A 241. év Sorsolás napján ebben a teremben – bár máskor életteli zsongás töltötte be ily kora reggel – néma csend honolt. Mind a huszonnégy diák egyenes derékkal, rezzenéstelenül ült asztala mögött, amelyet bizony már mind jócskán kinőttek. Várakoztak.

Az asztalokat hatosával négy szabályos sorba rendezték, egyiket a másik mögé. A negyedik, legutolsó sorban üldögélt egy nyúlánk lány, Lina Mayfleet. Hosszú, sötét hajának egyik tincset tekergette az ujjá körül, felcsavarta, majd lecsavarta, újra és újra. Időnként rongyos köpenyének egy kiszabadult cérnaszálát húzogatta, vagy lehajolt, hogy felhúzza a zokniját, amely különös hajlandóságot mutatott arra, hogy egészen a bokájáig csússzon. Eközben pedig egyik lábával halkán topogott a padlón.

A második sorban egy Doon Harrow nevű fiú foglalt helyet. Nyakát válla közé húzta, szemét behunyva összpontosított, két kezét szorosan összekulcsolta. A haja kócos volt, mintha már jó ideje nem fésülködött volna. Két szemöldöke sűrű volt és sötét, ettől legjobb pillanataiban komolynak látszott, ám amikor feszült volt, vagy épp mérges, szigorú vonallá húzódtak össze a homlokán. Barna kordbársony kabátja oly régi volt, hogy bordái már teljesen kisimultak.

A lány és a fiú – mindketten kétségbeesetten fohászkodtak magukban. Doon kívánsága egészen határozott volt. Újra és újra elismételte magában, ajkai alig mozdultak, mintha valóra válthatta volna pusztán azzal, hogy ezerszer is elmondja. Lina inkább képekben fogalmazta meg saját kívánságát. Lelki szemei előtt szinte már látta magát, amint vörös kabátjában száguld a város utcáin. Olyan tisztán és valóságghűen rajzolta meg e képet, ahogyan csak tudta.

Lina hirtelen felpillantott, és körbejártatta tekintetét az osztálytermen. Némán búcsút vett mindentől, amit már oly hosszú ideje ismert. Elköszönt Szikraváros sebhelyekkel tarkított fakeretében díszelgő térképétől és a szekrénytől, amelynek polcain ott sorakozott a Számok Könyve, a Betűk Könyve és Szikraváros Könyve. Elbúcsúzott a szekrény fiókjaitól, amelyeken az „Uj papír” és „Régi papír” felirat díszelgett. Elköszönt a mennyezeten lógó három lámpától, amelyek mindig, bárhol ült is, árnyékot vetettek az oldalra, amelyre éppen írt. Végül búcsút vett tanárnőjüktől, Miss Thorntól is, aki épp befejezte az utolsó tanítási nap alkalmából betanult búcsúbeszédét, amelyben szerencsét kívánt nekik hamarosan kezdődő valódi életükhöz. Most pedig, amikor már végképp kifogyott a mondanivalójából, az

írásztala mögött álldogált válla köré tekert, kopott stólájában. Ám a polgármester, a nagyra becsült díszvendég továbbra sem érkezett meg.

Valakinek a cipője előre-hátra csusszant a padlón. Miss Thorn felsőhajtott. Abban a pillanatban az ajtó hatalmas zörrenéssel kitért, és a polgármester rontott be rajta. Idegesnek látszott, mintha a gyerekek késtek volna el az ünnepélyes sorsolásról.

– Üdvözlöm, Polgármester úr! – szólította meg Miss Thorn. Kezet nyújtott neki.

A polgármester mosolyt erőltetett az arcára.

– Kisasszony – felelte, miközben megfogta a nő kezét.

– Üdvözlőm! Hát, eltelt egy újabb év!

A polgármester természetes, keménykötésű ember volt, deréktáján pedig olyan széles, hogy két karja lengedező szalmaszálnak tűnt mellette. Egyik kezében kisméretű vászonzsákot tartott.

Nehézkesen a terem elejére lépkedett, és szembefordult a diákokkal. Szürke, petyhüdt arcán a bőr mintha nem is lett volna valódi: szinte meg sem rezdült, kivéve, amikor arra a különös mosolyra húzódott, mint most is.

– Végzős, ifjú hallgatóink! – kezdte beszédét a polgármester. Szünetet tartott, és végigpásztázta kutató tekintetével az osztálytermet. Pillantása mintha mélyen a fejből indult volna útjára. Lassan bólintott. – Elérkezett a Sorsolás napja, nem igaz? Igen. Először megfelelő oktatásban részesülünk. Azután pedig együtt szolgáljuk szorgalmasan a városunkat. – Tekintetét ismét végigjártatta a figyelmes diákok sorain, majd újra bólintott, mintha valaki megerősítette volna, amit az imént mondott. A kis zsákot Miss Thorn asztalára helyezte, és megpihentette rajta a kezét.

– Na, és vajon mi lesz az a szolgálat? Talán épp erre vagytok most kíváncsiak – ismételten ajkára varázsolt egy mosolyt, lankadt arca ezernyi ráncba húzódott.

Lina tenyere jéghideg volt. Köpenyét maga köré csavarta, kezét két térde közé szorította. Kérem, siessen, Polgármester úr! – könyörgött némán. – Hadd válasszunk, hadd legyen már vége! Doon, saját gondolatai között, ugyanezt mormolta, a kérem szót leszámítva.

– Valamire érdemes lesz emlékeznetek – folytatta a polgármester, miközben mutatóujját a magasba tartotta. – A feladat, amelyet a mai napon kihúztok magatoknak, három évre szól. Azután következik az Értékelés. Jól végzitek-e a rátok bízott munkát? Rendszerben. Akkor megtarthatjátok. Netán kudarcot vallottatok? Máshol talán nagyobb szükség volna a szolgálataitokra? Új megbízást kaptok. Rendkívül fontos – mondta, és közben ujjával az osztályra bökött –, hogy... Szikravárosban minden... tennivalót elvégezzünk. Még hozzá rendszeren.

Felkapta a zsákot az asztalról, és széthúzta rajta a varrást.

– Nos hát. Akkor kezdhetjük. A dolog igazán egyszerű. Egyesével kijöttök ide. Belenyúltok ebbe a zsákba. Kivesztek belőle egy papírdarabot. Végül hangosan olvassátok is fel, ami rajta áll! – Mosolygott és bólintott. – Ki szeretne első lenni?

Senki sem mozdult. Lina lebámult az asztalára. Hosszú csend következett. Végül Lizzie Bisco, Lina egyik legjobb barátnője pattant fel a helyéről.

– Én szeretnék első lenni! – jelentette be izgatott, magas hangján.

– Csodás. Lépj hát előre!

Lizzie odasétált, és megállt a polgármester előtt. Narancsvörös haja miatt a lány lángoló szikrának látszott mellette.

– Most húzz egyet! – a polgármester egyik kezével kinyújtotta felé a zsákot, a másikat pedig a háta mögé rejtette, mintha azt akarta volna mutatni, hogy nem kíván beleavatkozni.

Lizzie belenyúlt a zsákba, és előhúzott belőle egy szorosan összehajtogatott papírdarabot. A lány óvatosan széthajtogatta. Lina nem láthatta Lizzie arcát, ám tisztán hallotta a hangjából áradó csalódottságot, miközben fennhangon olvasta:

– Raktárírnok.

– Nagyszerű – jegyezte meg a polgármester. – Igen fontos feladat.

Lizzie visszakullogott az asztalához. Lina bátorítón rámosolygott, de Lizzie savanyú arcot vágott. A raktárírnoki állás ugyan nem számított rossz munkának, ám hihetetlenül egyhangú volt. A raktárírnokok egy hosszú pult mögött ültek egész nap, felvették a rendeléseket Szikraváros kereskedőitől, majd kiküldték a szállítókat, hogy felvegyék a kért árukat a város utcái alatt húzódó hatalmas raktárhálózatból. Ezek a raktárak mindenféle készletet tartalmaztak – konzervételeket, ruhákat, bútorokat, takarókat, izzókat, gyógyszereket, edényeket, papírkötegeket, szappant és még több izzót – mindent, amire Szikraváros lakosainak csak szükségük lehetett. Az írnokok megállás nélkül a főkönyvek fölött görnyedtek, feljegyezték az összes megrendelést, ami beérkezett, és minden árut is, amely csak kiment.

Lizzie képtelen volt nyugodtan ülni egy helyben. Valamilyen más feladat valószínűleg jobban illett volna hozzá – gondolta magában Lina –, a hírvivő, talán. Ez volt az a munka, amelyre Linának is vágyott a szíve. A hírvivők egész nap az utcákon száguldoztak, minden helyet bejártak, mindent saját szemükkel láthattak.

– Következő! – harsogta a polgármester.

Ezúttal egyszerre ketten is felálltak, Orly Gordon és Ghet Noam. Orly gyorsan visszacsusszant a székére, Ghet pedig lassan odalépett a polgármesterhez.

– Válassz, fiatalember! – biztatta a férfi a fiút. Chet választott. Kihajtogatta a papírcetlit.

– Elektroműszerész-segéd – olvasta, és széles arcán még szélesebb mosoly terült el. Lina meghallotta, amint valaki hangosan beszippantja a levegőt. A hang irányába pillantott, és látta, amint Doon a szájára tapasztja a kezét.

Senki sem tudhatja bizonyosan, hogy az adott évben, pontosan mely feladatok kerülnek kisorsolásra. Voltak olyan évek, amikor több jó munka is terítékre került, mint például a melegházi segéd, óramester-asszisztens vagy hírvivő, kellemetlen munkából pedig egy sem akadt. Máskor viszont olyan feladatok is előfordultak, mint a csatornamunkás, a szemétválogató vagy a penészvakaró. Ám legalább egy vagy két elektroműszerész-segédre is szükség van minden évben. Szikravárosban a villamoshálózat karbantartása volt a legfontosabb feladat, és több ember dolgozott rajta, mint bármi más.

Orly Gordon következett. Épület-helyreállítási asszisztens lett belőle, ennél megfelelőbbet Orly nem is húzhatott volna. Erős lány volt, és kedvelte a nehéz munkát. Vindie Chance melegházi segéd megbízatást kapott. Óriási mosolyt küldött Lina felé, miközben visszasétált az asztalához. Claryvel fog dolgozni – gondolta magában Lina. – Szerencsés. Eddig senki sem kapott kimondottan kellemetlen munkát. Talán ez alkalommal egyetlenegy sem akad majd!

Ez a gondolat némi bátorságot öntött belé. Azonkívül eljutott arra a pontra, amikor a feszültségtől rendszerint örülden fájni kezdett a gyomra. Ezért amint Vindie leült – még mielőtt a polgármester azt mondhatta volna, hogy „következő” –, felpattant a székéről, és előrelépett.

A kis táska szövete faközöld volt, és egy fekete zsinór tartotta össze a szájánál. Lina egy pillanatig még habozott, majd belenyúlt a zsák mélyére, ujjaival megkavarta a papírdarabokat.

Úgy érezte, mintha egy magas épület tetejéről készülné leugrani. Kihúzott egyet.

Széthajtogatta. A szavakat fekete tintával írták, takaros, apró betűkkel. Csatornamunkás. Lina meredten bámulta a cetlit.

– Hangosan, légy oly kedves! – sürgette a polgármester.

– Csatornamunkás – suttogta fojtott hangon Lina.

– Hangosabban! – szólt rá a férfi.

– Csatornamunkás – ismételte Lina, a hangja hangosan és rekedten zengett. Az osztály együttérző sóhajban tört ki. Lina tekintetét a földre szegezte, majd visszasétált az asztalához, és leroskadt a székére.

A csatornamunkások a raktárok alatt dolgoztak az alagutak mély labirintusában, ahol a

város szennyvízvezetékei futottak. Idejük nagy részét azzal töltötték, hogy betömték a réseket és kicserélték a csövek illesztékeit. Nyirkos, dermesztő munka volt, és nem is veszélytelen. Sebes, föld alatti folyó zubogott keresztül a Csatornaműveken, és bizony néha előfordult, hogy valaki belezuhant a vízbe, és örökre nyoma veszett. Időnként az is előfordult, hogy emberek tűntek el az alagutakban, ha túl messzire kóboroltak.

Lina elkéseredetten meredt a B betűre, amelyet valaki még réges-régen belekarcolt asztalának lapjába. Tulajdonképpen bármi más munka jobb lett volna csatornamunkás helyett. Nála a melegházi segéd szerepelt a második helyen. Vágyakozva képzelte maga elé a melegházak párás levegőjét és földjének illatát, ahol együtt dolgozhatott volna Glaryvel, a melegházak vezetőjével, akit egész életében jól ismert. Persze egy orvosi asszisztens feladatkörével is megelégedett volna. Sebktözés és csontforrasztás. A csőfoltozásnál még az utcaseprés és a kocsihúzás is sokkal jobb lett volna. Akkor legalább a föld felszínén maradhatna, ahol tér és emberek veszik körül. Űgy képzelte, hogy alászállni a Csatornaművek birodalmába olyan érzés lehet, mint amikor az embert élve eltemetik.

Egyenként, a többi diák is húzott magának megbízatást. Senki más nem kapott olyan nyomorult munkát, mint ő. Végül az utolsó diák is felemelkedett a székéről, és előresétált.

Doon volt az. Sötét szemöldökét összehúzta, minden idegszálával a feladatára összpontosított. Lina látta, ahogyan a fiú ökölbe szorította kezét a teste mellett.

Doon benyúlt a zsák mélyére, és kihúzta belőle az utolsó papírdarabot. Egy percig habozott, miközben kezében továbbra is a papírt szorongatta.

– Gyerünk hát! – sürgette a polgármester. – Olvasd! Doon kihajtogatta az összegyűrt cetlit, és felolvasta:

– Hírvivő. – Haragosan ráncolta a homlokát, összegyűrte a kezében tartott papírt, és a földhöz vágta.

Linának még a lélegzete is elakadt. Az egész osztály meglepetten sugdolózni kezdett.

A polgármester hangosan beszippantotta a levegőt, és dühösen pislogott a fiúra.

– Szégyentelen! – mordult rá, miközben ádáz tekintettel méregette Doont. – Miféle gyerekes megnyilvánulása ez az indulatoknak! A tanulóknak örvideniük kell annak, hogy szolgálhatják a várost. Szikraváros virágozni fog, ha polgárai... megtesznek... minden tőlük... telhető.

– De hát a város egyáltalán nem virágozik! – tiltakozott Doon. – A lámpák fénye állandóan kialszik! Nélkülözünk, mindenből nagy a hiány! Ha ezt mi csak ölbe tett kézzel nézzük, végül valami rettenetes fog történni!

Lina dübörgő szívvel hallgatta a fiú szavait.

Mi történt Doonnal? Mitől borult ki ennyire?

Túl komolyan vette ezt az egész sorshúzást, ahogy minden mást is.

Miss Thorn odalépett Doon mellé, és egyik kezét a fiú vállára fektette.

– Most inkább ülj le! – mondta csendesén. Doon azonban állva maradt.

A polgármester dühösen méregette a fiút. Pár pillanatig nem szólt egyetlen szót sem. Azután elmosolyodott, megmutatva szabályos, szürke fogsorát.

– Miss Thorn – fordult a tanárnőhöz –, ki ez a figyelemre méltó fiatalember?

– A nevem Doon Harrow – mutatkozott be Doon.

– Emlékezni fogok rád – ígérte a polgármester. Hosszú, fürkésző tekintetet vetett Doonra, majd az osztály felé fordult, és ismét rájuk villantotta sajátos mosolyát.

– Szívből gratulálok mindnyáj átoknak! – zengte. – Üdvözöllek benneteket Szikraváros dolgozói között! Miss Thorn! Osztály! Köszönöm a figyelmet.

A polgármester kezet rázott Miss Thornnal, majd távozott. A diákok is fogták kabátjukat, kalapjukat, és szép sorban kivonultak a teremből. Lina együtt sétált végig a Széles Folyosón Lizzie-vel, aki együttérzőn vigasztalta.

– Szegényke! Meg voltam győződve, hogy én jártam pórul, de te kaptad a legrosszabbat!

Szerencsésnek érzem magam hozzád képest.

Amikor kiléptek az ajtón, Lizzie elköszönt, és sietve elrohant, mintha Lina rossz szerencséje ragadós betegség lett volna.

Lina egy pillanatig még álldogált a lépcsőkön, végignézett a Fő téren, ahol az emberek szaporán lépkedtek, kényelmesen beburkolózva kabátjuk és sáljuk meleg ráncaiba, vagy éppen egymással beszélgettek az óriás utcai lámpák fény áradatában. Egy piros hírvivőkabátot viselő fiú rohant egyenesen a Gyülekezet Háza felé. Az Otterwill utcán egy férfi krumpliszákokkal megpakolt kocsit húzott. A teret körülvevő épületekben pedig kivilágított ablakok sorai tündököltek világossárga és mély arany fényben.

Lina felsóhajtott. O itt akart lenni. Idefenn, ahol minden történt, nem pedig a föld alatt.

Valaki megveregette a vállát. Lina döbbenet hátrafordult, és Doont pillantotta meg a háta mögött. Keskeny arca holtsápadtnak tűnt.

– Cserélsz velem? – kérdezte a fiú.

– Cserélni?

– Cserélsz velem munkát? Nem akarom az időmet hírvivőként vesztegetni. Segíteni akarok abban, hogy a város megmeneküljön, és nem vagyok hajlandó mások pletykáit továbbíthatni egész álló nap.

Lina tátott szájjal bámult a fiúra.

– Inkább a Csatornaműveket választanád?

– Elektroműszerész-segéd szerettem volna lenni – vallotta be őszintén Doon. – De persze Ghet a világért sem cserélné. A Csatornaművek volt nálam a második helyezett.

– De hát miért?

– Mert a generátor ott van a Csatornaművekben – válaszolta Doon.

Természetesen Lina is tudott a generátorról. Ez a gépezet valamiféle titokzatos módon, a folyó sodrásának erejét villamos energiává változtatta át a város számára. A Plummer utcán állva tisztán hallható volt az ősrégi szerkezet tompa morajlása.

– Látnom kell a generátort – folytatta Doon. – Van... néhány elméletem vele kapcsolatban – mindkét kezét zsebre vágta. – Szóval – sürgette –, cserélsz vagy nem?

– Igen! – kiáltotta Lina. – Hírvivő szeretnék lenni a legjobban!

Ami saját véleménye szerint egyáltalán nem volt haszontalan feladat. Igazán nem várhatta senki az emberektől, hogy végigdöcögjenek a városon, ahányszor közölni akartak valamit valakivel. A hírvivők összekötötték egymással az embereket. Neki nem számított, fontos munka volt-e vagy sem, a hírvivő megbízatás épp tökéletes volt Lina számára. Imádott száguldani. Akár örökké tudott volna futni! És különös előszeretettel fedezte fel a város minden egyes piciny részét és szegletét, ami persze hozzátartozott egy hírvivő munkájához.

– Akkor rendben – zárta le az egyezséget Doon. Átnyújtotta a lánynak gyűrött papírdarabkáját, amelyet minden bizonnyal mégis felvett a földről. Lina belekotort a zsebébe, kivette saját cetlijét, és odaadta a fiúnak.

– Köszönöm – mondta Doon.

– Szívesen – felelte Lina. Hirtelen határtalan boldogság fogta el, és ha boldog volt, akkor mindig futnia kellett. Hármásával vette lefelé a lépcsőfokokat, és végigszánguldott a Széles utcán.

2. fejezet

Üzenet a polgármesternek

Lina gyakran választott különféle útvonalakat hazafelé az iskolából. Néha, pusztán a változatosság kedvéért, megkerülte az egész Szikranyelő teret, vagy elgyalogolt a Libéria utcán a cipészüzletek mellett. A mai napon azonban a lehető legrövidebb úton indult el, hiszen alig várta már, hogy hazaérjen, és elújságolja a nagy hírt.

Sebesen és könnyedén szökellt végig Szikraváros utcáin. Minden sarok, minden sikátor, minden épület ismerős volt már a számára. Mindig pontosan tudta, merre jár éppen, bár a legtöbb utca a megtévesztésig hasonlított egymásra. Szinte kivétel nélkül az összesét régi, kétszintes kőépületek szegélyezték, ablakaik fakeretére bizony már régóta ráfért volna egy kis festés. A földszinten üzletek sorakoztak, az üzletek fölött pedig lakások, ahol emberek laktak. Minden épületre, ahol a falak a tetővel találkoztak, egy sor reflektort szereltek – óriási, tölcser alakú lámpákat, amelyek erős, sárgás fényt vetettek az utcára.

Kőfalak, kivilágított ablakok, emberek formátlan, beburkolózott alakja – Lina elröppent mellettük. Karcsú lábát hihetetlenül erősnek érezte, akár a felajzott íj fája, amint ruganyosan megfeszül. Villámgyorsan megkerülte az akadályokat – törött bútordarabokat –, amelyek a szemétdombra kerülésre vagy épp gyűjtögető' koldusokra vártak, tűzhelyeket és hűtőgépeket, amelyeket már nem lehetett javítani, a járdán üldögélő' házalókat, akik szétteregtek maguk körül áruikat. Átszökkent a repedések és kátyúk felett.

Amikor az Orsó utcához érkezett, kissé lelassított. Erre az utcára mély árnyék borult. Lámpái közül négy kialudt, és még nem javították meg. Egy pillanatra Linának eszébe jutottak a rémhírek, amelyeket mostanában az izzókról hallott: nevezetesen azt, hogy néhány fajtájuk végleg kifogyott a raktárakból. Megszokta már, hogy sok mindenből nagy a hiány – ezzel mindenki így volt –, na de nem az izzókból! Ha az utcai lámpákból kifogynak a villanykörtek, már csak a házakban lesz fény. Akkor pedig mi lesz? Hogyan tájékozódhatnak az emberek az utcákon a vaksötétben?

Valahol mélyen, a félelem fekete szikrája hirtelen kipattant a szívében. Eszébe jutott Doon kirohanása az osztályban. Vajon tényleg olyan rettenetes a helyzet, ahogyan ő állította? Nem akarta elhinni. Eltaszította magától még a pusztá gondolatot is.

Amint befordult a Budloe utcára, ismét nekiiramodott. Elsuhant egy sor vásárló mellett, akik arra vároztak, hogy bejussanak a zöldségpiacra, és bevásárlótáskaikat karjukra vetve csevegtek. Az Oliver utca sarkán kikerült egy csapatnyi mosodást, akik szennyes ruhával teli zsákokat cipeltek, majd néhány költöztetőt, akik egy törött asztalt szállítottak éppen.

Elrohant egy utcaseprő mellett, aki seprűjével óriási porfelleget kavart. Annyira szerencsés vagyok – gondolta magában –, amiért olyan munkám lehet, amit szeretek. Es mindezt épp egy Doon Harrow nevű fiúnak köszönhettem!

Kisebb korokban Lina és Doon barátok voltak. Együtt fedezték fel a szűk hátsó utcákat és a város homályba borult szegleteit. Ám negyedik osztályban kezdtek eltávolodni egymástól. Egy bizonyos napon kezdődött, az egyórás szünetben, amikor osztálytársaikkal együtt az iskola bejárati lépcsőin játszottak.

– Én három lépcsőfokot is át tudok lépni egyszerre! – dicsekedett egyikük.

– En fél lábbal is le tudok ugrálni! – szólalt meg valaki más. Persze a többiek is mind rázendítettek:

– Én kézen tudok állni az oszlop mellett!

– Én békaugrással is átugrom a szemetest!

Amikor egy gyerek bemutatta a tudományát, az összes többi is rögtön utánozta, hogy bebizonyítsák, ők is képesek rá.

Lina mindent meg tudott csinálni, még a legmerészebb kihívásoknak is megfelelt. Végül ő

volt az, aki a legvadabb bejelentést tette:

– Én fel tudok mászni a lámpaoszlopra!

Egy pillanatig mindenki csak némán bámult rá. Lina azonban átrohant az utca túloldalára, levetette cipőjét és zokniját, majd szorosan átölelte a hideg fémoszlopot. Meztelen lábával felfelé tolta magát. Nem jutott túl messzire, amikor is megcsúszott a keze, és visszapottyant a földre. A gyerekek nevettek, és ő velük kacagott.

– Azt nem mondtam, hogy egész a tetejéig felkapaszkodók rá! – magyarázta. – Csak azt állítottam, hogy fel tudok mászni rá.

A többiek is előretódultak, hogy próbát tegyenek. Lizzie nem akarta levenni a zokniját – azt mondta, hogy túlságosan fázik a lába –, ezért folyton visszacsúszott. Fordy Penn nem volt elég erős ahhoz, hogy akár csak félméternyi távolságra jusson a földtől. Utána Doon következett. O levette cipőjét és zokniját is, majd szép rendben elhelyezte őket az oszlop tövénél. Azután bejelentette, a maga sajátos, komoly módján:

– En a tetejéig megyek.

Megragadta az oszlopot, és megindult felfelé, lábával tolta magát előre, térde kilógott. Feljebb húzta magát, majd ismét elrugaszkodott – most már magasabban volt, mint ameddig Linának sikerült eljutnia –, ám a keze váratlanul megcsúszott, ő pedig lezuhant. A hátsó felére érkezett, miközben lábával a levegőben kaszált. Lina felnevetett. Nem lett volna szabad, a fiú akár meg is sérülhetett volna. De hát olyan mulatságosan festett, hogy Lina képtelen volt visszafojtani a kacagását.

Doon nem sérült meg. Akár fel is pattanhatott volna a földről, hogy vigyorogjon egyet, és könnyedén elsétáljon, mint a többiek. Ő azonban semmit sem vett félvállról. Amikor meghallotta, hogy Lina és a többiek rajta mulatnak, egyszerre elsötétült az arca. Felment benne a pumpa.

– Ne merészelj kinevetni! – mordult rá Linára. – Nekem még így is több sikerem volt, mint neked! Különbösen is, ostoba ötlet volt, ostoba, idióta ötlet, hogy felmászunk arra az oszlopra...

Miközben kivörösödött arccal kiabált, a tanárnőjük, Mrs. Polster, kijött a lépcső tetejére, és észrevette őt. A gallérjánál fogva cipelte az iskolaigazgató irodájába, ahol olyan megrovásban volt része, amelyről azt gondolta, igazán nem érdemelte meg.

Attól a naptól fogva Lina és Doon alig nézett egymásra, amikor elhaladtak a folyosón. Elsősorban azért, mert még mindig dühöseket voltak a történetek miatt. Doon nem szerette, ha kinevetik, Lina viszont ki nem állhatta, ha ordítanak rá. Egy idő után a lámpaoszlop körüli események emléke feledésbe merült, ám addigra már megszokták, hogy többé nem barátkoznak. Mire tizenkét évesek lettek, már csak osztálytársakként ismerték egymást. Lina inkább Vindie Chance-szal, Orly Gordonnal, és legszívesebben egy Lizzie Bisco nevű, vörös hajú lánnyal barátkozott, aki majdnem olyan gyorsan tudott futni, mint Lina, és legalább háromszor sebesebben pörgött a nyelve.

Miközben Lina hazafelé loholt, óriási hálát érzett Doon iránt, és őszintén remélte, hogy a fiúnak nem esik semmi baja a Csatornaművekben. Talán újra barátok lehetnének. Szeretne kérdéseket feltenni neki a csatornák szövevényes rendszeréről. Borzasztóan kíváncsi volt arra a helyre.

Amikor a Szürkekő utcára ért, elrobogott Clary Laine mellett, aki nagy valószínűséggel éppen a melegházak felé tartott. Clary integetett neki, és utána kiáltott:

– Mi a munka?

Lina pedig visszakialtott neki:

– Hírvivő – és rohant tovább.

Lina a Quillium téren lakott, a fonalbolt felett, amelyet a nagymamája vezetett. Amint a bolthoz ért, berontott az ajtón, és hangosan felkiáltott:

– Nagyi! Hírvivő leszek!

Nagyi boltja egykor tiszta és rendes hely volt, ahol minden fonálgombolyagnak és orsónak megvolt a saját búvóhelye a falban sorakozó kis kamrácskákban. Az összes fonál és cérna régi, elnyútt ruhákból származott, amelyek olyan rongyosak voltak már, hogy senki sem tudta volna viselni őket. Nagyi szálakra bontotta a kardigánokat, kifejtette a ruhákat, kabátokat és nadrágokat. A fonalat összegombolyította, a cérnát orsókra fűzte. Az emberek pedig megvásárolták őket, hogy új ruhákat készítsenek belőlük.

Mostanában azonban a boltban óriási fejetlenség uralkodott. Hosszú, gubancos fonálszálak lógtak ki a kamrácskákból, a barnás, szürkés és lilás színek pedig összekeveredtek az okkersárgákkal, olajzöldekkel és sötétkekekkel. Nagyi vásárlói gyakran félórát is eltöltöttek azzal, hogy szétválasszák a rozsdavörös fonalat a barnától, vagy megkísérelték kihalászni egy cérnaszál végét a hatalmas, gubancos csomóból. Nagyi már nem jelentett túl nagy segítséget. Többnyire csak a hintaszékében üldögélve szundikált a pult mögött.

Akkor is éppen ott szunyókált, amikor Lina jó híreket hozva berontott a boltba. A lány észrevette, hogy Nagyi aznap reggel elfelejtette felkontyolni a haját – hófehér, göndörített szénaboglyaként meredezett a fején.

Nagyi felriadt, kissé zavartnak látszott.

– Te nem vagy hírvivő kedvesem, te még iskolába jársz – felelte.

– De Nagyi, ma volt a Sorsolás napja. Megkaptam a feladatom. Es hírvivő lettem!

Nagyi tekintete felvillanyozódott, és tenyerével a pultra csapott.

– Emlékszem már! – lelkenedett. – Hírvivő: az nagyszerű munka! És neked biztosan jól fog menni!

A pult mögül Lina kishúga totyogott elő bizonytalan lábakon. Kerek arcocskája és kerek, barna szeme volt. Fejének búbján kevés, barna hajzat meredt az égnek, egy darabka vörös fonállal összekötve. Megkapaszkodott Lina térdében.

– Ji-na, Ji-na! – gügyögte.

Lina lehajolt, és megfogta a gyermek kezecskéjét.

– Poppy! A nővéred munkát kapott! Örülsz, Poppy? Büszke vagy rám?

Poppy erre felelt valamit, ami körülbelül így hangzott:

– Hoppi-hoppihoppi! – Lina boldogan felnevetett, felkapta a kislányt, és körbetáncolta vele a boltot.

Lina oly forró szeretettel bánt kistestvérével, hogy szinte már szűrő fájdalmat érzett a bordái mögött. Már csupán a kicsi és Nagyi maradt számára a családjából. Két évvel ezelőtt, amikor a tüdővész újra végigsöpört a városon, meghalt az édesapja. Néhány hónappal később, Poppy születésekor az édesanyja is követte. A fájdalom, amely Linát szülei elvesztése miatt nyomasztotta, épp olyan erős volt, mint a szeretet, amelyet Poppy iránt érzett, kivéve, hogy a bánat csak ürességet hagyott a szívében, és nem töltötte fel.

– Mikor kezdesz? – érdeklődött Nagyi.

– Holnap – válaszolta Lina. – Nyolc órakor kell jelentkeznem a hírvivők állomásán.

– Kiváló hírvivő leszel! – ábrándozott Nagyi. – Gyors és híres.

Lina magával vitte Poppyt, és kísért a boltból, majd felmászott a lépcsőn az otthonukba. Apró lakás volt, csupán négy helyiséggel, ám annyi holmival volt telezsúfolva, amennyi húszat is könnyedén megtöltött volna. Akadtak tárgyak, amelyek még Lina szüleihez, nagyszüleihez vagy még talán az ő nagyszüleihez tartoztak – ódon, törött, repedt, foszlott holmik, amelyeket számtalanszor megfoltoztak és megjavítottak. Szikraváros lakói ritkán dobtak el bármit. Megtalálták a módját annak, hogyan használhatják ki legjobban mindazt, amijük volt.

Lina otthonában elnyútt szőnyegek vastag rétegei takarták a földet, így puha, ám kissé egyenetlen volt léptei alatt a padló. Az egyik fal mellett egy roskadozó kanapé gubbasztott kerek, labdaszerű falábain. A kanapén párnák és takarók heverték, mégpedig oly nagy számban, hogy néhányat a földre kellett lökni ahhoz, hogy az ember helyet foglalhasson rajta.

A szemközti falnál két ingatag asztal álldogált, amelyen zsúfolt összevisszaság uralkodott: tányérok és üvegek egész gyűjteménye, bögrék és tálak, egymáshoz nem illő kanalak és villák sorakoztak rajta, kiegészítve néhány papírcetlivel, kapkodva feltekercselt cérnával és néhány tompa ceruzával. Négy lámpa égett a szobában: két állólámpa és két kisebb az asztalokon. A mennyezethez közel pedig akasztók egyenetlen sora kanyargott, amelyeken kabátok és sálak, hálóingek és pulóverek lógtak. A polcokon edények, serpenyők, elolvashatatlan címkét viselő befőttesüvegek látszottak, mellettük a temérdek gombot, tűt és csipeszt tároló dobozokkal.

Ahol nem voltak polcok, ott a falakat csinos tárgyakkal díszítették – egy őszibarackkonzervről származó címke, néhány szárított, sárga színű tökvirág, és végül egy darabka kifakult, ám még mindig tetszetős lila szövet. Rajzok is függtek a falon. Lina képzeletének művei. Egy várost ábrázoltak, amely mintha valamelyest hasonlított volna Szikrára, ám épületei sokkal világosabbak és magasabbak voltak, valamint több ablak sorakozott rajtuk.

Az egyik rajz a földön hevert. Lina felemelte, és ismét feltűzte a falra. Egy pillanatig állt, és a képeket nézte. Újra és újra lerajzolta ugyanazt a várost. Néha távolnézetből vázolta fel az épületek körvonalát, máskor kiválasztotta az egyik házat, és minden egyes apró részletét kidolgozta. Lépcsőkkel, utcai lámpásokkal és szekerekkel gazdagította az összképet. Időnként arra is kísérletet tett, hogy megrajzolja az ott lakó embereket, bár az emberi alakok rajzolása sohasem volt az erőssége – a fejük mindig túl kicsire sikeredett, karjaik pedig egy pókéhoz hasonlítottak. Az egyik kép azt a jelenetet ábrázolta, amikor a városlakók őt üdvözlők érkezésekor – az egyetlen, más földről származó ismeretlent, akit valaha láttak. Azon vitatkoztak éppen, hogy ki legyen az első, aki meghívhatja magához a kedves vendéget.

Lina oly tisztán látta képzeletében ezt a várost, hogy kis híján maga is elhitte, valóban létezik. Azonban tudta jól, hogy ez lehetetlen. Szikraváros története, amelyet minden gyermek olvasott az iskolában, ekképp tanították őket. „Szikravárost hosszú idővel ezelőtt alkották meg számunkra az Építők” – írta az ősi könyv. – „Ez a város jelenti számunkra az egyetlen fényt ebben a sötét világban. Szikrán túl a végtelen sötétség vesz minket körül minden irányban.”

Lina már járt a város külső határán. Ott állt a szemétdombok szélén, és belebámult a városon túl elterülő sötétségbe – az Ismeretlen Régiókba. Eddig még senki sem jutott messzire az Ismeretlen Régiókban – vagy legalábbis azok közül, akik messzire merészkedtek, senki sem tért vissza. És ismeretlenek sem érkeztek Szikravárosba a sötét Régiókból. Mindenki úgy tudta, hogy ez az áthatolhatatlan feketeség valóban végtelen.

És mégis, Lina szíve mélyén vágyott arra, hogy az a város igenis létezzen. A képzeletében olyan valóságos és olyan hihetetlenül gyönyörű volt! Néha azt kívánta, bárcsak útra kelhetne oda, és magával vihetne Szikraváros minden lakóját!

Ám ezúttal nem a titokzatos város járt a fejében. A mai napon teljesen elégedett volt ott, ahol éppen volt. Leültette Poppyt a kanapéra.

– Itt várj! – mondta.

Bement a konyhába, ahol egy villanytűzhely és egy hűtőgép állt, amely már rég nem működött, és csak arra használták, hogy poharakat és tányérokat tároljanak benne. Így Poppy nem férhetett hozzájuk. A hűtőgép fölött polcok sorakoztak, rajtuk még több edénnyel, kanalakkal és késekkel, egy felhúzó órával, amelyet Nagyi mindig elfelejtett felhúzni, és temérdek konzervdobozzal. Lina igyekezett ábécérendben tartani a dobozokat, hogy mindenki gyorsan megtalálhassa, amit keres, de Nagyi folyton összekavarta őket. Most azt is észrevette, hogy a bab a sor végén árválkodik, míg a paradicsom elől bitorolta a helyét. Kiválasztott egy Bébiital feliratú dobozt, majd egy üveg főtt sárgarépat. Mindkettőt kinyitotta, kiöntötte a folyadékot egy bögrébe, a répát pedig egy kis tálba, majd odavitte az egészet a kanapén várakozó kicsinek.

A Bébiital végigfolyt Poppy állán. Evett egy keveset a répából, a többit pedig a kanapén heverő párnák közé dugdosta. Egy rövid pillanatig Lina csaknem tökéletesen boldog volt.

Most igazán semmi szükség nem volt arra, hogy a város sorsán törje a fejét. Holnap már hírvívó lesz! Letörölte a narancsszínű lét kishúga álláról.

– Ne aggódj! – suttogetta. – Minden rendben lesz!

A hírvívók központja a Gloving utcán volt, nem messze a Gyülekezet Házának hátuljától. Amikor másnap reggel Lina megérkezett, Allis Fleery Hírvívó Kapitány üdvözölte, egy fakó szemű, csontos asszony, akinek haja olyan színű volt, mint a város pora.

– Az új lány – mutatta be őt Fleery kapitány a többi hírvívónek, annak a kilenc embernek, akik most mosolyogva bólintottak Lina felé. – Itt van nálam a kabátod – szólt hozzá a kapitány. Átadott Linának egy vörös kabátot, amelyet minden hírvívónek viselnie kellett. Csak kissé túl nagy volt rá.

A Gyülekezet Házának óratornyából mély, visszhangzó kongás zendült fel.

– Nyolc óra! – kiáltotta Fleery kapitány. Hosszú karjával integetni kezdett. – Mindenki a helyére! – Miközben az óra még hétszer megkondult, a hírvívók sorra szétszéledtek, a szélrózsa minden irányába. A kapitány ez után Linához fordult. – A te állomásod a Tárház tér lesz.

Lina bólintott, majd lelkesen nekiiramodott, a kapitány azonban villámgyorsan elkapta a gallérjánál fogva.

– Még nem mondtam el a szabályokat! – mondta. Egyik bütykös ujját a magasba emelte. – Egy: Amikor egy ügyfél átad neked egy üzenetet, ismételd meg a biztonság kedvéért, hogy minden szavát megjegyezted-e. Kettő: A piros kabátodat mindig viselned kell, hogy az emberek könnyedén rád ismerjenek. Három: Olyan gyorsan fuss, ahogy csak tudsz. Az ügyfeleid húsz centet fizetnek minden egyes üzenetért, és nem számít, hogy milyen messzire kell vinned.

Lina ismét bólintott.

– Mindig gyorsan futok – jegyezte meg.

– Négy – folytatta rendületlenül a kapitány. – Csak annak a személynek adhatod át az üzenetet, akinek szánták, senki másnak.

Lina megint csak bólintani tudott. Már tükön ült, illetve állt, és kissé ringatózott lábujjainak hegyén türelmetlenségében. Alig várta, hogy végre indulhasson.

Fleery kapitány rámosolygott.

– Eredj, hát! – búcsúzott tőle, Lina pedig már repült is.

Erősnek és hihetetlenül gyorsnak érezte magát, léptei magabiztosan csattogtak az utcaköveken. Megpillantotta a tükörképét, amint elrohant egy bútor javító műhely ablaka előtt. Tetszett neki hosszú, sötét haja, ahogyan lobogott utána a szélben, fekete zokniba bújtatott karcsú lába és körülötte csapkodó, vörös kabátja. Az arca, amely egészen eddig sohasem tűnt különösebben vonzónak, most csaknem gyönyörűnek látszott. Mert sugárzott róla a boldogság.

Amint a Tárház térre ért, egy hang máris felharsant:

– Hírvívó!

Az első ügyfele! Az öreg Natty Prine volt az, aki szokásos padján üldögélve kiáltozott feléje.

– Ravenet Parsons a címzett, a cím pedig Selverton tér 18. – közölte. – Hajolj le!

Lina lehajolt hozzá, a füle egészen közel került Natty bajuszos ajkához.

Az öregember lassan, rekedt hangon suttogetta:

– A tűzhelyem elromlott, ne gyere vacsorára. Ismételd meg! Lina felmondta a leckéjét.

– Jól van – dicsérte Natty Prine. Odaadta a lánynak a húsz centet, aki szélesebben végigvágatott a városon a Selverton tér irányába. Ott talált rá Ravenet Parsonsra, aki szintén egy padon üldögélt. Lelkiismeretesen elszavalta neki az üzenetet.

– A vén salabakter! – morogta a férfi. – Naplopó fráter! Csak lusta ahhoz, hogy még főzzön is. Nincs válasz.

Lina visszafelé rohant a Tárház tér felé, és útközben elhaladt egy egész csapatnyi Hívő mellett. Óriási kört alkottak, megfogták egymás kezét, és egyik vidám éneküket zengték a sok közül. Linának mintha úgy tűnt volna, hogy egyre több a Hívő mostanság. Hogy miben hittek, arról fogalma sem volt, de biztosan boldoggá tette őket, hiszen folyton mosolyogtak.

Következő ügyfele Mrs. Polster volt, a negyedik osztályosok tanárnője. Mrs. Polster óráin hétről hétre hosszú passzusokat kellett memorizálniuk a Szikraváros története című könyvből. Mrs. Polster mindenhez táblázatokat készített, ahol az összes diák nevét katonásan fel is sorolta. Ha valaki valamit jól csinált, zöld pontocskát rajzolt a listára a sikeres tanuló neve után. Ha azonban valami balul ütött ki, piros pont lett a szerencsétlen flótás büntetése.

– Meg kell tanulnotok, gyermekeim – hajtogatta folyton kimért, zengő hangján –, miben különbözik a helyes a helytelentől az élet minden színterén. Amikor pedig sikerült megtanulnotok ezt a különbséget – ezen a ponton mindig rövid szünetet tartott, az osztályra mutatott, mire a tanulók kórusban fejezték be helyette a mondatot: –, mindenkor a helyes utat kell választanotok!

Mrs. Polster valóban minden helyzetben tisztában volt azzal, mi a helyes lépés.

És most újra itt állt előtte Mrs. Polster, magas termetével Lina fölé tornyosult, és elmondta a továbbítandó üzenetet:

– A címzett Annisette Lafrond, Búgó utca 39., az üzenet pedig a következő – zengte. – Beléd vetett őszinte bizalmam alapjaiban rendült meg, amióta saját fülemmel kellett hallanom, miféle gyalázatos ténykedésekbe ártottad magad az elmúlt hét csütörtökjén. Most kérlek, ismételd el!

Linának három próbálkozásába telt, mire az üzenet teljes szövegét sikerült újból felmondania.

– Piros pont jár nekem! – tréfálkozott. Mrs. Polster azonban mintha nem találta volna mulatságosnak a helyzetet.

Linának összesen tizenkilenc ügyfele volt azon az első' délelőttön. Némelyikük teljesen hétköznapi üzenetet bízott rá: „Kedden nem érek rá.” „Vegyél egy kiló krumplit hazafelé!” „Jöjjön kérem, és javítsa meg a bejárati ajtómat!” Akadtak viszont olyan üzenetek is, amelyeknek – legalábbis Lina szerint – semmi értelmük sem volt. Ebbe a csoportba tartozott Mrs. Polster üzenete is. Am ez most a legkevésbé sem számított. A hírvivői munkában nem a megbízatások jelentették számára az izgalmat, hanem a helyek, ahová eljuttatták. Ismeretlen emberek házába, üzletek hátsó kis szobáiba léphetett be, és eldugott sikátorokon száguldhatt végig. Csupán néhány óra leforgása alatt rengeteg különös és érdekesítő dolgot sikerült felfedeznie.

Például, Mrs. Sample, a javító asszony, a kanapéján volt kénytelen aludni, mivel az egész hálósobája, majdnem a mennyezetig, zsúfolásig telt javításra váró ruhákkal. Dr. Felinia Tower nappalijának falán egy valódi csontváz lógott, az egyes csontokat fekete zsinegek tartották össze.

– Épp tanulmányozom – magyarázkodott a doktor Lina bámuló tekintete láttán. – Tudnom kell, pontosan hogyan épül fel az emberi test.

A Galloo utcában Lina egy aggodalmas férfinak adott át üzenetet, akinek nappalijában teljes sötétség uralkodott.

– Takarékoskodom a villanykörtékkel – magyarázkodott a férfi.

Amikor pedig Lina a Can Caféba rohant üzenetével, arról is tudomást szerzett, hogy a hátsó szoba bizonyos napokon találkozóhelyként szolgál olyan egyének számára, akik Komoly Témák megvitatásában lelik örömeiket.

– Szerintetek lehetséges, hogy állandóan egy Láthatatlan Lény vigyáz ránk? – kérdezte egy hang.

– Talán – felelte egy másik. Hosszú csend következett. – Ugyanakkor az is lehet, hogy nem.

Az egész szinte hihetetlenül izgalmas volt. Élvezte, amikor valami újat tudott meg, és imádta a száguldást. Még a nap végére sem fáradt el. A futástól erősnek és egészségesnek érezte magát, szerette a különféle helyszíneket, ahol útjai során végigszáguldott, sőt az embereket is szerette, akiknek az üzeneteit közvetíthette. Azt kívánta, bárcsak mindannyiuknak átadhatná azt a jó hírt, amelyet oly kétségbeesetten vágytak hallani.

Késő délután egy fiatalember lépett oda hozzá, aki kissé imbolyogva közlekedett. A külseje meglehetősen különösen festett. Túlságosan hosszú nyakából kitüremkedett ádámcsutkája, óriási fogai pedig olyan benyomást keltettek, mintha épp meg akartak volna szökni a szájából. Bozontos, fekete haja rendezetlen csomókban tapadt a fejére.

– Üzenetem van a polgármester számára, a Gyülekezet Háza a cím – mondta. Pillanatnyi szünetet tartott, hogy Lina kellő mértékben felfoghassa bejelentésének jelentőségét. – A polgármesternek – ismételte nyomatékosan. – Megértetted?

– Megértettem – felelte Lina.

– Rendben. Na, figyelj jól ide! Mondd meg neki: szállítás nyolc órákor. Loopertől. Ismételd meg!

– Szállítás nyolc órákor. Loopertől – ismételte Lina. Igazán nem volt bonyolult.

– Rendben. Válasz nem kell – a férfi átadott neki húsz centet, mire ő azonnal el is iramodott.

A Gyülekezet Háza teljesen elfoglalta a Fő tér egyik oldalát, amely a város legnagyobb közttere volt. Egész területét kövekkel rakták ki. Padok álldogáltak a földhöz erősítve imitt-amott, néhány hirdetőoszlop társaságában. Az épülethez széles lépcsősor vezetett fel, és a hatalmas ajtót vastag oszlopok foglalták keretbe. A polgármester hivatala a Gyülekezet Házában kapott helyet. Azoknak a hivatalnokoknak az irodái is itt sorakoztak, akik nyomon követték, mely házak ablakai törtek be, hány utcai lámpa szorult javításra, és hány ember élt a városban. Ott volt például az Oramester irodája, aki a város toronyórájára viselt gondot. Voltak ott irodák az öröknek is, akik Szikraváros törvényeinek szereztek érvényt. Időnként előfordult, hogy egykét zsebtolvajt vagy féktelen verekedőt az alacsony, földszintes Börtönbe kellett zárniuk, amelynek lejtős teteje élesen kiszögell az épület egyik oldalán.

Lina felszaladt a lépcsőkön, majd át egy széles folyosóra vezető ajtón. Bal oldalon egy íróasztal állt, az asztalnál pedig egy biztonsági őr üldögélt. „Barton Snode, Helyettes Biztonsági Őr” – olvasta le a férfi mellére tűzött jelvényről Lina. Termetes ember volt, válla széles, karja izomtól dagad, vastag nyaka alig fért a gallérjába. A feje azonban mintha nem is a testéhez tartozott volna – kicsi és kerek volt, a tetejét pedig hihetetlenül

rövidre nyírt, sűrű hajzat borította. Alsó állkapcsa előreugrott, és kissé ide-oda mozgott, mintha épp rágódott volna valamin. Amikor Linát észrevette, állkapcsa egy pillanatra megdermedt, ajka pedig alig látható mosolyra görbült.

– Jó napot! – köszöntötte a lányt. – Mi szél hozott erre felé?

– Üzenetet hoztam a Polgármesternek.

– Nagyszerű, nagyszerű – bólogatott Barton Snode, és nehézkesen feltápászkodott. – Erre kérem szépen!

Végigvezette Linát a folyosón, majd kinyitott előtte egy ajtót, amelyen a „Fogadószoba” felirat állt.

– Itt várj, kérlek! – mondta. – A Polgármester úr jelenleg az alagsori irodájában tartózkodik magánügyben, de hamarosan visszatér.

Lina belépett.

– Azonnal értesítem a Polgármester urat – közölte Barton Snode. – Foglalj helyet! A Polgármester úr rögvest itt lesz. Vagy legalábbis, nagyon hamar – azzal távozott, behúzva az ajtót maga után.

Egy másodperccel később az ajtó ismét kinyílt, és az őr apró, kurta hajzatú feje bukkant fel újra a nyílásban.

- Mi is az az üzenet? – kérdezte.
- Személyesen kell átadnom a Polgármester úrnak – felelte Lina.
- Persze, persze – bólogatott megértően az ő.

Az ajtó ismét becsukódott. Nem úgy tűnik, mint aki biztos a dolgában – gondolta magában Lina. – Talán még új ezen a helyen.

A Fogadószoba meglehetősen elnyújt látványt nyújtott, ám Lina még így is meg tudta állapítani, hogy egykor igenis lenyűgöző lehetett. A falakat sötétvörösre festették, de most barna foltok tarkították ott, ahol lassan kopni kezdett róla a szín. A jobb oldali falon zárt ajtó magasodott. Csúf, barna szőnyeg takarta a padlót, rajta pedig több kisebb szék és egy terebélyes karosszék terpeszkedett. Lina a szék vörös huzatának már a látványától is azonnal vakarózni kezdett. Egy kisméretű asztalon teáskanna állt néhány teáscsésze társaságában, egy másik, nagyobb asztalon pedig Szikraváros történetének vaskos kötete díszelgett. A könyv nyitva volt, mintha valaki épp felolvasni készült volna belőle. Az idők kezdete óta egymást követő polgármesterek arcképei lógtak a falakon, ünnepélyes komorsággal bámulva le a látogatóra a régi üvegezés mögül.

Lina a hatalmas karosszékben kuporgott, és várt. Senki sem jött. Felállt, és körbesétálta a szobát. Óvatosan Szikraváros története fölé hajolt, és elolvasott néhány mondatot: „Szikraváros polgárainak talán sohasem lesz részük pazar fényezésben, az Építők előrelátásának köszönhetően azonban, akik az idők kezdetén feltöltötték raktárainkat, bizonyosak lehetünk abban, hogy mindig elegendő ellátásban lesz részünk, és a bölcs embernek az elegendőnél nincs is többre szüksége.”

Lapozott néhány oldalt. „A Gyülekezet Házának óraműve – olvasta –, számolja a nappalok és éjjelek eltelt óráit. Sohasem szabad engedni, hogy elromoljon. Máskülönben honnan is tudnánk, mikor kell munkába és iskolába mennünk? Honnan tudná a fények intézője, hogy mikor kapcsolja fel a lámpákat, és mikor oltsa el őket újra? Az óramester dolga, hogy az órát minden héten újra felhúzza, és minden nap kihelyezze a dátumot jelző táblát a Fő téren. Az óramesternek ezen feladatait mindig hűségesen végre kell hajtania.”

Lina tudta jól, hogy nem minden óramester olyan hűséges, amilyennek lennie kellene. Ő maga hallott egyről, néhány éve már, aki gyakorta megfeledkezett arról, hogy kicserélje a dátumot, ezért néha megtörtént, hogy a táblán a „227. év 38. hét szerda” szerepelt napokon át. Még olyan óramesterek is előfordultak, akik elfelejtették felhúzni az órát, ezért aztán órákig vesztegelt déli 12-nél vagy éjfélnél, és így hosszabb lett a nappal vagy az éjszaka. Ennek az eredménye természetesen az lett, hogy valójában senki sem tudta már pontosan, a hét melyik napjánál is jártak, vagy egészen pontosan hány év telt el a város megépítése óta. A jelenlegi évet a 241. számmal illették, de ugyanúgy lehetett a 239. vagy 245. vagy 250. Ameddig az óra mélyen zengő harangja megkondult minden órában, és a lámpák is nagyjából rendszeresen felkapcsolódtak, illetve elsötétültek, addig valójában mindez nem is számított.

Lina otthagya a könyvet, és a polgármesterek arcképeit kezdte vizsgálgatni. A hetedik a sorban, Podd Morethwart, az ő ük-, ük-, ük– – már nem is emlékezett rá – nagyapja volt. Elég bánatosan néz ki – gondolta magában Lina. A férfi arca megnyúlt és beesett volt, szája a sarkánál lefelé görbült, és különös, elveszett kifejezés ült a tekintetében. A negyedik polgármester, Jane Larket portréja tetszett Linának a legjobban, akinek derűs mosolya és sűrű, fekete haja igencsak egyedivé tette a többi arckép között.

Még mindig senki. Hangok sem szűrődtek be a folyosóról. Lehetséges, hogy már meg is feledkeztek róla.

Lina odalépett a jobb oldali falon nyíló ajtóhoz. Kinyitotta, és egy lépcsősort pillantott meg, amely felfelé vezetett. Talán, amíg úgy is itt kell várnia, megnézhetné, merre visz. Megindult felfelé. Az első' lépcsőfordulóban újabb csukott ajtóra bukkant. Óvatosan ezt is kinyitotta. Egy másik folyosó és még több csukott ajtó tárult a szeme elé. Behúzta hát inkább az ajtót, és ment tovább. Lépteit hangosan koppantak, és egyszerre aggodalom fogta el, hogy

valaki véletlenül még meghallhatja, és alaposan meg is szidja, ha rátalál. Afelől kétsége sem volt, hogy valójában semmi keresnivalója nem akadt itt. Ám továbbra sem bukkant fel senki, így hát rendületlenül mászott tovább, és elhaladt egy másik csukott ajtó mellett.

A Gyülekezet Háza volt az egyetlen olyan építmény Szikravárosban, amelynek három emelete is volt. Mindig vágyott arra, hogy egyszer kiállhasson a tetejére, és végignézzon a városon. Talán onnan még a városon túl elterülő vidéket is láthatná, az Ismeretlen Régiókat. Ha az a fényben tündöklő város a rajzain valóban létezik, akkor ott kell lennie valahol kinn.

A lépcsősor tetejénél egy ajtóhoz ért, amelyen a „Tető” feliratú tábla állt. Kinyitotta. Hűvös levegő simított végig a bőrén. Kilépett. Közvetlenül előtte lapos, kavicsos felszín terült el, tőle körülbelül tízlépésnyire pedig megpillantotta az óratorony magas falait.

A tető széléhez sétált. Onnan teljes nagyságában láthatta Szikravárost. Közvetlenül alatta a Fő tér terült el, ahol az emberek ide-oda mozogtak, és innen felülről inkább látszottak kereknek, mint magasnak. A Fő téren túl az épületek kivilágított ablakai sárga-fekete sakktáblaszerű csíkokat alkottak a sötét égen, sor sort követve, minden irányban, bármerre fordult. Megpróbált tekintetével messzebbre is elhatolni, az Ismeretlen Régiók irányába, de nem sikerült. A város szélein a fények már oly távol pislákolnak, hogy homályba borították a határokat. Azokon túl pedig Lina már semmi mást nem látott, csak a feketeséget.

Hirtelen kiáltást hallott odalent a térről.

– Nézzék! – harsant fel egy vékony, ám metsző hang. – Valaki fenn van a tetőn! – Látta, amint néhányan megtorpannak, és felfelé bámulnak.

– Ki az? Mit keres ott? – kiáltotta valaki más.

Még többen összetömörültek, amíg valóságos tömeg kerekedett a Gyülekezet Házának lépcsőin. Látnak engem! – nevetett magában Lina. Integedett a sokaságnak, és lejtett néhány tánclépést a Forgó Talpasból, amelyet még a Gloving Téri Táncos Napokon tanult. Közönsége még több nevetéssel és kiáltással jutalmazta az előadását.

Abban a pillanatban kivágódott mögötte az ajtó, és váratlanul egy hatalmas termetű, szakállas ör rohant egyenesen feléje.

– Ne mozdulj! – ordította, bár Lina egyetlen lépést sem tett. Megragadta a karját. – Te meg mit művelsz itt?

– Csak kíváncsi voltam – válaszolta Lina legártatlanabb hangján. – Látni szerettem volna a város fényeit a tetőről – elolvasta az ör jelvényén látható nevet. „Redge Stabmark, Örparancsnok.”

– A kíváncsiság csak bajhoz vezet – torkolta le Redge Stabmark. Lenézett a tömegre. – Zűrzavart okoztál. – Az ajtó irányába húzta a lányt, és letaszította a háromemeletnyi lépcsősoron. Amikor beléptek a váróterembe, Rarton Snode állt előtte, arcán feszült kifejezéssel, állkapcsa meg-megrándult. Közvetlenül mellette a polgármester várakozott.

– Ez a gyerek okozta a bajt, Polgármester úr – törte meg a csendet az ör.

A polgármester dühösen meredt Linára.

– Emlékszem az arcodra. A Sorsolás napjáról. Micsoda botrány! Szégyent hoztál magadra az új posztodon!

– Nem állt szándékomban bajt keverni – védekezett Lina. – Önre vártam, hogy átadhassak egy üzenetet.

– Bezárjuk hűsölni a Börtönbe egy-két napra? – érdeklődött az ör.

A polgármester a homlokát ráncolta. Egy pillanatig eltöprengett a kérdésen.

– Mi az üzenet? – kérdezte végül. Lehajolt, hogy Lina közvetlenül a fülébe súghassa a mondandóját. A lány felfigyelt rá, hogy a férfinak olyan szaga van, mint az odakozmált petrezselyemgyökérnek.

– Szállítás nyolckor – suttogta Lina. – Loopertől.

A polgármester ajkán apró, feszült mosoly villant fel.

– Gyermeki bohóckodás, semmi más – közölte. – Ezúttal eltekintünk a büntetéstől. De

mostantól aztán – mutatott Linára –, ügyelj magadra!

– Igenis, Polgármester úr! – felelte a lány.

– Maga pedig – mordult fel a polgármester, és a helyettes őrhöz fordult. Vastag mutatóujját rázta feléje –, sokkal... alaposabban... figyeljen a látogatókra!

Barton Snode zavartan pislogott és bólintott.

Lina az ajtóhoz rohant. Odakinn a sokaság még mindig a lépcsők mellett ácsorgott. Néhányan ujjongásban törtek ki, amikor Lina kilépett. Mások összehúzott szemöldökkel mormogtak olyasféle szavakat mint „bajkeverő” és „bolond” és „felvágós”.

Lina hirtelen rendkívül kényelmetlenül kezdte érezni magát. Esze ágában sem volt felválni. így hát elsietett, ki az Otterwill utcára, majd futásnak eredt.

Nem vette észre Doont, aki az őt figyelő emberek között álldogált. A fiú éppen hazafelé tartott a Csatornaműveknél eltöltött első munkanapja után, amikor belebotlott abba a kisebb csoportosulásba, amely vígan nevetgélve bámult felfelé, a Gyülekezet Házának tetejére. Kimerült volt és fázott. Nadrágjának mindkét szára átnedvesedett, sár tapadt a cipőjére és összemaszatolta a kezét. Amikor ő is felemelte a tekintetét, és megpillantotta az apró alakot az óratorony mellett, rögtön felismerte. Lina volt az. Tisztán látta, amint a lány felemeli a karját, majd integetni és ugrabugrálni kezd. Egy másodpercig eltűnődött azon, vajon milyen lenne odafenn állni, végignézni az egész városon, nevetve és integetve. Amikor Lina lejött, szeretett volna beszélni vele. Ám tudta jól, hogy piszkos, és hogy a lány olyan kérdéseket tenne fel neki, amelyeket nem kívánt megválaszolni. Ezért inkább elfordult. Gyors léptekkel hazafelé indult.

3. fejezet

A város alatt

Aznap reggel Doon nagy várakozással a szívében érkezett meg a Csatornaművekhez. Végre beléphetett a komoly munka világába, ahol ő is esélyt kaphatott arra, hogy valami hasznosat tegyen. Most majd alkalmazni tudja mindazt, amit az iskolában és az édesapjától tanult, vagy saját kutatásai során fedezett fel.

Kinyitotta a Csatornaművek nehéz kapuját, és belépett rajta. A levegőn nyirkosság és penészes gumi bűze érződött, amely azonban az ő számára most kellemes és érdekes illatnak tűnt. Végigsétált egy folyosón, ahol sárga esőköpenyek lógtak a falakon. A folyosó végén egy emberekkel teli termet látott, néhányan padokon ültek és térdig érő csizmákat húztak éppen a lábukra, mások küszködve rángatták magukra esőkabátjukat, megint mások szerszámszíjakat csatoltak a derekukra. Rekedtes hangkavalkád töltötte be a helyiséget. Doon az ajtóból figyelte őket, szeretett volna csatlakozni hozzájuk, de nem volt benne biztos, mit kell tennie.

Egy pillanattal később egy férfi bontakozott ki a tömegeből.

– Lister Munk vagyok, a Csatornaművek igazgatója – mutatkozott be. – Te vagy az új fiú, igaz? Mekkora lábad van: nagy, közepes vagy kicsi?

– Közepes – felelte Doon, mire Lister keresett neki egy esőkabátot és egy pár csizmát. A csizma olyan ősi volt, hogy sötétzöld külseje már összevissza repedezett, mintha csak pókhálók lepték volna be. Doonnak is átadott egy szerszámövet, amelybe villáskulcsokat és kalapácsokat, drót- és ragasztószalagtekercseket meg valamiféle fekete lötytel teli tubusokat tűzött.

– Ma a 97-es csatornában fogsz dolgozni – közölte vele Lister. – Ariin Froll lemegy veled, és megmutatja, mi a feladatod – rámutatott egy alacsony, törekeny lányra, akinek ezüstszőke hajfonata a hátára lógott. – Lehet, hogy ez a kislány nem kelti benned a szakértő benyomását, de nekem elhiheted, hogy ízig-veéig az.

Doon felcsatolta derekára az övet, majd belebújt a kabátjába, amely valamilyen különös oknál fogva izzadt lábszagot árasztott.

– Erre – szólalt meg Ariin, anélkül, hogy üdvözölte vagy rámosolygott volna Doonra. Átfurakodott a munkások nyüzsgő sokaságán egy ajtóhoz, amelyen a „Lépcsőház” felirat szerepelt. Kinyitotta.

Kőlépcsősor vezetett lefelé olyan mélységbe, hogy Doon nem is látta a végét. Mindkét oldalon puszta, sötétvörös kőfal szegélyezte a lépcsőfokokat, amely fényesen csillogott a nedvességtől. Korlátnak még csak nyoma sem volt. A mennyezeten egyetlen szál villanydrót futott végig, összekötve a néhány méterenként lelógó izzókat. A lábak nyomán évtizedek alatt keletkezett mélyedésekben sekély víztócsák gyűltek össze a lépcsőfokokon.

Elindultak lefelé. Doon a lépteire összpontosított – az esetlen csizmákban nehéz volt megállnia, hogy el ne botoljon. Mialatt egyre mélyebbre hatoltak, egyszer csak halk morajlás ütötte meg a fülét, olyan halk, hogy talán nem is a fülével, mint inkább a gyomrával hallotta. A zaj egyre hangosabbá és hangosabbá vált – valamiféle gépezet rejlett odalenn? Talán a generátor?

A lépcsősor egy ajtónál ért véget, amelyen a „Főcsatorna” felirat volt olvasható. Ariin kinyitotta, és amint mindketten beléptek rajta, Doon ráébredt, hogy a moraj, amit hallott, nem géptől származott. Hanem a folyótól.

Dermedten megtorpant. Csak bámulni tudott. Mint a legtöbben Szikravárosban, ő sem volt igazán soha biztos abban, mi is a folyó – csak annyit tudott, hogy víz, amely rejtélyes módon saját akaratából zúdul előre. Úgy képzelte, hogy talán olyan, mint az a tiszta, keskeny vízsugár, amely a konyhai csapból tört elő, csak nagyobb, és vízszintes, nem pedig függőleges. Ám az a valami itt egészen más volt – nem csupán egyszerű vízsugár, hanem

végtelen tonnányi tovahömpölygő folyam. A legszélesebb folyóvíz Szikravárosban, tajtékozott, bukdácsolt, örvénylett. Hullámai mennydörögve zúdultak el mellettük, kavargó felszíne akár a fénypettyekkel tarkított, fekete, folyékony üveg. Doon még soha életében nem látott semmit, ami ilyen sebességgel száguldott volna, és még sohasem halott ehhez fogható dörgedelmes, szívdermesztő robajt.

Az út, amelyen álltak, körülbelül két méter széles lehetett, és párhuzamosan haladt a folyóval, messzebb, mint ameddig Doon szeme ellátott, mindkét irányban. Az út mellett a falban nyílások sötétlettek, amelyek bizonyára – legalábbis Doon ezt gondolta – a város alatt szerteágazó csatornákhöz vezettek. A lépcsőházban már megfigyelt izzósorhoz hasonló fényfüzér függött alá a boltíves mennyezetről.

Doon tisztában volt vele, hogy éppen Szikraváros északi része alatt álldogáltak. Az iskolában így tanították meg a diákokat, hogy emlékezzenek az égtájakra: északi irányban volt a folyó, délre az üvegházak, keleten állt az iskola, és már csak nyugat maradt, amit semmi figyelemre méltó hely nem jelölt. A Csatornaművek összes alagútja a főcsatornától ágazott le a város irányába.

Ariin Doon felé hajolt, és belekiabált a fülébe.

– Először a folyó forrásához megyünk – kiáltotta. Hosszú ideig vezette előre a fiút a főcsatorna mentén. Több

alkalommal is elhaladtak sárga esőkabátot viselő emberek mellett, akik egy biccentéssel üdvözölték Ariint, és kíváncsi tekinteteket meresztettek Doonra. Körülbelül tizenöt perc elteltével megérkeztek a Csatornaművek keleti széléhez, ahol a folyó egy mély szakadékból tört fel a földből, és oly vadul tajtékozott, hogy sötét hajjai fehérre váltak, és finom permettel töltötték meg a levegőt, benedvesítve Doon arcát.

Jobb kéz felől a falban egy széles, kétszárnyú ajtó nyílt.

– Látod ott azt az ajtót? – ordította Ariin, és az ajtóra mutatott.

– Igen – ordította vissza Doon.

– Az ott a generátorterem.

– Bemehetünk?

– Ki van zárva! – válaszolta Ariin. – Ahhoz különleges engedély szükséges – visszafelé mutatott a főcsatorna irányába. – Most pedig szépen elsétálunk a folyó végéhez – közölte.

Visszafelé vezette a fiút, elhaladtak a lépcsőházba vezető ajtó mellett, egészen a Csatornaművek nyugati határáig. Azon a helyen a víz egy hatalmas nyíláson zúdult keresztül, amely a falban tárongott, és a folyó egyszerűen eltűnt a sötétségben.

– Hová megy? – kérdezte értetlenül Doon. Ariin csupán megrándította a vállát.

– Vissza a földre, gondolom én. Most pedig keressük meg a 97-es csatornát, és lássunk munkához! – előhalászott egy összehajtogatott papírdarabot a zsebéből. – Ez itt a térkép – mutatta. – Neked is van egy a zsebedben. Szükséged lesz a térképre, hogy tájékozódni tudj ezen a helyen. – A térkép Doont egy óriási százlábúra emlékeztette. A folyó boltívet rajzolt a lap tetején, mintha a százlábú teste lett volna, a csatornák pedig kusza összevisszaságban ágaztak el belőle.

A 97-es csatornához az út hihetetlenül bonyolult folyosórendszeren vezetett keresztül, amelyet mindenütt rozsdás, kérges csövek barázdáltak. Ezek szállították a vizet Szikraváros összes otthonába. A csatorna alján pocsolók gyűltek össze, és barna patakocskáiban csörgedezett a víz a falakon. Itt is villanykörték sora vonult végig a mennyezeten, éppúgy, mint a főcsatornában, halvány fénybe borítva a sötét falakat. Doon azzal foglalta le a gondolatait, hogy buzgón számolgatta, milyen mélyen járhatnak a föld alatt. A folyótól a főcsatorna mennyezetéig körülbelül kilenc méter lehet a távolság – gondolta magában. – Fölötte pedig a raktárhelyiségek következnek, legalább hat méter magas réteget foglalva el. Ezek szerint tizenöt méter mélységben volt éppen, feje fölött pedig több tonnányi föld, szikla és épület tornyosult. Erre a gondolatra önkéntelenül is megfeszítette a vállát. Gyors pillantást

vetett felfelé, mintha az a hatalmas súly bármelyik másodpercben a fejére omolhatott volna.

– Megérkeztünk – jelentette be ekkor Ariin. Egy rés mellett állt, amelyen át erőteljes vízszög tört elő a falból. – El kell fordítani a záró szelepet, szét kell szedni a csövet, rá kell tenni egy új összekötő csövet, azután újra össze kell szerelni az egészet!

Villáskulcsokkal, kalapácsokkal, csavaralátétekkel és fekete kencével sikerült végrehajtaniuk a feladatot, ám munka közben alaposan át is ázott a ruhájuk. Csaknem a teljes délelőttjük ráment, ami csak bebizonyította Doon számára, hogy a város sokkal rosszabb állapotban van, mint ahogyan eddig sejtette. Nem csak attól kellett tartaniuk, hogy a lámpák egyszer csak végleg kialszanak, készleteik pedig elfogynak, hanem már a vízcsatornák is közel álltak az összeomláshoz. Lassan az egész város a darabjaira hullik szét, na, és tesz ellene bárki bármit is?

Amikor eljött az ebéidő, Ariin elővette az uzsonnás zacskóját szerszámövének egyik zsebéből, és elsétált, hogy találkozzon a barátaival, akik néhány csatornával arrébb dolgoztak.

– Te most itt maradsz, és vársz, amíg vissza nem érek – utasította ellentmondást nem tűrő hangon. – Ha elkezdesz összevissza mászkálni, el fogsz tévedni, arra mérget vehetsz.

Doon a figyelmeztetés ellenére rögtön nekivágott a labirintusnak, amint a lány hátat fordított neki. Térképe segítségével sikerült visszatálnia a főcsatornához, majd onnan a keleti határhoz sietett. O aztán nem fog semmiféle különleges engedélyre várni ahhoz, hogy alaposan szemügyre vegye a generátort! Egészen biztos volt benne, hogy valahogyan meg fogja találni a módját annak, hogy bejuthasson. Sikerült is. Egyszerűen csak odaállt az ajtó mellé, és várt addig, amíg valaki ki nem lépett rajta. Hamarosan egy természetes nő nyitotta ki az ajtót, majd elsétált. Észre sem vette Doont. Mielőtt az ajtó becsukódhatott volna, a fiú óvatosan besurrant.

Az odabenn bömbölő, irtózatossá hangzavartól szédülten tántorodott hátra néhány lépést. Fűlsiketítő, morgó, csikorgó, sikoltó zaj volt ez, amelyet időnként egy rekedtes, bumm-bumm-bumm hang szakított meg, némi mély puff-puff-puff aláfestéssel. Doon a füléhez kapta mindkét kezét, és elszántan előrelépett. Közvetlenül előtte egy gigantikus méretű, fekete gépezet terpeszkedett, legalább kétemeletnyi magasságban. Erősen rázkódott, és úgy tűnt, mintha bármely másodpercben felrobbanhatna. Fülvédőt viselő emberek sürgölődtek körülötte. Senki sem vette észre, hogy belépett.

Megérintette hát egyikük vállát, mire a szerencsétlen munkás rémületében nagyot ugrott, és megperdült. Idős férfi volt, barna arcát mély ráncok barázdálták.

– Szeretnék minél többet megtudni a generátorról – üvöltötte Doon, ám akár meg is takaríthatta volna magának a fáradságot. Ebben az iszonyatos hangzavarban egyetlen nyikkanást sem lehetett meghallani. A férfi értetlenül rábámult, majd kezével elhessegette a fiút, és visszafordult a munkájához.

Doon egy ideig még álldogált és figyelt. Az irdatlan masina mellett kerekeken guruló létrák sorakoztak, amelyeket a munkások ide-oda tologattak, hogy felmászva rájuk elérhessék a magasabban található alkatrészeket is. Mindenféle olajos külsejű dobozok és szerszámok hevertek szerteszéjjel a földön. A fal mentén hatalmas tárolórekeszek álltak, színültig tele mindenféle csavarokkal, egymás hegyén-hátán heverő emelőrudakkal, csövekkel, a hosszú évek során megfeketedve. A munkások a rekeszek és a gépezet körül rohangáltak, vagy csak egyszerűen álltak és figyelték a rázkódó monstrumot.

Néhány perc elteltével Doon kilépett az ajtón. Mélyen elborzadt. Egész életében azt tanulmányozta, hogyan működnek a különféle szerkezetek – ez volt az egyik legkedvesebb időtöltése. Képes volt darabjaira szedni egy régi órát, és pontosan összerakni úgy, ahogy volt. Értette, hogyan működnek a vízcsapok a mosogatóban. Számos alkalommal sikerült megjavítania a WC-t. Talicskát készített egy régi karosszék darabjaiból. Még arról is volt némi fogalma, hogy miféle folyamatok mennek végbe a hűtőszekrény belsejében. Büszke volt gépészeti tehetségére. Csupán egyetlenegy dolog létezett, amihez a legkevésbé sem értett: az

elektromosság. Mi az az erő, amely végigfut a vezetékeken egyenesen a villanykörtékbe? Honnan származik? Azt hitte, hogy ha legalább egy pillantást vethetne a generátorra, akkor megszerezhetné a hiányzó ismeretet, amelyre szüksége volt. Azután elkezdhetne dolgozni egy megoldáson, amellyel Szikraváros fényei tovább ragyoghatnának a sötétben.

Ám az az egyetlen pillantás a rettenetes gépezetre csupán annyit árult el, hogy mekkora bolond volt. Valami olyasféle szerkezetre számított, amelynek működését megérthetné – egy forgó kerék, egy felvillanó szikra, talán drótok, amelyek egyik helyről a másikra vezetnek. Ez a szörnyűséges, dübörgő' monstrum azonban... Már abban is kételkedett, hogy bárki létezne, aki valóban érti, hogyan működik. Úgy látszott, mintha a körülötte sürgölődő emberek csak a széteséstől próbálnák megmenteni.

Mint később kiderült, ebben igaza is volt. Amikor a napnak vége lett, és ő odafenn épp a csizmáit húzta le a lábáról, egyszer csak megpillantotta az idős férfit a generátorteremből. Odament, hogy váltson vele néhány szót.

– Elmagyarázná nekem, hogyan működik a generátor? – kérdezte.

A férfi hatalmasat sóhajtott.

– Csak annyit tudok, hogy a folyó az, ami hajtja.

– De hogyan?

A férfi vállat vont.

– Ki tudja? Nekünk abból áll a munkánk, hogy karbantartsuk. Ha egy alkatrésze eltörik, ki kell cserélnünk egy újra. Ha egy másik megakad, meg kell olajozni – kézfejjével fáradtan végigsimított a homlokán, fekete gépszírcsíkot húzva maga után. – Már húsz éve dolgozom a generátor mellett. Eddig még bírta a pöfögést, de idén... hát, nem is tudom. Szinte minden percben elromlik az a masina – kényszeredetten elmosolyodott. – Na persze, azt hallom, előbb úgymint kifogyunk majd a villanykörtékből, aztán már úgymint mindegy lesz, működik-e még a generátor vagy sem.

Elfogy az izzó, elfogy az áram, elfogy az idő – a katasztrófa már csak karnyújtásnyira volt tőlük. Éppen ez járt Doon fejében, amikor úton hazafelé megállt a Gyülekezet Háza előtt, és megpillantotta Linát a tetőn. A lány elképesztően szabadnak és boldognak látszott odafenn. Azt nem tudhatta, hogyan került fel oda, ám egy cseppet sem volt meglepve. Teljesen jellemző volt a lányra, hogy a legváratlanabb helyeken bukkanjon fel. Most pedig, hogy hírvivő lett, tulajdonképpen bárhová eljuthatott. De hogyan lehet ilyen nemtörődöm, amikor körülöttük az egész világ az összeomlás határán áll?

Hazafelé indult. Egy kétszobás lakásban élt édesapjával, a családi üzlet felett a Zöldkapu téren. Apróságok Boltja – így nevezték, mert olyasféle dolgokat kínált, mint szegek, tűk, kapcsok, rugók, befőttesüveg tetők, ajtógombok, drótdarabok, üvegszilánkok, fahasábok és más kisebb tárgyak, amelyek még hasznosnak bizonyulhattak egy háztartásban. A bolt meglehetősen szokatlan módon még emeleti lakásukra is kiterjeszkedett. A nappalijukban, ahol mások talán egy szép teáskannát helyeztek volna az asztalra, vagy egy kancsó ínycsiklandó gyümölcslevet, vagy épp néhány paradicsomot tettek volna az egyik polcra, náluk vödörök, kosarak és ládák éktelenkedtek mindenütt, tele mindenféle apró holmival a bolt számára. Minden egyes darabot Doon apja gyűjtögetett össze, ám arra még nem sikerült időt szakítania, hogy tarkabarka raktárkészletét rendszerezze. Ezek a tárolóalkalmatosságok bizony gyakorta kiborultak, tartalmuk pedig szétterült a földön. Ebben a lakásban bizony könnyű volt megbotlani, és semmiképp sem volt ajánlatos mezítláb közlekedni.

Azon a napon Doon nem állt meg az üzletben, hogy édesapját üdvözölje, mielőtt felment az emeletre. Nem volt kedve a csevegéshez. Leemelt két kacattal teli vödört a kanapéről – úgy tűnt, főként cipősarkak voltak benne –, és levetette magát a párnákra. Ostoba volt, amiért azt képzelte, hogy pusztán ránézésre képes lesz felfogni a generátor működési elvét, amikor akadtak olyanok is, akik egész életükben mellette dolgoztak. Az volt az igazság, és ezt magának is be kellett vallania, hogy mindig okosabbnak tartotta magát a többi embernél. Meg

volt győződve róla, hogy meg tudja tanulni az elektromosság törvényeit, és segíteni tud a városban. Ő akart lenni az az ember, aki ezt megteszi. Képzeletében sokszor megjelent már egy nem mindennapi ünnepség képe a Fő téren, amelyet az ő tiszteletére rendeztek Szikraváros megmentéséért. E különleges alkalomra a város teljes lakossága megjelent, és édesapja boldog arca ragyogott rá az első sorból. Doon egész életében az apja mindig ezt mondogatta neki:

– Jó fiú vagy, és megvan a magadhoz való eszed. Egyszer majd hatalmas dolgokat fogsz véghezvinni, tudom, hogy így lesz.

Doon azonban mind ez ideig semmiféle jelentős tettet sem hajtott végre. Borzasztóan vágyott arra, hogy valami fontos felfedezést tegyen, mint például az elektromosság titkának megfejtése. No meg arra, hogy apja szeme láttára megjutalmazza az érdemeiért. A jutalom nagysága tulajdonképpen nem is számított. Egy egyszerű oklevél is megfelelt volna, vagy talán egy jelvény, amelyet a kabátjára tűzhetne.

Most pedig szándékosan elásta magát a Csatornaművek mocskában, ahol foltozhatta a lyukas csöveket, amelyek néhány nap elteltével úgymint csepegni kezdenek majd. Ez még a hírvivők munkájánál is haszontalanabb és egyhangúbb időpazarlás volt. Erre a gondolatra hirtelen előntötte a düh. Felült, megragadott egy cipősarkat a lábánál álló vödörből, és teljes erejéből elhajította. A sarok a bejárati ajtónak csapódott, épp, amikor az kinyílt. Doon éles csattanást, majd szinte ugyanabban a pillanatban fájdalmas kiáltást hallott. Azután apjának hosszú, vézna, fáradt arcát pillantotta meg az ajtónyílásban.

Doon haragja azonnal elpárolgott.

– Megütöttelek, apa. Ne haragudj.

Doon édesapja megdörzsölte a homlokát. Nyúlánk férfi volt, feje kopasz, mint a hámozott krumpli, homloka magas, álla hegyes. Kedves, szürke szeme volt, és kissé zavartan pislogott.

– Jól eltaláltál – panaszkodott. – Ez meg mi volt?

– Egy pillanatra előntött a méreg – felelte bűnbánóan Doon. – Az egyik ilyen régi cipősarkat hajítottam el.

– Éreztem – dörmögte az apja. Leseper egy kupac üvegkupakot az egyik székről és leült. – Talán van ennek valami köze az első munkával eltöltött napodhoz, fiam?

– Van – válaszolta Doon.

Az édesapja sokatmondóan bólintott.

– Miért nem mesélsz róla? – kérdezte.

Doon mindenről beszámolt neki. Amikor befejezte, apja végigsimította fejét a kezével, mintha nem létező hajzatát akarta volna elegyengetni. Mélyet sóhajtott.

– Nos – szólalt meg végül. – Nem hangzik kecsegtetőnek a helyzet, azt be kell vallanom. A generátor állapota különösen aggasztó, rendkívül rossz hír. De a Csatornaművekhez lettél beosztva, ezen nem lehet változtatni. Azt kapod, amit kapsz. Az viszont, hogy mihez kezdesz azzal, amit kapsz... hát ez itt a lényeg, nem gondolod? – Doonra tekintett, és kissé szomorkásán elmosolyodott.

– Lehetséges – felelte Doon. – De hát mit tehetnék?

– Fogalmam sincs – válaszolta őszintén az apja. – Majd kitalálsz valamit. Okos fiú vagy. Az a legfontosabb, hogy tartsd nyitva a szemed. Tartsd mindig nyitva a szemed, és végy észre mindent, ami más embernek elkerülné a figyelmét. Akkor arról is tudni fogsz, amiről senki más nem tud, és az efféle tudás még hasznodra lesz – levetette a kabátját, és felakasztotta egy kampóra a falon. – Na és hogy van a kis féreg? – kérdezte.

– Még meg sem néztem – válaszolta Doon. Bement a szobájába, és egy régi sállal letakart, kis fadobozkával tért vissza.

A dobozt az asztalra állította, és lehúzta róla a sálat. Apjával együtt fölé hajoltak, hogy belenézzenek.

Néhány fonnyadt káposztalevél feküdt a doboz alján. Az egyik levélen egy körülbelül két

centiméteres kukac kunkorodott. Néhány nappal az iskola befejezése előtt bukkant rá Doon a kukacra egy káposztalevél külső felén, amelyet épp a vacsorájához szeletelt fel. Az apró állat halványzöld színű volt, egész teste bársonyos simaságú, pici, zömök lábacskákkal.

Doont mindig lenyűgözték a különféle rovarok. Róluk szóló megfigyeléseit egy könyvbe jegyezte le, amelyet a Mászó és repülő lények címmel látott el. A könyv minden egyes oldalát hosszában kettéosztotta. A bal oldalra tühegyes ceruzájával rajzokat készített: molylepkeszárnyakról pókháló finomságú érhálózattal, karomszerű, apró szőrökkel borított póklábakról, fényes páncélt viselő bogarakról hosszú csápjaikkal. A jobb oldali részbe leírta mindazt, amit megfigyelt ezekről a pici élőlényekről. Feljegyezte, mit ettek, hol aludtak, hol rakták le petéiket, és – ha sikerült megtudnia – hogy meddig éltek.

Ez nem volt könnyű feladat, amikor éppenséggel olyan fürge állatokról volt szó, mint a molylepkek és a pókok. Ahhoz, hogy bármit is sikerüljön lejegyeznie, a szabadban kellett lopott pillantásokat elkapnia róluk. Ha viszont dobozba telepítette őket, néhány napig még körbe-körbe mászkáltak, majd rendszerint elpusztultak.

Ez a kukac azonban más volt. Úgy tűnt, tökéletesen elégedetten éldegél abban a dobozban, amelyet Doon készített neki. Eddig mindössze háromféle dolgot tett: evett, aludt (legalábbis alvásnak tűnt, habár Doon képtelen volt megállapítani, vajon a kukac behunyta-e a szemét vagy sem – vagy egyáltalán volt-e szeme), valamint pici, fekete ürülékgombócokat lövellt ki magából. Ennyit.

– Már ötödik napja van nálam – állapította meg Doon. – Most kétszer akkora, mint amikor találtam. Eddig hat négyzetcentiméternyi káposztalevelet rágott el.

– Ezt mind le is írod? Doon bólintott.

– Talán – tűnődött az apja –, találkozol majd izgalmas, új állatokkal a Csatornaművekben is.

– Talán – felelte Doon. Magában viszont azt súgta: „Nem, ennyi nem lesz elég. Nem tölthetem az időmet pusztán azzal, hogy a Csatornaművek alagútjában bolyongok, betömöm a lyukakat, bogarak után keresgélek, és közben úgy teszek, mintha semmi baj sem fenyegetne. Találnom kell valami fontosat odalenn, valamit, ami segíteni fog. Muszáj. Egyszerűen muszáj.”

4. fejezet

Valami elvesz, semmi sem kerül meg

Egy hosszú munkanap elteltével Linát igencsak különös jelenet fogadta otthon. Nagyí a kanapéről a földre dobálta az összes párnát, feltépte a kárpitot a kanapé egyik sarkán, és csomókban cibálta ki alóla a tömőanyagot.

– Nagyí, mi a csodát művelsz? – kiáltotta rémulten Lina. Nagyí zavartan felpillantott. A kanapé tömésének szálai ruhája elejére és összekócolódott hajába tapadtak.

– Elveszett valami – motyogta. – Az jutott eszembe, hogy talán itt lesz.

– Mi vezett el, Nagyí?

– Nem emlékszem pontosan – felelte Nagyí. – Valami fontos dolog volt.

– De hát Nagyí, tönkreteszed a kanapé! Mire fogunk leülni? Nagyí még egyet rántott a kanapé kárpitján, és újabb tömőanyagcsomókat ráncigált elő alóla.

– Nem számít – mormolta. – Majd később újra megvarrom.

– Javítsuk meg most rögtön! – sürgette Lina. – Alig hiszem, hogy ami elveszett, ott van benne.

– Te nem tudhatod – felelte sötéten Nagyí. Ám mégis letelepedett a sarkára, és hirtelen nagyon kimerültnek látszott.

Lina elkezdte összetakarítani a rendetlenséget.

– Hol van a kicsi? – érdeklődött. Nagyí üres tekintettel meredt Linára.

– A kicsi?

– Csak nem feledkeztél meg a kicsiről?

– Ó, persze. A kicsi... azt hiszem, odalenn van a boltban.

– Egyedül? – Lina azon nyomban felpattant, és lerohant a lépcsőn. Poppyt az apró boltban találta, a földön ült, sárga fonálrengeteg hálójába gabalyodva. Amint Linát megpillantotta, torkaszakadtából üvöltöni kezdett.

Lina óvatosan felemelte kis hűgát, lefejtette róla a fonalhálót, közben megnyugtatóan beszélt hozzá, habár ő maga olyan zaklatott volt, hogy reszkettek az ujjai. A tény, hogy Nagyí meglepedett a kicsiről, óriási veszélyt hordozott magában. Poppy lezuhanhatott volna a földszintre, és esetleg megsérül. Vagy elkóborol az utcán, és sohasem találják meg. Nagyí az utóbbi időben valóban kissé feledékeny volt, ám most történt meg először, hogy teljesen meglepedett a kisebbik unokájáról.

Amikor felértek az emeletre, Nagyí térden állva gyűjtögette össze a fehér tömőanyagkupacokat, és visszagyömöszölte őket a lyukba, amelyet a kanapé kárpitján hasított.

– Nem volt benne – jelentette be szomorúan.

– Mi nem volt?

– Már rég elveszett – folytatta Nagyí. – Még apám beszélt róla nekem.

Lina türelmetlenül felsóhajtott. Nagyanyjának gondolatai egyre inkább a messzi múlt köré összpontosultak. Gond nélkül el tudta magyarázni a kavicskidobó játékszabályait, amit nyolcéves korában játszott utoljára, vagy el tudta mesélni, mi történt a Dalok napján tizenkét éves korában, vagy kivel táncolt tizenhat évesen a Cloving téri Táncfesztiválon. A tegnapelőtt történt események azonban nyomtalanul kiestek a fejéből.

– Hallották, ahogy beszél róla, miközben haldoklott – mondta most Linának.

– Kit hallottak?

– A nagyapámat. A hetedik polgármestert.

– Na és mit hallottak, mit mondott?

– Ő – súgta Nagyí különös, távolba révedő tekintettel –, hát épp ez a rejtély az egészben. Arról beszélt, hogy nem tud hozzájutni. „Most már végképp elveszett” – ezt mondta.

- De mi volt az a valami?
- Azt nem említette.

Lina feladta. Egyébként sem számított. Az a bizonyos köddé vált valami biztosan csak az öregember egyik zoknijá vagy épp a fésűje volt. Ám valami különös oknál fogva ez a történet mély gyökeret eresztett Nagy emlékezetében.

Másnap reggel, úton a munkája felé, Lina beugrott egy percre Mrs. Evaleen Murdóhoz, a szomszéd házba. Mrs. Murdo modora kissé kapkodó volt ugyan, alkata pedig olyan vékony és egyenes, mintha karót nyelt volna, de igazán kedves volt a maga mosolytalan módján. Alig néhány évvel ezelőtt még saját kis boltját vezette, amely papírárut és írószereket kínált. Amikor azonban a papír és ceruza javarészt elfogyott a városban, kénytelen volt bezárni az üzletét. Mostanában szinte egész napját azzal töltötte, hogy az emeleti ablaknál üldögélt, és az utcán közlekedő embereket figyelte árgus tekintetével. Lina beszámolt Mrs. Murdónak nagyanyja feledékenységről.

– Be tudna esetleg nézni hozzám időnként? Csak hogy biztosan minden rendben van-e – kérdezte.

– Hát persze, kedvesem – felelte Mrs. Murdo, és kétszer nyomatékosan rá is bólintott. Lina búcsút intett, és máris sokkal jobban érezte magát.

Aznap Linát Arbin Swinn, a Callay utcai zöldségpiac igazgatója bízta meg azzal, hogy továbbítsa egy üzenetet az üvegházak vezetőjéhez, Clary számára, aki mellel Lina jó barátja volt. Lina boldogan kézbesítette ezt az üzenetet, bár örömebe némi szomorúság is vegyült. Az édesapja szintén az üvegházak körül dolgozott. Még mindig furcsa érzés volt, hogy nem láthatja ott többé.

Az öt üvegház termelte Szikraváros lakossága számára a friss élelmiszert. A város legszélső határánál, a Zöldkapu téren túl kaptak helyet. Ott már semmi más látnivaló nem akadt, csupán szemétdombok, óriási, penészedő, bűzlő magaslatok. Sziklás talajon álltak, és ragyogó fényárral borították be őket a magas póznákra erősített reflektorok.

Régen senki más nem közelíthette meg a szemétdombokat, csak a szemétyűjtők, akik lepakolták, majd otthagyták a város minden mocskát. Időnként néhány gyerek odamerészkedett, felmásztak a dombok oldalán, csak hogy vígan legurulhassanak. Lina és Lizzie is gyakran játszottak ott, amikor még kisebbek voltak. Kincsek után kutattak – néha rábukkantak egy-egy üres konzervdobozra, talán egy kalapra vagy törött tányérdarabra. De mást nem találtak. Most már azonban örök strázsáltak a szemétdombok mellett, hogy senki illetéktelen ne juthasson a közelükbe. Mostanság történt, hogy egy új, hivatalos munkakört iktattak be a többi közé: a szeméttisztítókat. Minden nap egész csapatnyi ember válogatta át módszeresen a szemétdombok tartalmát, olyan dolgok után kutattak, amelyek még hasznosnak bizonyulhattak. Ilyenkor törött széklábakkal tértek vissza, amelyekkel ablakkereteket lehetett javítani, elgörbült szegekkel, amelyekből kiváló ruhaakasztó válhatott, sőt piszkos rongyokkal is, amelyeket, ha kimostak, sötétítő vagy matrachuzatok készítésére használhattak. Linának egészen eddig még csak eszébe sem jutottak soha, ám most elgondolkodott a szeméttisztító munkáján. Lehetséges volna, hogy azért kapták ezt a feladatot, mert Szikravárosban tényleg minden foytán volt?

A szemétdombokon túl már nem következett semmi – vagyis, csupán az Ismeretlen Régiók óriási birodalma, ahol tökéletes sötétség uralkodott.

A Diggery utca sarkáról Lina már láthatta az üvegházak hosszú, alacsony épületeit. Hatalmas, félbevágott konzervdobozoknak tűntek, amelyeket valaki az oldalukra támasztott. Kissé szaporábban vette a levegőt. Az üvegházak bizonyos értelemben az otthon jelentették a számára.

Tudta jól, hogy Glaryt valószínűleg az 1. Számú Üvegház környékén találja majd, ahol az iroda is volt, ezért rögtön arrafelé vette az irányt. Kicsiny szerszámoskamra állt mellette, Lina ide is bedugta a fejét, de csupán gereblyéket és ásókat látott odabenn. Kinyitotta hát az

üvegház ajtaját. Meleg, bársonyos illatú levegő ölelte körbe, és azon nyomban mély szeretet öntötte el a szívét. Szokása szerint most is felpillantott a mennyezet irányába, mintha arra számított volna, hogy ott megpillanthatja édesapját a létrán, amint a locsolórendszert, a hőfokszabályozókat vagy épp a villanyvezetékeket javíthatja.

Az üvegházban uralkodó fény fehérebb volt, mint a Szikraváros utcáin sorakozó lámpák sárgás ragyogása. A világosság itt a mennyezeten végigfutó, hosszú fénycsövekből áradt. Ebben a fényben a növények levelei olyan élénkzöld színben tündököltek, hogy szinte már bántották Lina szemét. Amikor még édesapjával együtt jött el ide, Lina órákon át bolyongott a kavicsos ösvényeken, amelyek a zöldségágyások között kanyarogtak. Megszagolta a leveleket, beledugta ujjait a földbe, és megtanulta kinézetük és illatuk alapján megkülönböztetni a növényeket. Volt ott bab és borsó kunkori kacsokkal, sötétzöld spenót, fodros saláta és rengeteg kemény, halványzöld káposzta, néhány közülük akkora volt, mint egy újszülött kisbaba feje. Azt szerette a legjobban, amikor a paradicsomnövény levelét összedörzsölte az ujjai között és beszippantotta a csípős, porhanyós illatot.

Hosszú, egyenes ösvény vezetett az épület egyik végétől a másikig. Az út felénél Clary hajolt az egyik sárgarépaágyás fölé. Lina odafutott hozzá, mire Clary rámosolygott, leseperte a földet a kezéről, és felállt.

Clary magas volt és erős testalkatú, két keze nagy és bütykös. Szögletes állkapocs és váll jellemezte, haját röviden, négyszögletesre nyírva viselte. Pusztán ránézésre azt lehetett volna gondolni róla, hogy mogorva és barátságtalan ember – a természete azonban épp az ellenkezője volt. „A növényekkel sokkal hamarabb megtalálja a hangot, mint az emberekkel” – mondogatta gyakran az apja. Erős volt, ám félénk, tudása rendkívüli, de keveset szólt. Lina mindig kedvelte. A lányt már kisgyermekkorában is feladatokkal bízta meg, és sohasem bánt vele úgy, mint egy kisbabával. Répákat kellett kihúznia a földből, leszededgette a bogarakat a káposztalevelekről. Amióta a szülei meghaltak, Lina gyakran eljött Claryhez beszélgetni, vagy csak némán dolgozgatni mellette egy kicsit. Clary mindig kedves volt hozzá, és a kertészkedés elterelte a kislány gondolatait a bánatáról.

– Nocsak – üdvözölte Clary. Rámosolygott Linára, megtörölte kezét mocskos nadrágjában, majd még szélesebben elmosolyodott. – Hírvivő lettél.

– Igen – felelte boldogan Lina. – Es van is számodra egy üzenetem. Arbin Swinntől. „Legyen kedves, tegyen még négy ládát a rendelésemhez: két krumpli és két káposzta legyen.”

Clary a homlokát ráncolta.

– Sajnos, nem tehetem – mondta. – Vagyis, a káposztát el tudom küldeni, de csak egyetlen kis láda krumplim maradt.

– Miért? – kérdezte értetlenül Lina.

– Nos, akadt egy kis gondunk a krumplitermással.

– Mi történt? – faggatta Lina. Clarynek megvolt az az idegesítő szokása, hogy a kérdésekre mindig a lehető legtömörebb feleleteket adta. Többször és többször fel kellett tenni neki ugyanazt a kérdést, hogy végre elhiggye, a kérdezőt valóban érdekli a válasz, és nem csupán udvariaskodni akar vele.

Akkor aztán mindent hajlandó volt elmagyarázni, és egyszerre nyilvánvalóvá vált, mekkora tudással bír, és mennyire szereti a munkáját.

– Megmutatom neked – ajánlotta fel. Odavezette az egyik ágyáshoz, ahol a növények zöld leveleit fekete foltok csúfították el. – Ez egy új betegség. Még sosem talákoztam vele. Amikor a krumplit kiássuk, a belseje nem kemény, hanem bűzös, folyékony massa. Ebből az ágyásból mindet ki kell majd dobnom. Már csak néhány egészséges ágyás maradt.

Szikraváros lakóinak többsége minden étkezéshez fogyasztott krumplit – pürének, megfőzve, tepsiben. Sült krumplit is ettek, azokban az időkben, amikor a főzőolaj még nem fogyott ki.

- Utálnám, ha nem ehetnénk többé krumplit – jelentette ki Lina.
- Én is – értett egyet vele Clary.

Letelepedtek a krumpliágyás szélére, és egy ideig beszélgettek Lina nagyanyjáról és a kicsiről, Clary küzdelmeiről a méh-kaptárokkal és az üvegház locsolórendszeréről.

– Azóta nem működik rendesen, hogy... – Clary szava hirtelen elakadt, és oldalról Linára pillantott. – Már hosszú ideje – tette hozzá. Nem akarta azt mondani: „azóta, hogy az apád meghalt.” Ezt Lina megértette.

Felállt.

– Mennem kell – mondta. – Választ kell vinnem Arbin Swinnek az üzenetére.

– Remélem, máskor is beugrasz majd hozzám – búcsúzott Clary. – Eljöhetsz, amikor... bármikor eljöhetsz.

Lina köszönetet mondott, majd sarkon fordult, hogy induljon. Ám közvetlenül az üvegház ajtaja előtt rohanó léptek és egy különös, éles, zokogó hang ütötte meg a fülét. Vagy inkább, előbb zokogást, majd üvöltést, zokogást, azután kiáltást, végül pedig egyre erősödő zokogást hallott. Visszapillantott az üvegház hátsó fala felé, a szemétdombok irányába.

– Clary – szólt hangosan –, van itt valami... Clary odalépett hozzá, és ő is hallgatózni kezdett.

– Hallod?

– Igen – felelte Clary. Összehúzta a szemöldökét. – Azt hiszem, hogy ez... ez valaki, aki... – a zokogó hang irányába nézett. – Igen... itt jön. – Erős kezével egy pillanatra megragadta Lina vállát. – Most jobb lesz, ha elmész – súgta. – Majd én elintézem.

– De hát mi ez?

– Ne törd rajta a fejed! Csak menj!

Lina azonban látni akarta, a saját szemével. Amikor Clary elsétált, ő elbújt a szerszámoskamra mögé. Onnan figyelte, mi történik.

A zokogás egyre közelebről hasított a csendbe. Egy homályba burkolt alak jelent meg a szemétdombokon túlról. Férfi volt, rohant, botladozott, két karja teste mellett csüngött. Úgy tűnt, mintha épp össze akarna esni, mintha alig bírná emelni a lábát. Amint közelebb ért, valóban el is esett. Megbotlott egy locsolócsőben, mire úgy borult a földre, mint akinek egyszerre elolvadtak a csontjai.

Clary lehajolt hozzá, és súgott neki valamit, de oly halkán, hogy Lina egyetlen szavát sem értette.

A férfi hangosan zihált. Amikor megfordult és felült, Lina látta, hogy a férfi arcát karmolások csúfítják el, szeme pedig tágra nyílt a rémülettől. Zokogása csuklásba fordult. Lina rögtön felismerte. A férfi Sadge Merrall volt, egyike a Raktárirodában dolgozó hivatalnokoknak. Csendes, hosszú arcú fickó volt, aki azonban állandóan aggodalmas arcot vágott.

Clary felsegítette. Kettesben sétáltak tovább lassan az üvegház felé. Amint közelebb értek, Lina tisztán hallhatta a férfi szavait. Erősen hadart, reszkető' hangon, szinte még lélegzetet is alig vett.

– ...biztos voltam benne, hogy sikerülni fog. Azt mondtam magamnak, csak egyik lépés a másik után, ennyi az egész, egyik a másik után. Tudtam persze előre, hogy sötét lesz. Ki nem tudja? De azt gondoltam, mit árthat nekem egy kis sötétség? Csak mentem tovább, azt hittem...

Hirtelen megbotlott, és Claryre támaszkodott.

– Óvatosan! – súgta Clary. Elérték az üvegház bejáratát, és Clary nehézkesen babrálni kezdett a zárral. Lina gondolkodás nélkül kiugrott a szerszámoskamra mögül, és kinyitotta neki az ajtót. Clary összehúzott szemöldöke alól gyors pillantást vetett rá, ám egyetlen szót sem szólt.

Sadge egy másodpercre sem hallgatott el.

– ...de minél messzebb mentem, annál sötétebb lett. És hát nem lehet a végtelenségig kutyaolni a vak sötétben. Olyan, mintha egy fallal állna szemközt az ember. Folyvást visszafordultam, hogy láthassam a város fényeit, mert hát ott csak azt lehetett látni, és aztán azt mondtam magamnak: ne nézz hátra, tovább előre! De állandóan megbotlottam, elestem... igencsak hepehupás odakinn a terep, még a kezemet is végighorzsoltam. – Egyik kezét feltartotta, és bámulni kezdte rajta a vörös horzsolásokat, amelyekből sötétben csöpögött a vér.

Bekísérték a férfit Clary irodájába, és leültették a lány székébe, miközben rendületlenül folyt belőle a szó.

– Csak bátran, mondtam magamnak. Mentem, és mentem előre, de egyszer csak az jutott eszembe: bármi rejtőzhet idekinn! Lehetett volna előttem akár egy több ezer méter mély szakadék is! Bujkálhatott ott... valami, ami harap. Hallottam már rémtörténeteket... akkora patkányokról, akár egy szemeteskuka... Ki kellett jutnom onnan. Megfordultam, és rohanni kezdtem.

– Semmi baj – csitította Clary. – Most már minden rendben. Lina, hozz egy kis vizet!

Lina talált egy poharat, és feltöltötte a sarokban álló csapnál. Sadge remegő kézzel átvette, és egy hajtásra kiitta a tartalmát.

– Mit keresett odakinn? – kérdezte Lina. Tudta jól, hogy ő maga mi után kutatott volna a férfi helyében. Számtalanszor gondolt már rá.

Sadge a lányra bámult. Úgy tűnt, meglepte a kérdés. Végül azt válaszolta:

– Kerestem valamit, ami segíthetne rajtunk.

– Mi lehetne az?

– Fogalmam sincs. Talán egy lépcső, ami elvezetne valahová innen. Vagy egy épület tele... nem is tudom, hasznos holmikkal.

– De semmit sem talált? Nem látott semmit? – kérdezte csalódottan Lina.

– Semmit! Semmit! Nincs odakinn az égvilágon semmi!

– üvöltötte most már Sadge, szemében ismét vad fény csillant.

– Vagy ha van is, mi sohasem juthatunk el oda. Soha! Fény nélkül soha! – vett egy mély, reszkető lélegzetet. Egy ideig még meredten bámulta a padlót. Azután felállt. – Most már jól vagyok. Megyek is.

Bizonytalan léptekkel sétált végig az ösvényen, majd ki az ajtón.

– Nos hát – szólalt meg újra Clary. – Sajnálom, hogy tanúja voltál annak, ami itt most történt. Félttem, hogy talán megrémülnél, ezért kértem, hogy inkább menj el.

Lina azonban kérdésekkel és nem félelemmel volt tele. Hallott már olyan emberekről, akik megpróbáltak behatolni az Ismeretlen Régiók sötét rengetegébe. Neki magának is megfordult már a fejében az ötlet – valójában, pontosan ugyanaz jutott az eszébe, mint Sadge-nek. Elképzelte magában, amint áthatol a sötétségen, és egy falra bukkan, amelyben egy titkos alagúthoz vezető ajtó nyílik. Az alagút végén pedig egy másik város várna rá, mégpedig az a fénylőn ragyogó város, amelyről álmodott. Csak bátorságra volna szüksége, hogy hátat fordítson Szikravárosnak, azután nekivágjon a sötétségnek, és ne forduljon vissza.

Talán sikerülhetett volna, ha akad egy fényforrás, amelyet magával vihetett volna, hogy mutassa előtte az utat. Ám Szikravárosban nem volt efféle hordozható fénysugár. A kültéri fényszórók az oszlopokhoz vagy a háztetőkhöz voltak erősítve. Az épületekben a lámpák a mennyezetről lógtak, vagy pedig a hozzájuk tartozó vezetéket kellett a falba dugni. Szikraváros történelme során okosabbnál okosabb emberek próbálkoztak valamiféle mozgatható fényforrás feltalálásával, ám mindegyikük kudarcot vallott. Valakinek egyszer sikerült meggyújtania egy fadarabot úgy, hogy a végét tűzhelyének villanygőjéhez tartotta. Égő fáklyájával a kezében rohant végig a városon, azzal a szándékkal, hogy így világítja majd meg maga előtt az utat. Ám mire a szemétdombokhoz ért, a láng kialudt. Mások is kísérletet tettek – egy asszonynak, aki a Dedlock utcán lakott, egészen közel a város széléhez, sikerült belépnie az Ismeretlen Régiókba egy lángoló fadarabbal. A fáklya azonban gyorsan égett, és

mielőtt még messzire juthatott volna, a láng megégette a kezét, mire ő a földre dobta. Azok, akik valaha is megpróbálták behatolni az Ismeretlen Régiókba, néhány óra elteltével mind visszatértek, vállalkozásuk pedig teljes kudarcot vallott.

Lina és Clary az üvegház nyitott ajtaja mellett álltak, és elgondolkodva figyelték, amint Sadge visszacsoszog a városba. Amint a szemétdombokhoz ért, két ór, akik eddig a földön üldögéltek, azon nyomban felpattantak. Odasétáltak Sadge-hez, és megragadták a karját.

– Jaj! – sóhajtotta Clary. – Ezek az örök folyton csak a bajt keresik!

– De hát Sadge nem tett semmi törvénybe ütközőt! – méltatlankodott Lina.

– Az nem számít. Nekik is csinálniuk kell valamit. Jót szórakoznak majd azzal, hogy halálra rémítik Sadge-t. – Az egyik ör épp az ujját rázta meg Sadge orra előtt, és olyan harsogón szólalt meg, hogy csaknem Lina is hallotta a szavait.

– Szerencsétlen – sóhajtott fel újra Clary. – O már a negyedik ebben az évben.

Az örök elmaszíroztak Sadge-dzsel, kétoldalról közrefogták foglyukat. Sadge erőtlennek és aprónak látszott mellettük.

– Szerinted mi van odakinn az Ismeretlen Régiókban, Clary?

Clary a földre szegezte a tekintetét, ahová az üvegház fényei pontosan kirajzolták mindkettőjük árnyékának hosszú körvonalait.

– Nem tudom. Semmi, azt hiszem.

– És szerinted tényleg Szikraváros jelenti az egyetlen fényt ebben a sötét világban?

Clary mélyet sóhajtott.

– Nem tudom – felelte. Hosszú, kutató pillantást vetett Linára. A tekintetében szomorkás fény csillogott. Szeme mélybarna volt, majdnem, mint a föld színe a kerti ágyasokban.

Clary egyik kezét a zsebébe mélyesztette, és előhúzott belőle valamit.

– Nézd csak! – mondta. A tenyerében egy fehér babszemet tartott. – Valami ennek a magnak a belsejében pontosan tudja, hogyan kell babpalántát növeszteni. Vajon honnan tudja?

– Fogalmam sincs – válaszolta Lina, miközben csak bámulta a lapos, kemény babszemet.

– Tudja, mert élet rejlik benne – magyarázta Clary. – De vajon honnan származik az élet? Mi az élet?

Lina figyelte, amint a szavak egymás után özönlének Clary szájából. A szeme ragyogott, arca kipirult.

– Vegyünk például egy lámpát. Amikor bedugod a falba, bizonyos értelemben életre kel. Világítani kezd. Azért történik így, mert egy dróttal van összekötve, amely a generátorhoz kapcsolódik, ami pedig az áramot fejleszti, bár azt ne kérdezd, hogyan. A babszem viszont nincs összekötve semmivel. Ahogyan az emberek sem. Nem lógnak rajtunk vezetékek, amelyek a generátorral kötnének össze bennünket. Amitől az élőlények létezni tudnak, az valahogyan a belsejünkben rejlik. – Clary sötét szemöldökét összehúzta a homlokán. – Ez alatt azt értem – mondta végül –, van itt valami, amit mi nem érthetünk meg. Azt mondják, az Építők tervezték a városunkat. Na és ki tervezte az Építőket? Ki tervezett minket? Azt hiszem, erre a válasz valahol Szikravároson kívül rejlik.

– Az Ismeretlen Régiókban?

– Talán. De lehet, hogy mégsem. Nem tudom – két tenyerét sokatmondóan összedörzsölte, amolyan itt-az-ideje-folytatni-a-munkát módon.

– Clary – szólt Lina gyorsan –, én ezt gondolom – a szíve sebesen vert –, a képzeletemben látok egy másik várost. – Lina figyelt, hátha Clary nevetni kezd rajta, vagy talán azzal a túlságosan is kedves mosollyal sújtja le. Ám egyiket sem tette, így Lina bátrabban folytatta. – Nem olyan, mint Szikraváros, hanem fehér és tündöklő'. Az épületek toronymagasak és valahogy csilognak is. Minden fényben ragyog, nem csak benn a házakban, hanem körülöttük is, még az ég is. Tudom jól, hogy csak a képzeletemben létezik, de annyira valóságosnak érzem. Szerintem tényleg létezik.

– Hmmm – Clary ennyit felelt. Azután így szólt: – Vajon hol létezhetne egy ilyen város?
– Ez az, amiről elképzelésem sincs. Arról még kevésbé, hogy hogyan juthatnék el oda. Folyton az jár a fejemben, hogy talán van valahol egy ajtó, lehet, hogy odakinn az Ismeretlen Régiókban... egy ajtó, ami kivezetne minket Szikravárosból, mögötte pedig egy út kanyarogna.

Clary egyszerűen vállat vont.

– Nem is tudom – mondta azután. – Vissza kell mennem dolgozni. De tessék... ezt vidd magaddal! – odaadta Linának a babszemet, leemelt egy kis cserepet az egyik polcról, tett bele egy kevés földet, majd az egészet átnyújtotta Linának. – Dugd a földbe a babot, és minden nap locsold meg! – adta ki az utasítást. – Semmiségnek tűnik, mintha csak kicsi, fehér kavics lenne, de a belsejében élet rejtőzik. Szerintem ez egy jel, ami nyomra vezethet minket, nem gondolod? Bárcsak megfejthetnénk!

Lina elvette tőle a magot és a cserepet.

– Köszönöm – súgta. Szerette volna megölelni Claryt, ám mégsem tette, nem akarta zavarba hozni. Ehelyett egyszerűen csak búcsút intett, és elrohant a város irányába.

5. fejezet

Az Éj utcán

Nagyi feje egyre zavarosabbá vált. Lina időnként arra ért haza esténként, hogy az öregasszony a konyhaszekrények mélyén kutakodik, konzervdobozokkal és befőttesüvegekkel körbebástyázva, amelyeknek még a tetejét is lecsavarta, vagy épp a huzatot tépi le az ágyáról, és vézna karjával igyekszik felemelni a nehéz matracot.

– Fontos dolog volt – mondogatta –, az, ami elveszett.

– De ha nem emlékszel, hogy mi volt az – erősködött Lina –, akkor honnan fogod tudni, hogy megtaláltad?

Nagyi meg sem próbált választ adni erre a kérdésre. Csak legyintett egyet Lina orra előtt.

– Ne törődj vele, ne törődj vele! – és folytatta a keresgélést. Ekkoriban Mrs. Murdo legtöbbször idejét az ő ablakuk mellett

üldögélve töltötte, mintsem a sajátja mellett. Nagyinak annyit mondott, csak azért jön, hogy az idős asszony ne legyen olyan magányos.

– Én nem vagyok magányos – panaszkodott Linának Nagyi. – Nem akarom, hogy ide járjon!

– Talán neki van szüksége társaságra, Nagyi. Hadd jöjjön!

Lina kifejezetten örült Mrs. Murdo jelenlétének – mintha egy édesanya lépett volna újra az életükbe. Egyáltalán nem hasonlított Lina saját anyukájára, aki álmodozó, meglehetősen szórakozott természet volt. Mrs. Murdo egészen más szempontból volt anyatípus. Gondoskodott róla, hogy reggelente mindannyian kiadós reggelit egyenek – általában gombaszósos krumplit cukorrépaéval. Kirakosgatta tányérjuk mellé a vitamintablettákat, és meg is bizonyosodott róla, hogy rendben le is nyeljük mindet. Amikor Mrs. Murdo náluk volt, a szétszórt cipők a helyükre kerültek, a maszatos bútorok újra tiszták lettek, és Poppy is mindig tiszta ruhát viselt. Lina lazíthatott egy kicsit, amikor Mrs. Murdo meglátogatta őket. Tudta, hogy ilyenkor az irányítás valóban jó kezekbe kerül.

Lina minden hét csütörtökjén szabadnapot kapott – akárcsak a többi tizenkettő' és tizenöt év közötti munkás. Egy ilyen csütörtöki napon, mialatt épp sorban állt a Tárház téri piacon, azt remélve, hogy sikerül legalább egy zacskó fehérrepához jutnia a vacsorához, meglepő beszélgetésnek volt fültanúja.

– Amit akartam – mondta az egyik hang –, az csak egy kis festék lett volna a bejárati ajtómrá. Már évek óta nem látott új festéket. Szürke, mállik róla a mázolás, borzalmas. Azt hallottam, hogy az Éj utca egyik üzletében még kapható. Kék színt szerettem volna.

– A kék az szép szín – szólalt meg vágyakozva a másik hang.

– Amikor viszont odaértem – folytatta az első beszélő –, az ember azt mondta nekem, hogy neki bizony nincs festéke, nem is volt soha. Visszataszító alak. Nincs is a boltjában semmi, pár színes ceruzát leszámítva.

Színes ceruzák! Lina már nem is emlékezett rá, mikor látott utoljára boltban színes ceruzákat. Egyszer két piros, egy kék és egy barna is volt a tulajdonában. Addig rajzolt velük, amíg apró csonkjait végül már nem bírták tartani az ujjai. Már csak egyetlen, sima ceruzája maradt, és az is egyre rövidebb lett.

Rettenetesen vágyott néhány színre a rajzaihoz, a képzeletbeli városhoz. Volt egy olyan érzése, hogy csakis színpompás hely lehet, bár azt nem tudta, pontosan milyen árnyalatokat kellene használnia. Természetesen számos más olyan holmi akadt, amelyre érdemesebben költhetne volna a pénzét. Nagyi egyetlen kabátja tele volt lyukakkal, és a varrásoknál is foszlott már. De Nagyi ritkán jár el bárhová – gyözködte magát Lina. – Vagy otthon van, vagy a boltjában üldögél. Nem is volt igazán szüksége az új kabátra. Különben is, ugyan mennyibe kerülhet néhány vacak ceruza? Valószínűleg könnyedén megveheti Nagyinak a kabátot a

ceruzákkal együtt.

Ezért rögtön aznap délután el is indult az Éj utca irányába. Poppyt is magával vitte. A kislány megtanulta, hogyan kell nővére hátán lovacskázni – két lábával átkarolta Lina derekát, kicsiny, erős ujjával megragadta a nyakát.

A Budloe utcán az emberek hosszú sorokban álltak a mosóállomásoknál, hatalmas batyukba kötött szennyes ruháik a lábaiknál heverték. A mosók hosszú botokkal forgatták a ruhákat a mosógépekben. Régen maguk a gépek pörgették körbe a mosnivalót, de már egyik sem működött közülük.

Lina befordult az Orsó utcára, ahol a négy utcai lámpa továbbra sem égett, és egy karbantartó csapat dolgozott éppen egy félig beomlott tetőszerkezeten. Orly Gordon kiáltott le hozzá az egyik magas létra tetejéről. Lina felkapta a fejét, és integetett neki. Később elhaladt egy asszony mellett, aki köteles fonaldarabokat kínált a járókelőknek, utána pedig egy férfi következett, sárga- és cukorrépával teli szekerét vonszolta maga után a zöldségpiac felé. A sarkon kisgyerekek dobálták egymásnak rongylabdájukat. Az utcákon aznap pezsgett az élet. Lina sebesen vágott utat magának az emberek között.

Amikor azonban befordult az Otterwill utcára, olyan jelenet tárult elé, amelytől rögvest lelassultak a léptei. Egy férfi állt a Gyülekezet Házának lépcsőin, kiáltozott, üvöltözött, miközben népes embertömeg gyűlt össze körülötte. Lina közelebb ment, és amikor látta, ki az, görcsbe rándult a gyomra. Sadge Merrall ordított a lépcső tetején. Két karjával vadul kaszált a levegőben, két szeme tágra nyílt. Magas, hadaró hangján üvöltötte világgá a szavait.

– Én megjártam az Ismeretlen Régiókat! – kiáltozta. – Nincs ott semmi, semmi, semmi! Azt gondoljátok, hogy valami odakinn megmenthet minket? Ha! Csak éjszaka és rémséges szörnyetegek tanyáznak ott, sötét és rettenetes, mély vermek, örökké tartó, végtelen feketeség! A patkányok akkorák, mint a karom! A kövek élesek, akár a kés éle! A sötétség kiszippantja az emberből a lélegzetet! Nincs ott számunkra remény, ó, nem! Nincs remény, nincs remény!

Néhány percig még ekképp folytatta, majd hirtelen össze-csuklott. A körülötte álló, bámészkodó emberek egymásra pillantottak, és a fejüket csóválták.

– Megőrült – hallotta Lina.

– Igen, teljesen – helyeselt egy másik hang.

Váratlanul Sadge ismét talpra ugrott, és újratekerte a rémséges ordítását. A sokaság hátrahúzódott. Néhányan elsiettek. Mások megnyugtató szavakat suttogva igyekeztek közelebb lépni Sadge-hez, majd a karjánál fogva levezették a lépcsőn a rendületlenül kiáltozó szerencsétlent.

– Ki az a bácsi? – kérdezte Poppy magas, éles kis hangján. Lina hátat fordított a nyomorúságos jelenetnek. – Csitt, Poppy!

– súgta. – Az egy szegény, szomorú ember. Nem érzi jól magát. Nem szabad megbámulnunk!

Az Éj utca felé vette az irányt, amely a Zöldkapu tér mellett futott végig. Ott egy szálkás hajzatú férfi üldögélt a földön, aki egy lefolyócsóból készített fuvolán játszott. Ot vagy hat Hívó vette körül, tapsoltak és énekeltek. „Hamar, igen hamar visszatér...” Mi az, ami hamarosan visszatér? – törte a fejét Lina, de nem állt meg, hogy megkérdezze.

Két háztömböt gyalogolt még végig, mire megérkezett egy kis üzlethez, amelynek semmiféle tábla nem lógott az ablakában. Biztosan ez az – gondolta magában.

Először úgy tűnt, zárva van. A kirakata sötét volt. Az ajtó azonban kinyílt, amikor tolni kezdte, és megszólalt az ajtókilincsre szerelt csengő is. Egy fekete hajú férfi lépett elő a hátsó szobából. Hatalmas fogai voltak.

– Igen? – kérdezte.

Lina rögtön felismerte. Ez a férfi bírta rá azt az üzenetet a polgármesternek a legelső munkanapján. A neve: Hooper

– Nem, Looper, ez az.

– Van eladó ceruzája? – kérdezte Lina. Kétségesnek látszott.

A szűkös bolt polcai üresen porosodtak, kivéve néhány kupac használt papírlapot.

Poppy mocorogni kezdett Lina vállán, és halkán nyöszörgött.

– Néha – felelte titokzatosan Looper. Poppy nyöszörgése sírásra váltott.

– Jól van, most már lejöhetsz – csitította Lina. Letette Poppyt a földre, ahol a kicsi bizonytalanul topogott körbe.

– Amit igazán szeretnék látni – folytatta Lina –, azok a színes ceruzái. Már ha akad belőlük egyáltalán.

– Akad néhány – válaszolta Looper. – Kissé borsos az áruk.

– A férfi mosolygott, kivillantva előreugró fogsorát.

– Láthatnám őket? – kérdezte Lina.

Looper eltűnt a hátsó szobában, majd egy pillanattal később újra visszatért. Kicsiny dobozt tartott a kezében, amelyet a pultra helyezett. Leemelte a tetejét. Lina előrehajolt, hogy megnézze.

A doboz belsejében legalább tizenkettő, különféle színű ceruza rejlett: piros, zöld, kék, sárga, lila, narancs. Még csak ki sem hegyezték őket soha: végeik is laposak voltak. Radír is tartozott mindegyikhez. Linának sebesebben kezdett verni a szíve.

– Mennyibe kerülnek? – suttogta áhítattal.

– Neked minden bizonnyal túlságosan sokba – felelte a férfi.

– Minden bizonnyal téved – vágott vissza Lina. – Van munkám.

– Jó, nagyon jó – mosolygott a férfi. – Nem kell megsértődni.

– Megfogta a sárga ceruzát, és forgatni kezdte az ujjai között.

– Minden egyes ceruza ára – mondta –, öt dollár.

Öt dollár! Hétért már kabátot lehetett kapni – régi, foltozott kabátot persze, de azért jó meleg lett volna.

– Az túl sok – tört ki Lina.

Looper közönyösen vállat vont, és már nyúlt is a doboz fedeléért.

– De talán... – Lina gondolatai egymást kergették. – Hadd nézzem meg őket még egyszer!

A férfi újra leemelte a doboz tetejét, és Lina a ceruzák fölé hajolt. Megfogta az egyiket. Tiszta, mélykék színre festették, lapos végén tisztán látszódott a ceruzabél apró, kék pöttye. A rózsaszínű radírt fényes fémgyűrű tartotta a helyén. Milyen gyönyörű! Egyet igazán vehetnék – gondolta magában Lina. – Aztán félretehetnék még egy keveset, és megvehetném Nagyinak a kabátot a jövő hónapban.

– Döntsél! – sürgette a férfi. – Vannak rá más érdeklődők is, ha neked nem kell.

– Rendben van. Egyet kérek. Nem, várjon! – Olyan volt ez az érzés, mint az éhség. Ugyanolyan volt, mint amikor a keze néha önkéntelenül is kinyúlt egy falat ételért. Képtelen volt ellenállni. – Kettőt kérek – nyögte végül. Bágyadt, szédüléshez hasonló rosszullet tört rá.

– Melyik kettőt?

Abban a kis ceruzásdobozban több szín rejlett, mint egész Szikravárosban. A város színei tulajdonképpen mind ugyanazok voltak: szürke épületek, szürke utcák, fekete ég, még az emberek ruhái is megfakultak a sok használatból. Ám ezek a színek itt a szeme előtt – ragyogtak, akár a virágok és a levelek az üvegházakban.

Lina keze a ceruzák felett lebegett.

– A kéket – nyögte –, és... a sárgát... nem, a ... a ... A férfi türelmetlen hangot hallatott.

– A zöldet – jelentette ki Lina. – A kéket és a zöldet kérem. Kivette őket a dobozból. Előhúzta a pénzt kabátjának zsebéből, és odaadta a férfinak. A ceruzákat óvatosan a zsebébe tette. Most már hozzá tartoztak. Féktelen, dacos öröm fogta el. Indulni készült, és ekkor ébredt rá, hogy a kicsi időközben eltűnt a boltból.

– Poppy! – kiáltotta. Megperdült. – Maga látta, ahogy kimegy a kistestvérem? – kérdezte kétségbeesetten a férfit. – Látta, merre ment?

Looper megint csak vállat vont.

– Nem vettem észre – válaszolta.

Lina kirohant az utcára, és mindkét irányba körülnézett. Rengeteg ember nyüzsgött odakinn, gyerekek is, Poppy azonban nem volt ott. Megállított egy idős asszonyt.

– Nem látott véletlenül egy kislányt, egészen kicsit, egyedül kószálni? Kapucnis, zöld kabát volt rajta – Az asszony értetlen tekintettel bámult rá, és csak a fejét rázta.

– Poppy! – kiáltotta Lina. – Poppy! – a hangja sikoltássá vékonyodott. Egy ilyen kicsi gyermek nem juthatott messzire – bizonygatta magában. – Talán a Zöldkapu tér irányába ment, arrafelé még több a járókelő. Futásnak eredt.

Abban a pillanatban a lámpák ragyogása egyszer csak megremegett, majd még egyszer, végül pedig az összes fény kialudt. Linára sűrű sötétség borult, mintha falnak ütközött volna. Megbotlott, ám visszanyerte az egyensúlyát, és dermedten megállt. Egyáltalán semmit sem látott.

Rémült kiáltások hallatszottak az utcán mindenfelől, majd csend következett. Lina kinyújtotta maga elé mindkét karját. Vajon most az utca vagy egy épület állt előtte? Jeges rémület szorította össze a szívét. Csak nyugalom! – mondta magában.

– Hamarosan újra kigyulladnak a lámpák, mint mindig. Ám akkor Poppy jutott az eszébe, aki épp egyedül bolyongott a sötétben, és térde hirtelen elgyengült. Meg kell találnom!

Tett egy lépést előre. Amikor nem ütközött bele semmibe, tett még egy lépést, mire jobb kezének ujjai valamilyen kemény felülethez értek. Egy háznak a fala – állapította meg. Kezét továbbra is a falon nyugtatva, kissé balra fordult, majd egy újabb lépést tett előre. Akkor a keze már csak az üres levegőt érintette. Ez itt a Dedlock utca. Vagy már el is hagyta a Dedlock utcát? Képtelen volt tisztán felidézni magában az utcák elrendezését. Az áthatolhatatlan sötétség mintha nem csupán a várost lepte volna el, hanem az ő fejét is.

Miközben várakozott, a szíve majd kiugrott a helyéről. Gyerünk már! Legyen végre világosság! – könyörgött. – Kérem szépen! Szeretett volna kiáltani Poppynak, hogy megmondja neki, maradjon ott, ahol van, hogy ne féljen, mert mindjárt ott lesz érte. Ám a ránehezülő sötét feketeség belefojtotta a szavakat, és hirtelen egyetlen hang sem jött ki a torkán. Alig kapott levegőt. Szerette volna letépni szeméről a sötétséget, mintha csak valakinek a keze lett volna.

Halk hangok neszezték körülötte – nyöszörgés, csoszogás. A távolban valaki érthetetlenül ordított. Hány perc telt el eddig? Az eddigi leghosszabb áramkimaradás három teljes percig és tizennégy másodpercig tartott. Ez most biztosan hosszabb volt.

Könnyedén napirendre tért volna felette, ha csupán egyedül lett volna. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy Poppy eltűnt

– elveszett, mert ő, Lina több figyelmet szentelt egy doboz színes ceruzának, mint a saját kistestvérenek. Ó, annyira önzőn és mohón viselkedett, most pedig olyan nagyon, nagyon sajnálta! Kényszerítette magát, hogy még egy lépést tegyen előre. Azután eszébe jutott: – Mi van akkor, ha épp most távolodom el Poppytól? Egész testében reszketni kezdett, és elfogta az a szorongató, megtört érzés, amely biztos jele volt annak, hogy pillanatokon belül könnyekben fog kitörni. Lába összecsuklott, akár az elázott kartonpapír, és lecsúszott a földre. Ult az utcán, fejét a térdére hajtotta. Egész testében remegett, s miközben a rémület arctalan örvénye kavargott a fejében, csak várt.

Végtelennek tűnt ez a várakozás. Valahonnan balról nyögés törte meg a csendet. Bevágódott egy ajtó. Lépések hallatszottak, majd hirtelen megtorpantak. Lina gondolataiba lassan kezdett beférkőzni az a bizonyos rettenetes kérdés: Mi lesz, ha a fények soha...? Két karjával szorosan átölelte a térdét, és elfojtotta a feltörő kétséget. Fény, ne hagyj cserben! – könyörgött tovább. – Gyere vissza! Gyere vissza!

És hirtelen újra fényárba borult a város. Lina azon nyomban felpattant. Ismét maga előtt látta az utcát és a tátott szájjal felfelé bámuló embereket. Körülötte mindenki sírt, zokogott,

majd megkönnyebbült mosoly terült el az arcokon. Azután mindenki egyszerre kezdett el rohanni, az otthon biztonságába, ha netán újabb áramkimaradás követné az előzőt.

Lina a Zöldkapu tér irányába futott, és mindenkit megállított, aki az útjába akadt.

– Nem látott véletlenül egy kislányt egyedül sétálgatni, épp mielőtt kialudtak volna a lámpák? – kérdezgette. – Zöld, kapucnis kabátban? – De senki sem akarta meghallgatni.

A tér Méh utcai oldalán álldogált néhány ember, mind egyszerre magyaráztak valamit, és közben vadul hadonásztak. Lina odarohant hozzájuk, és nekik is feltette ugyanazt a kérdést.

Ők elhallgattak, és meglepetten bámultak rá.

– Hogyan is láthattunk volna akárkit? Sötét volt – válaszolta Nammy Proggs, egy apró öregasszony, akinek a háta olyan hajlott volt, hogy oldalra kellett hajtania a fejét, hogy felnézessen.

– Még azelőtt veszett nyoma, hogy a lámpák kialudtak volna. Elköszált. Lehet, hogy errefelé jött.

– Egy babát sosem szabad szem elől veszteni, nem ám! – dorgálta Nammy Proggs.

– A kicsiknek állandó felügyeletre van szükségük – tette hozzá tudálékosan az egyik nő, aki korábban a Hívőkkel együtt énekelt.

Ám egy másik hang közbeszólt.

– 0, egy kicsike? Zöld kabátban? – majd odalépett egy üzlet nyitott ajtajához, és bekiáltott. – Ott van még az a baba? – és akkor kilépett valaki a boltból, aki kézen fogva vezette maga mellett Poppyt.

Lina odarohant hozzá, és a karjába emelte a kishúgát. Poppy hangos zokogásban tört ki.

– Most már minden rendben – csitította Lina, és szorosan magához ölelte a kis testet. – Semmi baj, kicsikém. Egy pillanatra eltűntél, de most már minden rendben van. Vigyázok rád, ne félj!

Amikor felpillantott, hogy köszönetet mondjon annak, aki megtalálta a testvérét, ismerős arcot látott maga előtt. Doon. A fiú pontosan ugyanúgy festett, mint amikor legutóbb látta, csak a haja volt bozontosabb. Ugyanazt a bő, barna kabátot viselte, mint mindig.

– Egyedül sétálgatott az utcán – magyarázta. – Senki sem tudta, kihez tartozik, így aztán bevitettem az apám boltjába.

– Hozzám tartozik – felelte Lina. – A kishúgom. Annyira megijedtem, amikor eltűnt. Attól féltem, hogy talán elesik, és megüti magát, vagy fellökik, vagy... Mindegy. Annyira hálás vagyok, amiért megmentetted.

– Bárki megtette volna a helyemben – válaszolta Doon. Összehúzta a szemöldökét, tekintetével a járdára meredt.

Poppy megnyugodott, és kényelmesen elhelyezkedett Lina mellkasának dőlve, hüvelykujjacskaival a szájában.

– Na és a munkád... hogy megy? – érdeklődött Lina. – A Csatornaműveknél?

Doon vállat vont.

– Semmi különös – felelte. – Egész érdekes.

A lány még várt, de úgy tűnt, Doon ennél többet nem kíván nyilatkozni róla.

– Hát, akkor, még egyszer nagyon köszönöm – búcsúzott. A hátára lódította Poppyt.

– Nagy szerencséd, hogy Doon Harrow épp erre járt – szólalt meg Nammy Proggs, aki egész idő alatt őket figyelte ferde pillantásával. – Jószívű fiú az. Ha valami nálam elromlik, ő biztosan megjavítja – Lina után bicegett, ujját rázva a lányra. – Jobban kellene ügyelned arra a kicsire! – kiáltotta.

– Nem lenne szabad egyedül hagynod! – tette hozzá a fuvolás is.

– Tudom – ismerte el Lina. – Igazuk van.

Amikor hazaért, lefektette aludni a kimerült kicsit közös hálószobájukban. Nagyi délután szundított egyet, így észre sem vette az áramkimaradást. Lina beszámolt neki róla, hogy a város néhány percre teljesen elsötétült, ám Poppy eltűnését egyetlen szóval sem említette.

Később, a szobájában, miközben Poppy már az igazak álmát aludta, előhúzta a két színes ceruzát a zsebéből. Már nem tűntek olyan gyönyörűségeken szépnek, mint azelőtt. Amikor az ujjai megérintették őket, felrémlt benne az az ellenállhatatlan sóvárgás, amely abban a poros kis üzletben töltötte el. Ebbe az érzésbe rettegés, szégyen és éjsötét feketeség is keveredett.

6. fejezet

A szekrény titka

Különös volt, ahogyan az emberek alig említették a hirtelen rájuk boruló sötétséget. Az áramkimaradások általában élénk vitatémákká váltak az utcasarkokon összegyűlő emberek körében, akik egymást faggatták:

– Te hol voltál akkor éppen?

– Mi a baj az elektroműszerészeinkkel? Ki kell rúgni az összeset, és újakat kell felvenni a helyükre!

Ezúttal azonban épp az ellenkezője történt. Amikor Lina másnap reggel dolgozni ment, az utcák furcsa mód csendes benyomást keltettek. A városlakók földre szegezett tekintettel, sebesen közlekedtek. Azok pedig, akik mégis megálltak beszélgetni, halk hangon szóltak egymáshoz, majd továbbcsúsztek.

Aznap Lina ugyanazt az üzenetet közvetítette tizenkét különböző alkalommal. Az összes hívívó ezt tette. Egyszerűen ezt a két szót továbbították egymásnak az emberek: hét perc. Ez az áramkimaradás több mint kétszer olyan hosszú ideig tartott, mint a korábbiak közül bármelyik.

Rettegés szállt a városra. Lina is érezte, mintha hideg borzongás futott volna végig a testén. Most értette meg, hogy Doon valóban az igazat mondta a Sorsolás napján. Szikravárost komoly veszedelem fenyegette.

Másnap egy hirdetés jelent meg a város valamennyi újságosbódéján:

*Városi közgyűlés
Minden polgár kéri megjelenni
holnap este 6 órakor a Fő téren,
ahol fontos bejelentésválót készítenünk
Lemander Cole, Polgármester.*

Miféle fontos bejelentésválóról lehet szó? – csodálkozott Lina. – Jó vagy rossz hír? Már alig várta, hogy hallhassa.

Másnap emberek hosszú sora áramlott a Fő térre mind a négy égtáj felől. Az összegyűlt sokaság úgy összetömörült, hogy már mozdulni is alig lehetett. A gyermekek az apák vállán lovagoltak. Az alacsony termetűek megpróbálták előrefurakodni. Lina észrevette Lizzie-t, és hangosan üdvözölte. Megpillantotta Vindie Chance-t is, aki a kisöccsét is magával hozta. Lina úgy határozott, hogy Poppyt otthon hagyja Nagyival együtt. Túl nagy volt a veszélye annak, hogy elveszíti ekkora tömegben.

A város toronyórája harangozni kezdett. Hat mély kongás remegtette meg a levegőt, majd várakozással teli moraj futott végig a hallgatóságon. Az emberek lábujjhegyen egyensúlyoztak, nyújtózkodtak, hogy minél többet láthassanak. A Gyülekezet Házának ajtaja feltárult, és a polgármester lépett ki rajta, két ór kíséretében. Az egyik ór egy szócsövet nyújtott a polgármesternek, aki az ajkához emelte, és beszélni kezdett. Hangja rekedt, torz orkánként tört elő belőle.

– Szikraváros polgárai! – szólalt meg. Várt. A tömeg elcsendesült, mindenki a fülét hegyezte.

– Szikraváros polgárai! – ismételte a polgármester. Egyik oldalról a másikra jártatta a tekintetét. A fény megcsillant kopasz fején. – Városunkban az elmúlt időszakban néhány apróóúaaabb nehézség jelentkezett. Az efffffele helyzeteshk óriásshhi türelmet követelnek valamennyiunktől.

– Mit mondott? – suttogták mindenütt az emberek. – Mit mondott? Egy szavát sem értem.

– Apróbb nehézségek – felelte valaki. – Óriási türelmet követel valamennyiunktől.

– De én azért állok itt ma – folytatta a polgármester –, hogy megnyugtassam Önöket. A nehéz idők elmúlnak. Minden tőssülnk tesselshhetssöt megtessssszzzzünk.

– Micsoda? – hallatszott megint az élesen suttogó hang.

– Mit mond?

Azok, akik az első sorokban álltak, továbbadták az üzenetet.

– Minden tőlünk telhető megteszünk – mondták. – Minden tőlünk telhető.

– Hangosabban! – kiáltotta valaki.

A polgármester hangja fülsértően harsogott a szócsövön át, ám szavai ezzel még érthetlenebbé váltak.

– Nesssm szszsabassd pásnik esssünssk! – ordította.

– Pásnik. Nesssm szszsabassd pásnik esssünssk! Asss a leg-rosssss tehssk.

– Nem halljuk! – üvöltötte valaki más. Lina körül mozgólódás, zúgolódás támadt. Valaki meglökte a hátát, és előrébb taszította.

– Azt mondja, hogy nem szabad pánikba esnünk – tolmácsolta valaki. – Azt mondja, a pánik a legrosszabb, amit tehetünk. Nincs ok a pánikra, azt mondja.

A Gyülekezet Háza előtti lépcsőkön a két ór kissé közelebb húzódott a polgármesterhez, aki a szájához emelte a szócsövet, és újra beszélni kezdett.

– Meesgoldassh! – ordította. – Kerssoukssh!

– Megoldás! – kiáltottak hátrafelé az első sorokból. – Keressük a megoldást, azt mondja.

– Miféle megoldást? – kiáltott fel Lina közelében egy asszony. A tömegben mások is visszhangozták az asszony kérdését. – Miféle megoldást? Miféle megoldást? – Hangjuk valóságos kórossá erősödött, egyre hangosabban és hangosabban kántálva.

Lina ismét érezte a hátán a nyomást, amint az embertömeg lassan a Gyülekezet Háza felé nyomult. Lökdösődő karok fúródtak az oldalába, óriási testek ütköztek neki, és lökték félre. A szíve majd kiugrott a helyéről. Ki kell jutnom innen! – gondolta magában kétségbeesetten.

Átbújt a karok tengere alatt, kihasználta minden apró rést és lyukat, hogy a tömeg háta mögé juthasson. A hangzavar egyre erősödött. A polgármester hangja érthetetlen orkánként harsogott feléjük, a sokaságban tolongó emberek pedig vagy dühösen üvöltöttek, vagy rémülten kiáltoztak, nehogy eltámasszák őket. Valaki rátaposott Lina lábára, a sálját félig lerántották a fejéről. Néhány pillanatig attól rettegett, hogy nyomban eltiporják. Ám végül mégis sikerült kiszabadítania magát, és felvágatott az iskolaépület lépcsőjének tetejére. Onnan nézve tisztán láthatta, ahogyan a két ór betuszolja a polgármestert a Gyülekezet Házának ajtaján. A tömeg felordított, és néhányan dobálózni kezdtek – bármivel, ami a kezük ügyébe akadt: kavicsokkal, szeméttel, összegyűrt papírgombócokkal, még saját kalapjukkal is.

A tér túlsó oldalán Doon és édesapja ugyanakkor a Kocsi utcán küzdött előre magát.

– Gyorsabban! – sürgette a fiát az apa. – Nem szeretnék itt ragadni a tömegben!

Átvágtak a Széles utcán, és kerülő úton indultak haza, az iskola mögött húzódó keskeny utcákon át.

– Apa! – szólalt meg Doon, miközben egyre csak siettek előre. – A polgármester teljesen ütődött, szerinted nem?

Az apja egy pillanatig nem válaszolt, azután így szólt:

– Szorongatott helyzetben van, fiam. Mit kellene csinálnia?

– Legalább hazudnia nem kéne – felelte morcosan Doon. – Ha tényleg tudja, mi a megoldás, meg kellett volna mondania nekünk. Nem lenne szabad úgy tennie, mintha tudná, mi a kiút, amikor fogalma sincsen róla!

Doon édesapja elmosolyodott.

– Az tényleg jó kezdet volna – ismerte el.

– Annyira feldühít, ahogyan beszél velünk – folytatta Doon.

Doon apja a fia hátára fektette a kezét, és az egyik sarok felé kormányozta.

– Nagyon sok dolog dühít téged mostanában – állapította meg.

– Jó okkal – vágott vissza dacosan Doon.

– Még az is előfordulhat. Az a legnagyobb gond a dühvel, hogy képes eluralkodni a szíveden. Es akkor már nem te leszel a magad ura. Hanem a düh.

Doon némán lépkedett tovább. Mélyen legbelül, hangosan felnyögött. Tudta, mit készül mondani az apja, de nem vágott rá, hogy hallja.

– És amikor a dühöd veszi át az irányítást, olyan...

– Tudom – vágta rá Doon. – Olyan következményekhez vezet, amelyeneket te magad sohasem választottál volna.

– Úgy van. Például az, hogy fejen vágod az apádat egy cipősarokkal.

– Nem akartam.

– Pontosan erről beszéltem.

Tovább sétáltak a Pibb utcán. Doon a kabátja zsebébe mélyesztette mindkét kezét, és mérgesen meredt a járdára. Apának még csak temperamentuma sincsen – füstölgött magában.

– Olyan tiszta és áttekinthető a lelke, akár egy pohár víz. Hogyan is érthetné meg?

Lina rohant. A polgármester szavai már ki is mentek a fejéből. Elrohogott az Otterwill utcán visszafelé siető emberek mellett. Menet közben beszédfoszlányok ütötték meg a fülét.

– Elvárja, hogy azt higgyük... – szólt egy hang.

– Csak el akar hallgattatni minket – mondta egy másik.

– A katasztrófa felé haladunk... – így a harmadik. A beszélgetők fojtott hangja remegett a félelemtől és a felháborodástól.

Lina nem akart a hallottakon rágódni. Lába hangosan csattogott az utca kövezetén, haja lobogott utána. Egyenesen hazamegy, forró krumplilevest főz hármójuknak, azután előveszi az új ceruzáit és rajzolni fog.

Kettesével szaladt fel a fonalbolt melletti lépcsőn, és berontott a lakás ajtaján. Volt valami a földön, épp a lába előtt. Lina megbotlott, és négykézlábra esett. Meglepetten nézett körbe. A nyitott szekrényajtó mellett kábatokból, cipőkből, táskákból és dobozokból rakott halom tornyosult, tartalmuk kiborult és összevissza keveredett. Dörömbölés és zörgés hallatszott a szekrény mélyéről.

– Nagyi?

Dörömbölés. Egyszer csak Nagyi feje bukkant elő a szekrény ajtaja mögül.

– Már korábban be kellett volna kukkantanom ide – újságolta lelkesen. – Egész biztosan itt kell lennie. Látnod kellene, mi van itt!

Lina kábultan bámulta a hihetetlen összevisszaságot. Évtizedeken át felhalmozódott kacattömeg bújt meg a szekrény mélyén, kartondobozokba zsúfolva, régi párnahuzatokba gyömöszölve. A kavalkád olyan szilárd halmazzá tömörült össze, hogy egyetlen tűt sem lehetett volna kihúzni belőle anélkül, hogy az összes többi holmit magával ne rántotta volna. A kabátakasztó feletti polc épp úgy tele volt zsúfolva, mint az alatta lévő rész, főként penészes, molyette ruhadarabokkal. Amikor Lina kislány volt, megkísérelte felfedezni a szekrény tartalmát, ám sosem jutott messzire. Megtörtént, hogy előhúzott egy régi sálát, amely darabokra foszlott a kezében, vagy kinyitott egy dobozt, amelyről kiderült, hogy tele van görbe szőnyegkapcsokkal. Egy idő után mindent visszasepert a szekrény mélyére, és végleg feladta a kutatást.

Nagyi azonban igencsak alapos munkát végzett. Nagyokat nyögött és erősen zihált, miközben nehézkesen kiszabadította, majd maga mögé dobta a szekrény szorosan egymás mellé gyömöszölt kacatjait. Láthatóan élvezte, amit csinál. Miközben Lina reménytelenül szemlélte a kavalkádot, egy zsák rongy borult ki az ajtón, majd egy régi, barna lábbeli követte fűzők nélkül.

– Nagyi – szólt Lina, és hirtelen elfogta a nyugtalanság –, hol van a kicsi?

– Ő, hát itt! – hallotta Nagyi hangját a szekrény mélységeiből.

– Nekem segít.

Lina felkelt a földről és aggódón körülnézett. Hamarosan észre is vette Poppyt. A kanapé mögött üldögélt egy szemétkupac kellős közepén. Kicsiny dobozka állt előtte, amely valamilyen fényes és sötétszínű anyagból készült. Zsanéros teteje nyitva volt és hátrafelé lógott.

– Poppy! – szólította meg Lina. – Hadd nézzem meg! Lehajolt hozzá. Valamiféle szerkezet látszott a fedél oldalán

– egy zár –, állapította meg magában Lina. A dobozka megmunkálása gyönyörű volt, bár csúnyán megsérült. Horpadások és karcolások csúfították el kemény, tükörsima felszínét. Úgy látszott, mintha valamilyen értékes holmi tárolására használták volna. Most azonban üres volt. Lina felemelte és körbetapintotta a belsejét, hogy megbizonyosodjon róla. Nem volt benne semmi.

– Volt valami ebben a dobozban, Poppy? Találtál valamit?

– Poppy viszont csak boldogan kacarászott. Egy összegyűrt papírdarabot rágcsált. A kezében is papírdarabokat tépkedett. Körülötte is széttépett papírcafatok heverték szerteszét. Lina felemelte az egyiket. Apró, tökéletesen formált, nyomtatott írás állt rajta.

7. fejezet

Lyukak az üzenetben

A nyomtatott szöveg lángra lobbantotta Lina kíváncsiságát. Nem kézírás volt, vagy ha mégis, akkor rendkívül tiszta, egyenletes kézírás, amelyhez foghatót még sohasem látott. Leginkább a konzervdobozokra vagy a ceruzákra nyomtatott betűkhöz hasonlított. Valami más, nem emberi kéz írta azokat a szavakat. Valamiféle gépezet. Ez az Építők írása volt. Így hát ez a papírdarab is egész biztosan az Építőktől származott.

Lina összeszedte a szétszórt papírdarabokat a földről, majd gyengéden kifejtette Poppy ökléből és szájából az elázott papírgalacsinokat. Mindezt betette a horpadt dobozkába, és az egészet a szobájába vitte.

Aznap este Nagyí és Poppy nem sokkal nyolc óra után már mélyen aludt. Linának csaknem egy teljes órája maradt arra, hogy megvizsgálja a talált kincset. Előhúzta a darabkákat a dobozból, és gondosan kiteregezte őket az asztalra a szobájában. A papír vastag volt, tépett szélein kirojtosodott rostszálak csüngtek. Sok apró darabka és egy nagyobb rész hevert ott, amely azonban annyira tele volt lyukakkal, hogy szinte csipkének látszott. A megrágott galacsinokat már nem lehetett megmenteni – csaknem pépes állagúvá váltak. Lina maga elé helyezte a nagy, csipkézett darabot. Az egyik szélén, amely érintetlen maradt, számoszlopot pillantott meg. Összegyűjtötte a száraz darabkákat, majd hosszú ideig próbálkozott azzal, hogy megtalálja helyüket a nagy papírdarabban. Amikor legjobb tudása szerint sikerült elrendeznie őket, erre az eredményre jutott:

	Utasi	a	Exodu	a
Ez a hiva	dok		ármes	
tonsá		id	évek	
		készül	lésre	
a város	sára			
övet		szerint		

4. áttal a ví ne
keres a ha ajtaj
kul kis acél tá ött
a jobb

5. lcs nyis aj
ónak rakva

6. Köte gével eressz
Haladjanak á ral

1. Ki ly orna úve
 2 Keressék a KI-vel jelölt szik fol
 szél él zel
 3. le lyópar
 árkkö l ül hat élye

Lina csupán néhány szót tudott itt-ott megfejteni a szövegből. Am még így is, volt valami izgalmas ebben a szétrongyolódott iratban. Semmihez sem volt hasonlítható, amit Lina eddig egész életében látott. Az oldal tetején lévő első szóra meredt. „Utasí”. Egyszer csak ráébredt a szó jelentésére. Épp elégszer találkozott vele az iskolában. Az „Utasítások” szó kezdete volt.

A szíve úgy kezdett dörömbölni, akár egy ököl az ajtón. Talált valamit. Rábukkant valami különös és fontos dologra: utasítások valamihez. De ugyan mihez? És milyen rettenetes, hogy Poppy talált rá először, és tönkretette!

Linának váratlanul az is megfordult a fejében, hogy talán ez volt az, amit Nagyi már oly régóta emlegetett. Lehetséges, hogy pont ez volt az a dolog, ami elveszett. Természetesen, mivel Nagyinak elképzelése sem volt arról, mi tűnt el, nem is ismerhette fel a dobozt, amikor meglátta. Bizonyára kidobta a szekrényből épp oly nemtörődöm módon, akárcsak minden mást. Akárhogy is, pillanatnyilag egyáltalán nem számított, vajon ez volt-e az a bizonyos dolog vagy sem. Önmagában véve is rejtélyes és titokzatos holmi volt, bármi volt is, és Lina elhatározta, hogy megfejti a jelentését. Első lépésként össze kellett ragasztgatnia a papírdarabkákat. Olyan könnyűek voltak, hogy egyetlen leheletével szétfújhatta volna őket. Az egyik régi üvegcese alján akadt még egy kevés ragasztója. Gondosan egy-egy pici ragasztópettyet csepegtetett minden papírdarabkára, majd a helyükre illesztette, és leragasztotta őket egyik tiszta, becses papírlapjára. Végül egy másik papírlapot is fektetett a tetejére, majd ráhelyezte a dobozkát, hogy lesimítsa az egészet. Épp amint befejezte, kialudtak a lámpák – teljesen megfélekedezett az ablakpárkányon álló óráról. Így most sötétben kellett levetkőznie és ágyba feküdnie.

Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy aludjon aznap éjjel. Gondolatai egymást kergették, igyekezett rájönni, vajon miféle üzenet lehet az, amire rábukkant. Abban bizonyos volt, hogy a város megmentéséről szólt. Mi van akkor, ha ezek az utasítások az áramellátás gondjainak megoldására szolgálnak? Vagy valamiféle hordozható fényforrás készítésére? Az mindent megváltoztatna.

Amikor másnap reggel újra felvillantak a fények, maradt még néhány perce arra, hogy a rejtélyen törje a fejét, mielőtt Poppy felébredt volna. De hát annyi szó hiányzott még! Hogyan is fejthetne meg valaha is egy ekkora szókavalkádot? Miközben magára húzta piros kabátját, és megkötötte cipőjének kirojtosodott fűzőjét, tovább morfondírozott. Ha ez a papírdarab valóban fontos, akkor nem szabad titokban tartania. De hát kinek beszélhetne róla? Talán a hírvivők kapitányának. O biztosan tudja, mit kell tenni az efféle hivatalos iratokkal.

– Fleery kapitány! – szólította meg Lina a felettesét, amint megérkezett. – Lesz esetleg ideje arra ma délután, hogy velem jöjjön? Csak egy percre? Találtam valamit, amit szeretnék megmutatni.

– Találtál valamit? – csodálkozott Fleery kapitány.

– Egy papírt, amin valamiféle írás is van. Szerintem fontos lehet.

Fleery kapitány felvonta vékony szemöldökét.

– Hogy érted azt, hogy fontos lehet?

– Hát, azt még nem tudom. Lehet, hogy nem az. De azért hajlandó volna megnézni?

Tehát aznap este Fleery kapitány hazakísérte Linát, majd megvizsgálta az összeragasztott papírdarabkákat. Közelebb hajolt, és alaposan szemügyre vette az írást.

– Fol? – kérdezte. – Orna? Uve? Miféle szavak ezek?

– Nem tudom – felelte őszintén Lina. – A szavak elmosódtak, mert Poppy megrágta a

papírt.

– Értem – bólogatott a kapitány. Megbökte a lapot. – Ügy tűnik, hogy valamilyen utasításokról van benne szó – állapította meg. – Gondolom, egy recept lehet. „Kis, acél tálka”. Ebben kell megfőzni.

– De kinek lehet ilyen apró, tökéletes kézírása?

– Így írtak a régi időkben – válaszolta Fleery kapitány.

– Biztosan nagyon régi recept.

– De hát akkor miért tartották ebben a gyönyörű dobozban?

– megmutatta a dobozt a kapitánynak. – Szerintem egy bizonyos oknál fogva zárták bele, és hát az ember ugye nem zár be valamit, csak akkor, ha nagyon fontos...

Ám Fleery kapitány mintha meg sem hallotta volna.

– Vagy – folytatta –, lehetséges, hogy egy iskolai feladvány. Valakinek a házi feladata, amelyet sohasem adott be.

– Na és látott már valaha ilyen papírt? Hát nem úgy néz ki, mintha máshonnan származna... nem ebből a városból?

Fleery kapitány felegyenesedett. Hirtelen nagyon zavartnak látszott.

– Nincs máshol, csak az itt létezik – felelte. Mindkét kezét Lina vállára fektette. – Kedvesem, hagyod, hogy elragadjon a képzeleted. Kimerült vagy, Lina? Aggódsz? Egy időre félnapos beosztásra is helyezhetlek.

– Nem – rázta Lina a fejét. – Jól vagyok. Tényleg. Csak azt nem tudom, mit csináljak... – és a papír felé intett.

– Ne törődj vele! – tanácsolta a kapitány. – Ne is gondold rá! Dobd ki! Túl sokat aggodalmaskodsz... tudom, tudom, mindannyian azt tesszük, hiszen oly sok aggasztó dolog történik mostanság. De nem szabad engednünk, hogy eluralkodjon rajtunk a félelem. – Hosszasan vizsgálgatta Lina arcát. A szemének mosogatóié színe volt. – Közel a segítség – súgta.

– Segítség?

– Igen. Megment minket.

– Kicsoda?

Fleery kapitány közelebb hajolt hozzá, lehalkította a hangját, mintha titkot mondott volna.

– Ki építette a városunkat, kedvesem?

– Az Építők – felelte Lina.

– Így igaz. És az Építők újra eljönnek majd, és megmutatják nekünk az utat.

– Tényleg?

– Hamarosan – bizonygatta a kapitány.

– Honnan tudja biztosan?

Fleery kapitány ismét kiegyenesedett, és kezét a szívére tette.

– Idebenn érzem – válaszolta. – Es álomban is láttam. Ahogy mi, a Hívők mindannyian.

Szóval ebben hisznek – állapította meg magában Lina. – És Fleery kapitány is közéjük tartozik. Azon gondolkozott, hogyan lehet ennyire biztos a hitében a kapitány, csak azért, mert álmodott róla. Talán ez számára ugyanazt jelentette, mint Linának a fényben sziporkázó álmváros – akarta, hogy igaz legyen.

A kapitány arca felderült.

– Tudom, mit kellene tenned, kedvesem. Gyere el az egyik összeövetelünkre! Könnyítene a szíveden. Énekelni szoktunk.

– Ó – szólt meglepetten Lina –, köszönöm, de nem is tudom én... talán egyszer... – Igyekezett udvarias lenni, de tudta, hogy úgysem fog elmenni. Nem akart csak állni és várni az Építők eljövetelét. Más dolga is volt.

Fleery kapitány megveregette a karját.

– Semmi erőszak, kedvesem – nevetett. – Ha mégis meggondolod magad, csak szólj. De fogadd meg a tanácsom: felejtsd el ezt az egész rejtélyes feladvány dolgot! Feküdj le, és szundíts egyet! Elrendezi a gondolataidat. – Keskeny arca jóindulattal ragyogott le Linára. – Holnap vegyél ki szabadnapot! – tette hozzá. Kezével búcsút intett, majd lement a lépcsőn.

Lina szabadnapját kihasználva felkerekedett, hogy meglátogassa Lizzie Biscót a Raktárban. Lizzie esze vágott, mint a borotva. Talán akad valamilyen jó ötlete.

A Raktár előtt üzlettulajdonosok tömegei gyülekeztek hosszú, rendezetlen sorokban, amelyek az ajtón kígyóztak kifelé. Tülekedtek, lökdösődtek és türelmetlenül kiabáltak egymásra. Lina csatlakozott hozzájuk, azonban a sokaság olyan őrző hangulatban forrongott, hogy Linát félelem fogta el közöttük.

Most már biztosan ők is meggyőződtek arról, hogy a készletek megcsappantak – gondolta magában Lina. – Elszánták magukat arra, hogy megszerzik azt, amit még lehet, mielőtt túl késő volna. Amikor a sor elejéhez ért, többször is hallotta ugyanazt a beszélgetést.

– Sajnálom – mondta az írnok, amikor az egyik boltos tíz doboz varrótút kért, vagy egy tucat poharat, vagy épp tizenkét csomag villanykörtét. – Hatalmas a hiány ebből az árucikkből. Csak egyet tudok adni – vagy: – Sajnálom. Teljesen kifogytunk belőle.

– Örökre?

– Örökre.

Lina tudta jól, hogy nem mindig volt ez így. Amikor Szikraváros még új volt, a tárházak polcai is roskadoztak a temérdek árucikktől. Minden volt ott, amire a polgároknak szükségük lehetett – méghozzá olyan mennyiségben, hogy úgy tűnt, sosem fogyhat el. Linának még a nagymamája mesélte, hogy az iskolás gyerekeket rendszeresen körbevezették a raktárhelyiségekben az oktatás részeként. A földszintről lifttel mentek fel egy hosszú, kanyargó alagútba, amelynek mindkét oldalán ajtók nyíltak és újabb folyosók ágaztak el. Kísérőjük végigvezette őket a hosszú folyosókon, miközben egyik ajtót a másik után nyitotta ki a számukra.

– Ez itt – magyarázta –, a konzerváruk részlege. Azután az iskolai eszközökhöz érkezünk. A sarkon túl a konyhafelszerelések következnek, majd az ácsszerszámok. – Az ajtóknál a gyerekek tülekedni kezdtek, hogy mindenki lássa, mi rejlik odabenn.

– Mindegyik helyiségben mást tároltak – magyarázta Nagyi Linának. – Fogkrémesdobozokat az egyikben. Főzőolajjal teli üvegeket. Szappant. Tablettákat... hús helyiséget töltöttek be a vitamintabletták. Az egyik terem a mennyezetéig volt rakva több száz doboznyi gyümölcskonzervvel. Volt valami, amit ananásznak hívtak, arra különösen emlékszem.

– Mi volt az az ananász?

– Sárga volt és édes – felelte Nagyi álmodozó tekintettel.

– Négyyszer ettem belőle, mielőtt elfogyott.

Ezeknek a kirándulásoknak azonban már jóval Lina születése előtt vége szakadt. „A Raktár – mondogatták az emberek

– többé már egyáltalán nem nyújt szemet gyönyörködtető látványt.” A poros polcok többsége üresen árválkodott. A szóbeszéd szerint akadtak olyan helyiségek, amelyekben semmi sem maradt. Egy gyermek, látva a polcokat, ahol egykor a tejport tárolták, vagy azt a helyiséget, ahol régen kötszerek vagy zoknik, vagy tűk, vagy füzetek sorakoztak, vagy – ami a legfontosabb

– bámulva azt a több tucatnyi kamrát, amelyekben valamikor több ezer villanykörte rejtőzött, már nem álmélkodott volna Szikraváros végtelen gazdagságán. A mai gyermekek, ha egyáltalán valaki körbe merné vezetni őket, inkább megrémülnének.

Ezek a gondolatok jártak Lina fejében, miközben a Lizzie asztala felé kígyózó sorban várakozott. Amikor végre rá került a sor, könyökét az asztalra fektette, majd előrehajolt.

– Lizzie, tudnánk találkozni, ha már befejezted a munkádat? – suttozta. – Az ajtó előtt

foglak várni.

Lizzie lelkesen rábólintott.

Pontban négy órakor Lizzie kikocogott az iroda ajtaján.

– Hazajössz velem egy percre? – kérdezte tőle Lina.

– Szeretnék mutatni neked valamit.

– Hát persze – válaszolta Lizzie, és menet közben tovább csevegett. – Borzasztóan fáj a csuklóm az egész napos körmöléstől – panaszkodott. – A lehető' legapróbb betűkkel kell leírni mindent, hogy takarékoskodjunk a papírral, aztán persze iszonyú görcs áll a kezembe! És az emberek is olyan gorombák. Ma még rosszabb volt, mint eddig bármikor. Az egyik alaknak azt mondtam: „Nem adhatok tizenöt kukoricakonzervet, csak hármat”, ő erre: „Ne gyere nekem ezzel a szöveggel, a Pott utcai piac tegnap tele volt velük”, én pedig azt feleltem: „Nos, épp ezért van ma itt olyan kevés belőlük”, ő meg aztán: „Ne okoskodj velem répafej!” De hát ugyan mit tehetnék én? Nem varázsolhatok elő tizenöt doboz kukoricakonzervet csak úgy a levegőből!

Átvágtak a Fő téren, megkerülték a Gyülekezet Házát, végig a Vándor utca mentén, ahol három reflektorlámpa kialudt, árnyékot borítva az utcára.

– Lizzie – szólalt meg Lina, félbeszakítva a szóáradatot –, tényleg igaz a hír a villanykörtékről?

– Hogy micsoda igaz?

– Hogy már nem sok maradt belőlük. Lizzie egyszerűen válllat vont.

– Fogalmam sincs. Csak nagy ritkán engednek le minket a raktárhelyiségekbe. Mi csupán azokat a jelentéseket látjuk, amelyeket a futárok nyújtanak be: hány villa van az 1146-os kamrában, hány ajtókilincs a 3291-esben, hány gyerekcipő a 2249-esben...

– De amikor a villanykörtékről szóló jelentést olvasod, mi áll benne?

– Azt nekem sohasem adják oda – felelte Lizzie. – Azt és még néhány másikat, mint például a vitamintablettákról szólót, csak kevesen láthatják.

– Kik?

– Ó, hát a polgármester, és persze a jó öreg Petyhüdt Képű. – Lina kérdőn bámult rá. – Tudod, Farlo Batten, a tárházak felügyelője. Micsoda aljas fráter, Lina, csak gyűlölni lehet! Későn érkezőként regisztrál minket akkor is, amikor mindössze két perccel esünk be nyolc után. Átnéz a vállunk felett, miközben írunk, és az olyan rettenetes, mert büdös a lehelete. Aztán végighúzza az ujját a sorokon, és azt mondja: „Ez a szó itt olvashatatlan, az is olvashatatlan, ezek a számok olvashatatlanok.” Állandóan ezt fújja: „olvashatatlan”.

Amikor ahhoz az utcához értek, amelyen Mayfleeték laktak, Lina bedugta a fejét a fonalboltba és köszönt Nagyinak, azután felmáztak a lakásba vezető lépcsőkön. Lizzie épp arról beszélt, milyen fárasztó egész nap álldogálni, mennyire fáj tőle a térde, és milyen szörnyen szorította a cipője. Rövid időre szünetet tartott, amíg üdvözölte Evaleen Murdót, aki Poppyval az ölében üldögélt az ablak mellett, majd újult erővel kezdte újra fújni a mondókáját, miközben Lina a saját szobája felé vezette.

– Lina, te hol voltál, amikor az a hosszú áramkimaradás történt? – érdeklődött, ám meg sem várta a választ, a nyelve pörgött tovább. – Én szerencsére épp otthon voltam. De annyira félelmetes volt, hát nem?

Lina egyetértően bólintott. Nem akart beszélni arról, ami azon a napon történt.

– Utálom, amikor minden elsötétedik – folytatta Lizzie.

– Az emberek arról beszélnek, hogy egyre gyakrabban fordulnak majd elő ilyen áramkimaradások, és hogy egy nap majd...

– elhallgatott, összevonta a szemöldökét, majd újra megszólalt.

– Egyébként is, velem semmi rossz nem történt. Utána felálltam, és kitaláltam magamnak egy teljesen új frizurát.

Lina szerint Lizzie pont úgy viselkedett, mint egy túlhúzott és igencsak sietős ébresztőóra.

Egy kicsit mindig ilyen volt, de ez a tulajdonsága aznap még feltűnőbb volt. Tekintete egyik helyről a másikra rebtent, ujjai ingének szélével babráltak. Sápadtabbnak is látszott, mint általában. Szeplői apró sárfoltocskáknak tűntek az orrán.

– Lizzie – szólalt meg Lina, és a szobája sarkában álló asztala felé intett. – Szeretnék mutatni neked...

Ám Lizzie oda sem figyelt rá.

– Olyan szerencsés vagy, hogy hírvivő lehetsz, Lina – mondta. – Élvezed? Bárcsak én is az lehetnék. Olyan jól csináltam volna. Az én munkám annyira unalmas!

Lina megfordult, és a barátnőjére nézett.

– Nincs benne semmi, ami tetszene?

Lizzie arcán aprócska mosoly tűnt fel, és oldalról Linára pillantott.

– Azért van valami – felelte.

– Na és mi az?

– Nem mondhatom el. Titok.

– Ertem – válaszolta Lina. Akkor meg sem kellett volna említened – gondolta magában.

– Talán egy nap majd elmesélem neked – folytatta Lizzie.

– Még nem tudom.

– Hát, én szeretem a munkámat – jelentette ki Lina. – De én inkább arról akartam beszélni veled, amit tegnap találtam. Ez az.

Felemelte a dobozt, és kivette alóla az összeragasztgatott iratot takaró papírost. Lizzie villámgyorsan szemügyre vette.

– Ez egy üzenet, amit valaki küldött neked? Ami össze lett tépve?

– Nem, a szekrényünkben bukkantam rá. Poppy megrágcsálta, akkor szakadt széjjel. De nézd meg rajta az írást! Nem különös?

– Aha – dünnyögte Lizzie. – Tudod, kinek gyönyörű a kézírása? Myla Bone-nak, aki velem dolgozik. Látnod kellene! Az y farka csodásan göndörödik, a nagybetűire meg mindenféle díszes hurkokat rajzol. Petyhüdt Képu persze ki nem állhatja, szerinte olvashatatlan...

Lina visszacsúsztatta a papírost az iratmaradványokra. Azon csodálkozott, vajon miért gondolta, hogy épp Lizzie-t érdekli majd a felfedezése. Mindig jól érezte magát Lizzie társaságában. Általában azonban játékkal töltötték az idejüket – bújócskáztak, fogócskáztak, olyasféle játékokat próbáltak ki, amelyekben futni vagy mászni kellett. Lizzie sohasem mutatott különösebb érdeklődést semmiféle írott szöveg iránt.

Így Lina csendesen visszatette helyére az iratot, és letelepedett Lizzie-vel a földre. Csak hallgatott, és hallgatott, amíg végül úgy látszott, Lizzie végre kifogyott a szóból.

– Jobb lesz, ha megyek – jelentette be. – Olyan jó volt, hogy megint összefutottunk, Lina. Hiányzol. – Felállt. Felborzolta a haját. – Mit is akartál mutatni nekem? Ó, persze... azt a furcsa írást. Tényleg különleges. Szerencse, hogy ráakadtál. Gyere el hamar újra, és keress meg, rendben? Úgy unom magam abban az irodában.

Lina aznap este céklalevest főzött vacsorára. Poppy kilöttyintette a tányérjából, és piros tavacsát formált az asztalon. Nagy a tányérjára meredt, egyre csak kevergette, kevergette kanálával a levest, de egy falatot sem evett. Azt mondta Linának, hogy nem érzi jól magát, és egy idő után nyugovóra is tért. Lina gyorsan rendbe tette a konyhát. Amint a házimunkával végez, tovább tanulmányozhatja a rejtélyes okiratot. Kimosta Poppy ruháit. Visszavarrta a gombokat, amelyek hírvivői kabátjáról lepotyogtak. Összeszedte a rongyokat, zsákokat, dobozokat és táskákat, amelyeket Nagy húzott elő a régi szekrényből. És mire mindezzel végzett, és Poppyt szépen lefektette aludni, még mindig maradt csaknem félórája a papírdarabkák tüzetesebb vizsgálatára.

Letelepedett az asztalához és kitakargatta az iratot. Két könyökét az asztalra, állát kezébe támasztotta, majd teljesen elmerült a szavak tanulmányozásában. Habár sem Lizzie, sem pedig Fleery kapitány nem szentelt neki különösebb figyelmet, Lina továbbra is úgy vélte, az

összetépett papír fontos lehet. Mi másért tették volna ilyen ügyes zárral ellátott dobozkába? Lehetséges, hogy meg kellene mutatni a polgármesternek – gondolta magában kissé vonakodva. Nem kedvelte a polgármestert. És nem is bízott benne. Ám ha ez az iromány valóban fontos adatokat tartalmazott a város jövőjével kapcsolatban, akkor ő volt az, akinek elsősorban tudnia kellett róla. Természetesen arra nem kérhette a polgármestert, hogy fáradjon el az otthonukba. Maga elé képzelte, ahogyan a testes férfi nagyokat szusszanva felbaktat a lépcsőn, átpréseli magát az ajtón, rosszállóan végigméri a lakásukban uralkodó zürzavart, undorodva elhárítja Poppy ragacsos kezecskéjét – nem, ez nem történhet meg.

Másrészt azt sem szerette volna, ha magával kellene vinnie a Gyülekezet Házába a körültekintően helyreállított okiratmaradványt. Túlságosan törekeny volt. Az lesz a legjobb megoldás – döntötte el magában –, ha ír egy üzenetet a polgármesternek. Neki is látott.

Talált egy viszonylag tiszta, fél papírlapot, és egy egyszerű ceruzával (nem volt hajlandó a színeseket a polgármesterre pazarolni) a következő sorokat írta:

Tisztelt Polgármester úr!

Találtam egy iratot a szekrényünkben. Valamilyen utasításokat tartalmaz. Úgy hiszem, fontos lehet, mert nagyon régi, nyomtatott betűtípussal írták. A kishűgom megrágta, ezért a szöveg kissé hiányos. De azért bizonyos részei még olvashatóak, mint például:

K1-vel jelölt

Kis acél tálka

Szívesen megmutatom az iratot, ha látni kívánja.

Tisztelettel:

Lina Mayfleet, Hírívő

Quillinn tér 3A.

Félbehajtotta a lapot, és ráírta az elejére: Cole Polgármester úr. Másnap reggel munkába menet elvitte a Gyülekezet Házába. Senki sem ült éppen a biztonsági ór asztalánál, ezért Lina egyszerűen csak letette a levelet, mégpedig úgy, hogy az ór azonnal észrevegye, amint visszatér. Azután, meggyőződve arról, hogy kötelességének eleget tett, elindult az állomáshelyére.

Jó néhány nap telt el. Az üzenetek, amelyeket Linának közvetítenie kellett, aggodalomról és félelelről árulkodtak.

- Van egy kevés felesleges babaitalod? Hiába keresem a boltokban.
  - Hallottad, mit rebesgetnek a generátorról?
  - Ma este nem tudunk eljönni... Nagypapa nem akar felkelni az ágyból.
- Minden egyes nap, munkából hazatérve, Lina megkérdezte Nagyt:
- Jött üzenetem?

De semmi sem történt. Lehetséges, hogy a polgármester végül meg sem kapta az üzenetét. Vagy talán megkapta, de nem szentelt neki különösebb figyelmet. Egy teljes hét is elmúlt, mire Lina beleunt a várakozásba. Ha a polgármestert nem érdekelte, amit talált, akkor az az ő baja. Őt érdekelte. Majd megfejti egyedül.

Azon a héten kétszer is úgy történt, hogy akadt némi szabad ideje, miután Poppy és Nagyi lefeküdt aludni. Ezalatt készített egy másolatot az iratról, arra az esetre, ha netán bármi történne a törekeny eredetivel. Hosszú időbe telt. Féltve őrzött maradék papírlapjainak egyikét használta fel hozzá – egy régi és enyhén szakadt címkét egy borsókonzerv oldaláról. A másolat olyan pontos lett, amilyen tőle telt, a betűk közötti hiányos részeket precízen, gondolatjelekkel helyettesítette. A kész mesterművet a matraca alá rejtette biztonságképpen.

Most pedig végre volt egy teljes szabad estéje. Poppy és Nagyi már mindketten mélyen aludtak, a lakás pedig tiszta és rendes volt. Lina letelepedett az asztalához, és elővette az összeragasztgatott papírlapot. Hátrakötötte a haját, hogy ne hulljon állandóan az arcába, majd egy másik lapot is tett maga mellé – Poppy firkálását leszámítva viszonylag tiszta volt –, hogy lejegyezhesse a szavakat, amelyeket sikerül megfejtenie.

A címmel kezdte. Az első szóra már korábban rájött. Csakis az „utasítások” szó lehetett. A következő szó vége pedig lehet, hogy „nak”. Előtte az „Exodu” állt – ebben nem volt igazán biztos. Talán valakinek a neve volt. „Exoduman.” „Exoduston.” „Utasítások Exodustonnak.” Ügy döntött, hogy röviden „Az utasítások” címet adja az okiratnak.

Továbblépett az első sorhoz. „Ez a hiva dok” valószínűleg annyit jelentett, hogy „Ez a hivatalos dokumentum”. Talán a „tonsá” valójában „biztonságos” volt. Vagy „biztonság”. Azután három szó következett: „idő” és „évek” és „város”. Utána azonban a szöveg nagy része hiányzott.

Az 1-es szám melletti sort kezdte tanulmányozni. „Ki.” Az lehetne „Kijárat” vagy „Kiválaszt” és még oly sok minden más. Továbblépett. „Oly.” Talán egy olyan szó része, mint a „golyó” vagy „moly”. Vajon mi lehet az „orna” és az „üve”? Olyan közel álltak egymáshoz, hogy talán mindkettő egy szóba tartozott. Miféle szó végződik azzal, hogy „-orna”? „Ugorna” – törte a fejét Lina. – „Sodorna”. Na és azzal, hogy „-üve”? Semmi értelmes nem jutott az eszébe.

Gondolatban végigfutott az egész ábécén, és olyan szavak után kutatott, amelyek rímelték azzal, hogy „-üve”. Ez így nem fog működni – keseredett el –, amikor egyszer csak az eszébe villant: Ó, ... műve! Lehet, hogy műve!

Akkor pedig mit jelent az első rész? Kinek vagy minek a műve? Vajon vannak még más betűk is a két szó között? Talán bútornak műve?

Hirtelen az eszébe villant. Csatornaművek. Csatornaművek! Biztosan ez az! Ennek az üzenetnek az utasításai a Csatornaművekkel álltak kapcsolatban!

Lina tekintete visszasiklott a „Ki” és az „lyópar”, „ajtaját” szavakhoz. Fol! Lehetséges, hogy az a folyóval egyenlő! Szeme sebesen futott végig a sorokon. A 3. sorban megpillantotta az „lyópar” szótöredéket – folyópart. A 4. sorban az ajtaját szó szinte egészben, sértetlenül szerepelt a papíron. Linának még a lélegzete is elakadt. Egy ajtó! És ha ez éppen az az ajtó, amelyről mindig is álmodozott, amely a kivezető utat nyitja meg előttük Szikravárosból? Lehetséges, hogy álmainak városa mégis valóságos, és ezekben a sorokban rejlik az út, hogy megtalálják?

Szeretett volna felpattanni a székből örömeiben, és hangosan kiáltani. Az üzenet nyilvánvalóan a folyóval, egy ajtóval és a Csatornaművekkel állt kapcsolatban. Na és ki volt az az ismerősei közül, aki bejáratos volt a Csatornaművekhez? Hát Doon, természetesen!

Maga elé képzelte a fiú vékony, komoly arcát, amint két szeme fürkészően tekint előre sötét szemöldöke alól. Újra maga előtt látta, amint az iskolában Doon a munkája fölé hajol, ceruzáját keményen megmarkolja, majd a szabadidőben magányosan egy sarokba húzódik, és egy molylepkét, egy hernyót vagy egy szétszedett órát tanulmányoz elmélyülten. Ezt az egy dolgot legalább értékelte Doonban: a kíváncsiságát. Mindenre odafigyelt.

És az emberekkel is törődött. Lina még tisztán emlékezett rá, hogy a Sorsolás napján milyen dühös volt a fiú a polgármesterre, milyen lelkesen cserélte el saját jó munkahelyét Lina unalmas állására, hogy valamiképp segíthessen megmenteni a várost. Poppyt pedig bevitte magával az apja üzletébe, amikor az áramkimaradás történt, hogy a kicsi ne féljen egyedül a sötétben.

Miért is szakadt meg a barátsága Doonnal? Halványan derengeni kezdett egy emlék a villanyoszlopról. Most már bolondságnak tűnt, és oly régműltnak. Minél többet gondolt Doonra, annál inkább úgy érezte, hogy ő az – ő az egyetlen –, akit még érdekelhet ez a felfedezés.

A tiszta papírlapot ráterítette az Utasításokra, majd ráhelyezte a dobozt. Elmegyek, és megkeresem Doont – határozta el magában. Holnap csütörtök. A szabadnapjuk. Holnap megkeresi a fiút, és a segítségét kéri.

8. fejezet

Felfedezőutak

Doon szeretett egyedül barangolni a Csatornaművek alag-útjaiban. Általában először megkereste a számára kijelölt csatornát, gyorsan elvégezte a munkáját – ha egyszer az ember megtanulta, hogyan használja a villáskulcsokat, a keféket és a ragasztót, már egyáltalán nem volt nehéz a feladat. A munkások többsége fűgően végzett a rábízott munkával, majd kis csoportokba gyűlve kártyáztak, szalamandrakkal versenyeztek, vagy csak beszélgettek és szunyókáltak.

Doont azonban mindez nem érdekelte. Ha már egyszer itt ragadt a Csatornaművek alvilágában, legalább nem fogja elvesztegetni az idejét. A legutóbbi, hosszú áramkimaradás óta még sürgetőbbé vált a helyzet. Valahányszor a lámpák fénye megreszketett, már-már attól félt, hogy az ősrégi generátor utolsókat remegve végképp felmondja a szolgálatot.

Ezért míg a többiek csak lebzseltek, ő a Csatornaművek külső határai felé vette az irányt, hogy megnézze, amit ott egyáltalán látni lehetett. „Tartsd nyitva a szemed!” – mondta neki az apja, és ezt is tette. Igyekezett követni a zsebében őrzött térképet, ám akadtak helyek, ahol a térkép megbízhatatlanná vált. Előfordultak olyan csatornák is, amelyek végképp nem szerepeltek a térképen. Hogy el ne tévedjen, menet közben nyomokat hagyott maga után – csavaralátéteket, csavarokat, drótdarabokat, bármit, ami a szerszámövében kallódott –, majd visszafelé újra összegyűjtötte őket.

Az édesapjának legalább kis részben igaza volt: rengeteg érdekes felfedeznivaló rejlett a Csatornaművekben, ha az ember hajlandó volt figyelmet szentelni nekik. Már is három újabb kúszómászó fajra bukkant: egy gombostűfej nagyságú fekete bogárra, egy szőrös szárnyú molylepkére, és ami a legizgalmasabb volt, egy puha, fényes testű lényre, amely kicsi, spirális alakú vázat hordott a hátán. Miután rátalált, és épp a földön üldögélve, elbűvölten figyelte, ahogyan a lény felkészül a karjára, néhány munkás sétált el mellette. Amikor Doont észrevették, harsány nevetésben törtek ki.

– Nahát, ez a bogaras srác! – mondta egyikük. – Bogarakat gyűjt az ebédjéhez!

A fiú dühösen felpattant és rájuk üvöltött. Hirtelen mozdulata a földre söpörte a különös kis lényt, majd Doon halk reccsenést érzett a lába alatt. A nevető munkások nem hallották meg, csupán vetettek feléje még néhány gúnyos megjegyzést, azután továbbmentek. Doon azonban rögtön tudta, mit tett. Felemelte a lábát és döbbsen meredt az összeroncsolt kis testre.

Akaratlan következmény – gondolta magában keserűen. Dühös volt saját hirtelen feltörő dühére, amely képes volt teljesen eluralkodni rajta. Leszedegette a nyálkás vázdarabkákat csizmája talpáról.

– Sajnálom, nem akartalak bántani – suttogta.

Az elkövetkező napokban Doon egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt a Csatornaművek útvesztőjében. Azt remélte, hogy végre sikerül rátalálnia valamire, ami nem pusztán érdekes, hanem fontos is. Ám amikre mostanában bukkant, látszólag semmiféle jelentőséggel sem bírtak. Talált egy régi csípőfogót, amelyet valaki egyszer bizonyára elejtett és otthagyt. Két pénzérme is akadt az útjába. Felfedezett egy szerszámkamrát is, amelyről azonban láthatóan teljesen megfeledkeztek. Nem volt benne más, mint néhány téglanyri csatlakozódugasz és csavaralátét meg egy rozsdásodó uzsonnás doboz, amelynek alján valakinek az egykori összeaszott ebédmaradványai lapultak.

Még egy ilyen kamrára bukkant – legalábbis azt feltételezte róla, hogy régen ez is az volt – a Csatornaművek déli szélén. Egy alagút végén talált rá, ahol kötéllel zárták el az utat, a kötél pedig egy tábla lógott: „Beomlott csatorna. Belépni tilos.” Doon ennek ellenére mégis átbújt a hevenyészett korlát alatt, és belépett. Köomlásnak nyomát sem látta, fény azonban

sehol sem világított. Körülbelül húsz lépést tehetett meg a sötétben tapogatózva, ahol az alagút egy biztonságosan lezárt ajtóban végződött – nem láthatta, de érezte. Lassan visszafelé lépkedett, újra átbújt a kötél alatt, majd továbbment. Nem messze onnan egy fából ácsolt csapóajtóra bukkant az alagút mennyezetén, amely, véleménye szerint, bizonyára a raktárhelyiségekhez vezetett. Ha akadt volna ott valami, amire ráállhatott volna, bizonyára meg is próbálja kinyitni. Így azonban még kinyújtott karjától is legalább egy méter magasságban sötétlett felette.

Egyébként is egész biztosan zárva volt. Az jutott hirtelen az eszébe, vajon az Építők ilyesféle nyílásokat használtak-e a város építése közben, hogy könnyebben juthassanak egyik helyről a másikra.

Azokon a napokon, amikor a főcsatorna közelében kapott feladatot, munkája végeztével néha végigsétált a zubogó folyó mentén. A keleti oldaltól azonban igyekezett távol tartani magát, hiszen ott volt a generátor, ő pedig nem akart a generátorra gondolni. Ehelyett a másik irányt választotta, azt a helyet, ahol a folyó fékezhetetlenül zúdult kifelé a Csatornaművekből. Az útnak ezen a végén már kevésbé volt egyenletes és sima a talaj. A sebesen rohanó folyót itt ráncos sziklacsoportok szegélyezték, amelyek mintha gomba módjára nőttek volna ki a földből. Doon szeretett elüldögelni ezeken a sziklákon, végigfuttatta ujjait a különös ráncokon és mélyedéseken, amelyeket minden bizonnyal a csepegő, zubogó víz vajt ki az idők során. Helyenként a barázdák mintha folyóírásra emlékeztették volna.

Ami viszont a fontos dolgokat illeti, Doon semmi ilyesfélére nem bukkant. Erősen úgy tűnt, hogy a Csatornaművek rejtelmek végül haszontalannak bizonyulnak egy olyan ember számára, aki meg akarta menteni a várost. A generátorral kísérletezni reménytelen próbálkozás lett volna. Sohasem fogja megérteni az elektromosság rejtelmét. Volt, amikor azt hitte, képes az elektromosság erejét egy hordozható fényforrás feltalálására hasznosítani, ha elég sokáig tanulmányozza. Villanykörtéket szerelt szét, darabjaira szedte a falon a konnektort, hogy lássa, hogyan tekerednek mögötte a vezetékek, mindeközben pedig fájdalmas, vibráló ütés járta át az egész testét. Ám amikor azzal kísérletezett, hogy saját maga csavarja vissza a drótokat pontosan ugyanolyan módon, ahogyan találta, az égvilágon semmi sem történt. Végül ráébredt, hogy az gerjesztette a fényt, ami a vezetékeken keresztül érkezett, arról azonban elképzelése sem volt, hogy ez pontosan mi lehetett.

Most már csupán két lehetőséget látott maga előtt: vagy feladja a kutatást, vagy egy teljesen másfajta, hordozható fényforrás felé kell fordítania a figyelmét.

Doonnak esze ágában sem volt feladni. Ezért egyik szabad csütörtöki napján elment Szikraváros Közkönyvtárába, hogy utánanézzon a tűz tulajdonságainak.

A könyvtár egy teljes épületet elfoglalt a Bilbollo tér egyik oldalán. Az ajtaja egy rövid folyosó végén nyílt az épület közepén. Doon végigsétált a folyosón, kinyitotta az ajtót, majd belépett. A könyvtáros kivételével egyetlen lélek sem tartózkodott odabenn. Az öreg Edward Pocket az asztala mögött üldögélt, és a göcsörtös kezében szorongatott apró ceruzával írogatott valamit. A könyvtárnak két nagy terme volt: az egyikben az irodalom kapott helyet, olyan történetek, amelyeket az emberek saját képzeletviláguk alapján írtak, a másikban pedig a valódi világ tényeit bemutató könyvek sorakoztak. A termék falait polcok borították, a legtöbb polcon pedig több száz oldalnyi papírcsomag hevert, erős zsinegekkel összekötve. A csomagok oldalvást egymásnak dőltek, és rendetlen halmokba gyűltek össze. Némelyikük vastag volt, mások viszont olyan vékonyak, hogy egyetlen kapocs is elegendő az oldalak összetartásához. A legrégebbi csomagokban a papírlapok megsárgultak, megvetemedtek, széleik egyenetlen hullámokban feküdtek egymáson.

Ezek voltak Szikraváros könyvei, amelyeket a hosszú évek során polgárai alkottak. A sűrűn teleírt oldalak rengeteg képzeletbeli történetet tartalmaztak, és mindazt aényt, amit csak tudni lehetett a körülöttük sötétlő világról.

Edward Pocket felpillantott, és kurtán biccentett Doon felé, aki leggyakoribb látogatói közé

tartozott. A fiú egyenesen a tények terme felé indult, a „T”-vel jelölt sorok irányába. A könyveket témák szerint rendezték el, ám még így sem volt könnyű feladat megtalálni azt, amit keresett. Egy molylepkékről szóló könyv lehetett éppúgy az „M” betű alatt, mint a „R”, azaz rovarok, vagy a „B”, bogarak alatt. Sőt, akár az „SZ” alatt is előfordulhatott, mint szárnyas élőlény. Általában az egész könyvtárat át kellett fésülnie, ha fel akarta kutatni egy adott témáról szóló összes irományt. Mivel azonban most éppen a „tűz” érdekelte, úgy gondolta, az lesz a legkönnyebb, ha rögtön a „T” betűnél kezd.

A tűz igencsak ritka jelenségnek számított Szikravárosban. Amikor valahol tűz lobbant fel, az többnyire valamilyen baleset eredményeképp történt – valaki túl közel hagyta a konyharuhát a tűzhely elektromos főzőlapjához, vagy egy vezeték szigetelése elrojtosodott, és a kipattanó szikra felgyújtotta a függönyt. Ekkor a polgárok vízzel teli vödörrel rohantak a helyszínre, és a tüzet pillanatok alatt elfojtották. Természetesen az is lehetséges volt, hogy valaki szánt szándékkal tüzet gyújtson. Ha az ember elég hosszú időn át tartotta a faforgácsot a tűzhely égőjéhez, az lángra kapott, majd egy pillanatra narancssárga ragyogással fellángolt.

A kérdés csupán az volt, hogyan tehetné a lángot tartóssá. Ha egy olyan fényforrásra lelne, amely hosszú ideig világítana, elhatolhatna az Ismeretlen Régiók mélyére és körülnézhetne. Ez volt az egyetlen lehetőség a város megsegítésére, amely Doonnak eszébe jutott.

Leemelt egy könyvet a „T” betűs irományok polcáról. Takonykór, olvasta rajta. Visszatette. A következő könyvön ez állt: A főzés taktikái. Azt is visszatette. Takarékos háziasszony, Tanulmányi kalauz, Talajtani kutatások és Teasütemények következtek szép sorjában, mielőtt végre rábukkant egy iratcsomóra, amelyen ez állt: Amit a tűzről tudni lehet. Letelepedett a könyvtár egyik asztala mellé, és olvasni kezdett.

A könyv írója azonban nyilvánvalóan még kevesebbet tudott a tűzről, mint Doon maga. Főként a tűz veszélyeit tárgyalta. Egy egész fejezet szólt az egyik épületről a Winifred téren, amely negyven évvel ezelőtt gyulladt ki, minden ajtaja és az összes berendezés a lángok martalékává lett. Napokon keresztül fojtó füst töltötte meg a környéken a levegőt. Egy másik rész pedig arra az esetre nyújtott hasznos tanácsokat, ha kigyulladna a konyhában a sütő.

Doon mély sóhajtással becsukta a könyvet. Használhatatlan volt. Ennél még ő is jobb könyvet tudott volna írni. Felállt és nyughatatlanul kószálni kezdett a könyvtárban. Az ember néha akkor botlik valamiféle hasznos tudnivalóba, amikor csak úgy találomra választ a polcokról. Már számtalanszor próbálta – csak kinyúlt, és megfogott egy köteget – abban a határozott reményben, hogy véletlenül épp a szükséges információra bukkan rá. Valami olyasféle dologról lenne szó, amelyet valaki más anélkül vetett papírra, hogy ismerte volna annak valódi jelentőségét. Egy-két mondat villámcsapásként világíthatná meg Doon elméjét, összerendezve már meglévő ismereteit, hogy mindenre megoldásként szolgáljon.

Habár gyakran talált érdekes olvasmányokat kutatásai során, semmi igazán fontos adat nem került az útjába. Ez a nap sem volt különb. Rábukkant ugyan egy gyűjteményre – Titokzatos szavak a Múltból –, amelyet egy ideig lapozgatott is. Ez a könyv olyan régi szavakat és kifejezéseket tartalmazott, amelyek jelentése már rég feledésbe merült. Végigolvasott néhány oldalt.

TE JÓ ÉG!

Meglepetést jelent. Hogy az „ég” mitől lenne jó, nem egészen egyértelmű. Talán a tiszta levegőviszonyokra utal.

SZAMÁRSÁG

Jelentése: értelmetlen butaság, bár azt ma már senki sem tudja, mi lehet egy „szamár”, és mi köze az emberek értelmi képességeihez.

KETTŐT EGY CSAPÁSRA

Sikeres vállalkozást jelent. Ez a kifejezés feltételezhetően rovarok kiirtására utalhat.

UGYANABBAN A CSÓNAKBAN

Jelentése: mind ugyanabban a helyzetben. A „csónak” szó jelentése homályba vész.

Érdekes, ám megint csak haszontalan. Visszahelyezte a könyvet a polcra, és már épp indulni készült, amikor nyílt a könyvtár ajtaja, és Lina Mayfleet lépett be rajta.

9. fejezet

Ajtó az alagútban

Lina azon nyomban észrevette Doont, aki épp egy könyvet tett vissza az egyik polcra. A fiú is felfigyelt rá, amikor megfordult, és sötét szemöldöke meglepetten szökött a magasba, amint Lina egyenesen feléje sietett.

- Az édesapád mondta, hogy itt talállak – hadarta a lány.
- Doon, találtam valamit. Meg szeretném mutatni neked.
- Nekem? Miért?

– Szerintem fontos. Van valami köze a Csatornaművekhez. Eljössz hozzánk, hogy megnézd?

- Most rögtön? – kérdezte meglepetten Doon. Lina csak bólintott.

Doon felkapta régi, kifakult kabátját, és követte Linát kifelé a könyvtárból, majd át a városon a Quillium térig.

Nagyi boltja zárva volt, és teljesen sötét, így Lina igencsak meglepődött, amikor Evaleen Murdót pillantotta meg szokásos helyén az ablak mellett.

- A nagyanyád a szobájában van – jelentette be Mrs. Murdo.
- Nem érezte jól magát, és megkért, hogy jöjjenek át.

Poppy a földön üldögélt, és az egyik szék lábát ütögette vidáman a kanálával.

Lina bemutatta Doont, majd bevezette a fiút a szobába, amelyen Poppyval ketten osztoztak. Doon körülnézett, mire Lina egyszerre a fiú szemével látta saját szobáját, és ettől hirtelen feszengeni kezdett. Zsúfolt, szűkös kis helyiség volt. Két keskeny ágy állt benne, egy aprócska asztal, amely könnyedén elfért az egyik sarokban és egy négy lábbon ingadozó ülőalkalmatosság. A falon ruhák lógtak a kampókon, azonban még több ruha hevert rendetlen összevisszaságban szerteszét a földön. Az ablak alatt egy barna folt díszelgett, amelyet a cserépbe ültetett babszem hagyott az ablakpárkányon. Lina minden este meglocsolta, mert megígérte Clarynek, a cserépben viszont még most sem látszott semmi a földön kívül, a felszín lapos volt, és semmi jót nem ígért.

Az ablak melletti néhány polcon sorakoztak Lina legfontosabb tárgyai: a papírlapok, amelyeket a rajzoláshoz gyűjtött, a ceruzái és egy ezüstszállal szövött sál. A falnak azon részeire, ahol sem kampók, sem polcok nem foglalták el a helyet, Lina feltűzte a legszebb rajzait.

- Azok ott mit ábrázolnak? – érdeklődött Doon.

– A képzeletem művei – felelte Lina, és kissé zavarba jött. – Egy... másik városról rajzoltam őket.

- Ó. Szóval kitaláltad.
- Valahogy úgy. Néha álmodom róla.
- Én is szoktam rajzolgatni – folytatta Doon. – Csak másféle dolgokat.
- Mint például?

– Főleg bogarakat – válaszolta Doon. Beszámolt a lánynak saját rajzgyűjteményéről, és a kukacról, amely jelenlegi megfigyeléseinek tárgya volt.

Lina számára mindez korántsem hangzott olyan izgalmasnak, mint egy felfedezésre váró, új város, de ezt nem árulta el a fiúnak. Odavezette Doont az asztalhoz.

– Itt van, amit mutatni szeretnék neked – mondta. Felemelte a fémdobozt. Mielőtt elővehette volna az alatta rejtőző papírokat, Doon kivette a kezéből a dobozt, és tanulmányozni kezdte.

- Ezt meg hol szerezted? – kérdezte csodálkozva.

– A szekrényben volt – felelte Lina. Elmesélte a fiúnak Nagyi eszeveszett kutatóhadjáratát, majd azt, hogyan fedezte fel a nyitott fedelű dobozt és a papírt Poppy szájában. Miközben

beszélt, Doon érdeklődő tekintettel forgatta a kezében a dobozt, kinyitotta, majd becsukta a fedelét, és a zárját vizsgálta.

– Nagyon különös szerkezet – állapította meg. Megkocogtatta a doboz elejére erősített kicsi, fém rekeszt. – Szívesen vetnék ebbe egy pillantást.

– Ez volt a doboz belsejében – folytatta Lina, és leemelte a papírt az összeragasztgatott mozaikról. – Legalábbis, ez az, ami megmaradt abból, ami benne volt.

Doon az asztal fölé hajolt, két kezét a papírlap egy-egy oldala mellett nyugtatta.

– A címe: „Utasítások Exodutonnak”. Vagy talán „Exodumannak”. Annyi biztos, hogy csakis valaki neve lehet. Talán egy polgármester volt vagy biztonsági őr. Én csak úgy hívom: „Az utasítások”. Írtam róla a polgármesternek... azt gondoltam, talán fontos lehet. De ő nem válaszolt. Szerintem, nem érdekli.

Doon egyetlen szót sem szólt.

– Azért nem kell így visszatartanod a lélegzetedet – nyugtatta meg Lina. – Minden darabot leragasztottam. Nézd! – mutatott az egyik szóra. – Ez itt biztosan Csatornaművek. Ez pedig itt folyó. És ezt figyeld: ajtaja.

Doon még mindig nem felelt. A haja homlokába hullott, így Lina nem láthatta az arc kifejezését.

– Először azt gondoltam – folytatta tovább Lina –, hogy valamiféle használati útmutató lehet. Talán arról, hogyan lehetne megjavítani az elektromos rendszert. Aztán az jutott eszembe, hogy talán a város elhagyását vezénylő utasításokat tartalmazza. – Doon továbbra sem szólt semmit, így Lina beszélt tovább. – Egy másik helyre, ami nem itt van, talán egy másik városban. Szerintem ezek a sorok itt azt mondják: „Menjetek le a Csatornaművekbe, és keressetek egy ajtót!”

Doon hátrasöpörte arcából a haját, ám továbbra sem egyenesedett fel. Meredten bámulta az összetöredezett szavakat, és a homlokát ráncolta.

– „Szél” – mormolta. – „Kis acél tálka”. Ez meg mit jelenthet?

– Acél tálka? – kérdezte értetlenül Lina. – Nem tudom, mit keresne egy acél tálka a Csatornaművekben.

Doon azonban nem válaszolt. Mintha önmagához beszélt volna. Elmélyülten olvasott, ujjait végigfuttatta a sorokon.

– „Nyisd!” – suttogta. – „Keres.” Végül megfordult, és Linára nézett.

– Azt hiszem, igazad van – mondta. – Szerintem ez tényleg fontos.

– 0, biztos voltam benne, hogy ez lesz a véleményed! – örvendezett Lina. Annyira megkönnyebbült, hogy csak úgy áradtak belőle a szavak. – Mert te mindig komolyan veszed a dolgokat! A polgármesternek is megmondtad az igazságot a Sorsolás napján. Akkor még nem akartam elhinni, de aztán jött az a hosszú áramkimaradás, és én rögtön tudtam... tudtam, hogy tényleg olyan rossz a helyzetünk, mint ahogyan te állítottad – elhallgatott, lélegzet után kapkodott. Az egyik szóra mutatott a papíron. – Ez az ajtó – hadarta tovább –, ez egész biztosan az az ajtó, ami kivezet majd minket Szikravárosból.

– Azt nem tudom – felelte Doon. – Lehetséges. Vagy éppen valami fontos dologhoz vezet, még ha nem is a kifelé vezető út az.

– De csak arról lehet szó! Mi más lehetne olyan fontos, hogy elzárják egy ilyen csicsás dobozba?

– Nos... talán egy raktárhelyiségről van szó, amiben különleges eszközök rejlenek, vagy ilyesmi... – hirtelen meglepetés suhant át az arcán. – Ami azt illeti, én láttam is egy ajtót, ahol egyáltalán nem számítottam volna rá... a 351. alagútban. Be volt zárva. Azt hittem, hogy csak egy régi kamra. Kíváncsi volnék, hogy az-e, amit keresünk.

– Nem lehet más! – lelkesedett Lina. A szíve vadul dobogott.

– A folyónak még csak a közelében sem volt – közölte kétkedően Doon.

– Az nem számít! – legyintett Lina. – A folyó keresztülzúdul a Csatornaműveken, ennyi az

egész. Valószínűleg ez is csak azt írja,

I hogy „menj végig a folyó mentén, azután erre, most meg arra...”

– Lehetséges – felelte Doon.

– Biztosan az! – kiáltotta Lina. – Tudom, hogy az! Az ajtó, ami kivezet minket Szikravárosból!

– Nem tudom, hogy annak volna-e értelme – állapította meg Doon. – Egy, a Csatornaművekből nyíló ajtó csakis valamiféle föld alatti helyre vezethet, az pedig hogyan...

Linának nem volt türelme végighallgatni Doon érveit. Szerette volna körbetáncolni a szobát, olyan izgatott volt.

– Meg kell bizonyosodnunk! – közölte. – Meg kell tudnunk, most azonnal!

Doon döbönt arcot vágott.

– Hát, odamehetek, és megpróbálhatom újra kinyitni azt az ajtót – mondta. – Be volt zárva, de attól...

– Én is menni akarok – közölte Lina.

– Le akarsz jönni a Csatornaművekbe?

– Igen! Be tudsz juttatni?

Doon ezen egy pillanatig elgondolkozott.

– Azt hiszem, igen. Ha pontosan a munkaidő végén jössz, és odakinn vársz, elbújthatlak, amíg mindenki haza nem megy, aztán beengedlek.

– Holnap?

– Oké. Holnap.

Lina másnap csupán annyira ugrott haza, hogy levesse piros hírvivő kabátját, majd rohanvást elindult a Csatornaművek irányába. Doon már a kapu előtt várta. Lina belépett utána az ajtón, ahol a fiú átadott neki egy esőkabátot és egy pár gumicsizmát. Leereszkedtek a hosszú kőlépcsősoron. Amikor megérkeztek a főcsatornához, Lina megtorpant, és a rohanó folyóra meredt.

– Fogalmam sem volt róla, hogy a folyó ilyen hatalmas! – nyögte, miután megtalálta a hangját.

– Hát igen – dörmögte Doon. – Állítólag időnként előfordul, hogy valaki belezuhan. Ha pedig az ember itt a vízben találja magát, akkor semmi esélye arra, hogy ki tudják halászni onnan. A folyó mindent elnyel és messzire sodor.

Lina hátán borzongás futott végig. Hideg volt ideleenn, dermesztő' hideg, amely Linának még a csontjáiig is elhatolt. Dermedt izmok, dermedt vér, dermedt csontok.

Doon végigvezette a folyó mellett húzódó ösvényen. Kis idő elteltével egy nyíláshoz érkeztek a falban. Befordultak, és maguk mögött hagyták a folyót. Doon mutatta az utat a tekergő' folyosókon át. Gumicsizmáik nagyokat csobbantak a mély pocsolyákban a földön. Lina gondolatai folyton azon jártak, milyen rémes lehet egész nap itt dolgozni, a hét minden napján. Kísérteties hely volt, mintha az emberek nem is tartoztak volna ide. Az a fekete folyó... akárcsak egy rémálom.

– Itt le kell hajolnod – közölte Doon. Egy kötéllel lezárt alagúthoz érkeztek.

– De hát odabenn vaksötét van – ellenkezett Lina.

– Így igaz – válaszolta Doon. – Tapogatózva kell előrehaladnunk. Nincs messze.

Lehajolt a kötélen, és az alagútba lépett. Lina követte. Előreléptek a sötétbe. Lina egyik kezét a nyirkos falon nyugtatta, és óvatosan előretolta a lábát.

– Itt van – szólalt meg Doon. Néhány méterrel Lina előtt állt meg. A lány mögé lépett. – Nyújtsd ki mindkét kezét! – utasította Doon. – Erezni fogod.

Lina keze sima, kemény felszínt érintett. Kerek, fémből készült ajtógomb alatt egy kulcslyukat tapintott ki. Egyszerű ajtónak tűnt – egyáltalán nem keltett olyan benyomást, mintha egy új világ rejlene mögötte. Ám épp ettől vált izgalmassá a kaland – semmi sem volt olyan, mint amilyennek elképzelte.

– Próbáljuk meg kinyitni! – suttogta Lina.

Doon megragadta az ajtógombot, és megkísérelte elfordítani.

– Be van zárva – jelentette csalódottan.

– Van itt valahol egy tálka?

– Egy tálka?

– Az utasításokban ez állt: „kis acél tálka”. Talán abba rejtették a kulcsot.

Tapogatózni kezdtek, de semmit sem találtak – csupán a kemény sziklákat. Végigsimították a falakat, fülüket az ajtóhoz préselték, megrázták, húzták-vonták az ajtógombot. Végül Doon kijelentette:

– Hát, ide nem fogunk bejutni. Azt hiszem, jobb, ha indulunk. És ekkor hallották meg a hangot. Csoszogó, kaparászó zaj

volt, amely valahonnan a közvetlen közelükből jött. Linának még a lélegzete is elakadt. Ijedten Doon karjába kapaszkodott.

– Gyorsan! – súgta Doon. Elindult a kivilágított csatorna felé, Lina szorosan a nyomában. Átbújtak a kötél alatt, befordultak a sarkon, majd megálltak, mozdulatlanra merevedtek, és hallgatóztak. Éles, kaparászó hang. Egy dobbanás. Szünet... majd becsapódás zaja, gyors, kirobbanó lélegzet és mély, rekedt hangú mormogás.

Azután lassú lépések következtek, egyre közelebb és közelebb.

Szorosan a falhoz simultak, moccanni sem mertek. A lépések hirtelen megtorpantak, majd újabb mormogás következett. Azután a lépések folytatódtak, ám mintha kissé halkultak volna. Egy pillanattal később, a távolból egy másik hang ütötte meg a fülüket: egy kulcs csilingelt, amint megfordult egy zárban, és amelyet a kinyíló zár kattánása követett.

Lina döbrent arccal fordult Doon felé. Valaki végigment a lezárt alagúton és kinyitotta az ajtót! Szájával szorosan Doon füléhez hajolt.

– Próbáljuk meglesni, ki lehet az? – súgta.

– Szerintem nem jó ötlet – rázta a fejét Doon. – Menjünk!

– Csak egy pillantást vessünk rá a sarokról!

Túl nagy volt a kísértés. Csendesen odalopóztak, ahol a folyosó elkanyarodott. Onnan tisztán láthatták az elkerített alagút bejáratát. Visszafojtott lélegzettel figyeltek.

Alig egy perc elteltével csapódási és kattánást hallottak – az ajtó becsukódott és a zár elfordult –, majd újra lépések zaja következett, ezúttal gyorsabban. Egy hosszú láb jelent meg a kötél felett, a tulajdonosa pedig sarkon fordult és elsétált. Mindössze a hátát láthatták – sötét kabátját, fekete, bozontos haját. Tántorogva járt, és ez Linát mintha emlékeztette volna valamire... Néhány pillanattal később nyoma veszett az árnyékok között.

Lina és Doon előmászott a Csatornaművekből, levetették esőkabátjukat és gumicsizmáikat, majd kisiettek a Plummer térre. Lehuppantak egy padra, és dühödt beszélgetésben törtek ki.

– Valaki megelőzött minket! – méltatlankodott Lina.

– Lassú léptekkel haladt, amikor befelé ment... mintha valamit keresett volna. És sebesen lépkedett, amikor kifelé jött...

– Mintha talált volna valamit! Vajon mit? Nem bírom ki, hogy ne tudjam!

Doon felpattant. Fel és alá kezdett masírozni a pad előtt.

– De hát hogyan szerezte meg a kulcsot? – kérdezte. – Vajon ő is rábukkant egy, a tiédhez hasonló Utasításokra? Na és hogyan jutott le a Csatornaművekbe? Alig hinném, hogy ott dolgozik.

– Valahonnan ismerősnek tűnt nekem a járása – tűnődött Lina. – De nem jut eszembe, honnan.

– Hát, akárhogy is, velünk ellentétben neki sikerült kinyitnia azt az ajtót – mondta keserűen Doon. – Ha tényleg nyílik valahová, és kivezet minket Szikravárosból, akkor hamarosan az egész város tudni fog róla. Hős lesz belőle – Doon újra leült.

– De ha sikerült felfedeznie a kivezető utat, akkor persze mi is boldogok leszünk – folytatta

rosszkedvűen. – Nem számít, ki találta meg, a lényeg, hogy hasznára lesz vele a városnak.

– Így van – felelte Lina.

– Csak éppen én azt gondoltam, hogy mi fedezzük majd fel

– suttogta Doon.

– Én is – ismerte el Lina, és arra gondolt, milyen nagyszerű lett volna kiállni Szikraváros összes lakosa elé, és megosztani mindenkivel a felfedezésüket.

Egy ideig még néma csendben üldögéltek, saját gondolataikba merülve. Egy faforgácsokkal megrakott szekeret húzó férfi haladt el mellettük. Idős asszony hajolt ki az egyik kivilágított ablakon a Gappery utcán, és lekiáltott a téren játszó fiúknak. Két piros-barna egyenruhát viselő őr sétált át hangos kacagással a téren. A toronyóra hat mély kongással jelezte az időt, amelyek borzongató hullámain Lina a bordái alatt is érezte.

– Azt hiszem, nem tehetünk többet, mint hogy várunk, lesz-e valamilyen bejelentés – szólalt meg végül Doon.

– Én is azt hiszem – válaszolta Lina.

– Lehet, hogy nincs is semmi különleges abban az ajtóban – tette hozzá szinte reménykedve Doon. – Talán csak egy régi, használaton kívüli szerszámoskamra van mögötte.

Lina ezt nem tudta elhinni. Elképzelhetőnek tartotta ugyan, hogy az az ajtó nem a várva várt kiutat rejti, ám tagadhatatlanul titokzatos volt. Még hozzá olyan titkot őrzött, amely – és ebben bizonyos volt – kapcsolatban állt azzal a rejtéllyel, amelynek a megoldását keresték.

10. fejezet

Kék ég, ég veled!

Lina aznap éjjel nyugtalanul aludt. Rémálmok gyötörték, amelyekben valami veszedelem bujkált a sötétség mélyén. Amikor reggel végre újra kigyulladtak a fények, és ő kinyitotta a szemét, első gondolata a Csatornaművek mélyén rejtőző ajtó volt. Ugyanakkor szívébe nyilallt a csalódás, mert az ajtó zárva volt, és valaki más tudta meg, nem pedig ő, mi rejlett mögötte. Bement, hogy felébressze Nagyit.

– Ébresztő! – üdvözölte, ám Nagyik nem válaszolt. Félig nyitott szájjal feküdt az ágyban, lélegzete furcsán, rekedten tört elő.

– Nem érzem jól magam – nyögte végül elhaló hangon. Lina Nagyik homlokára fektette a kezét. Szinte sütött. A keze

jéghideg volt. Átrohant Mrs. Murdóért, majd a Cloving térre futott, hogy szóljon Fleery kapitánynak, ma nem tud dolgozni. Azután sietett tovább az Oliver utcára, Dr. Tower rendelőjéhez, ahol addig dörömbölt az ajtón, amíg az orvos ki nem nyitotta. Dr. Tower sovány nő volt, a haja fésületlenül lógott, szeme alatt árnyékok húzódtak. Amikor Linát meglátta, mintha még nagyobb erővel tört volna rá a fáradtság.

– Dr. Tower – hadarta Lina –, a nagymamám beteg. Át tudna jönni hozzánk?

– Természetesen – felelte lemondóan. – De azt már nem tudom megígérni, hogy segíteni is tudok rajta. Szinte minden gyógyszerem elfogyott.

– De azért eljön és megvizsgálja, ugye? Talán nincs gyógyszerre szüksége.

Lina elvezette az orvost néhány utcányira fekvő otthonukhoz. Amikor Dr. Tower meglátta Nagyit, mélyet sóhajtott.

– Hogy van, Mayfleet mama? – kérdezte. Nagyik homályos tekintettel nézett fel rá.

– Kissé betegen – felelte.

Dr. Tower Nagyik homlokára fektette a kezét. Megkérte, hogy öltse ki a nyelvét, majd meghallgatta a szívét és a tüdejét.

– Láza van – közölte az orvos Linával. – Ma itthon kell maradnod velem. Készíts neki egy kis levest. Víz adj neki inni. Áztass néhány rongyot hideg vízbe, és azzal borogasd a homlokát. – Nagyik csontos kezét saját kemény, kivörösödött kezébe fogta. – Ma a legfontosabb az alvás – mondta. – Az unokája majd gondját viseli.

Lina egész nap ezt is tette. Főzött egy kevés spenótlevest hagymával, és kanalanként megetette Nagyival. Simogatta Nagyik homlokát, fogta a kezét, és vidám dolgokról mesélt neki. Poppyt olyan csendben tartotta, amennyire az lehetséges volt. Ám miközben teendőit végezte, egész idő alatt ott kísértett emlékezetében apja betegsége. Az egykor életerős férfi mintha egyre csak halványodott volna, akár egy lassan kimerülő lámpaizzó, a légzése pedig úgy tört elő mellkasából, akár a gurgulázó víz az eldugult csatornából. Bár nem akarta, mégis felidézte emlékei közül azt az estét, amikor apja kiengedte utolsó, rövid lélegzetét, és azt a reggelt is néhány hónappal később, amikor Dr. Tower egy síró kisbabával lépett ki anyja szobájából, miközben arcát a rossz hír fellege árnyékolta be.

Késő délután Nagyik nyugtalanná vált. Félkönyékre emelkedett.

– Megtaláltuk? – kérdezte Linától.

– Micsodát, Nagyik?

– Azt, ami elveszett – válaszolta Nagyik. – Azt a régi dolgot, amit még a nagyapám...

– Igen – nyugtatta Lina. – Ne aggódj, Nagyik, megtaláltuk, biztonságban van.

– Jól van – Nagyik ismét párnáira hanyatlott, és a mennyezetre mosolygott. – Micsoda megkönnyebbülés! – sóhajtott. Egy párat köhögött, majd behunyta a szemét és elaludt.

Lina másnap sem ment dolgozni. Hosszú nap volt. Nagyik többnyire szundikált. Poppy, aki majd kibújt bőréből örömeiben, hogy Lina otthon van és játszik vele, folyton odatotyogott

hozzá mindenféle holmival, amelyek a keze ügyébe akadtak – portörölő ronggyal, kanalakkal, páratlan cipőkkel –, és Lina térdéhez ütötte őket.

– Jássunk! Jássunk!

Lina boldogan játszott vele, ám egy idő után elunta a kanál-csapkodást, rongyhúzogatót és cipőgurítást.

– Csináljunk valami mást! – fordult Poppyhoz. – Van kedved rajzolni?

Nagyi egy egész bögre levest megivott vacsorára, majd újra elbóbiskolt, ezért Lina elővette színes ceruzáit és azt a két címkét, amelyeket eddig féltve őrzött. A hátoldaluk fehér volt, és elég jól lehetett rajzolni rájuk, ha kisimította őket az ember. Legélesebb konyhakésükkel gondosan kihegyezte a ceruzákat. A zöld ceruzát és az egyik címkét odaadta Poppynak, ő maga pedig fogta a kék ceruzát, és kisimította a másik címkét az asztalon.

Mit rajzoljon? Valahányszor a kezébe fogott egy ceruzát, olyan érzés fogta el, mintha valaki kinyitott volna egy csapot a fejében, amelyből szabadon áradt a képzelete. Erezte az előtörni készülő' képeket. Egyfajta nyomás volt ez, mint ahogyan a víz tör előre a vezetékben. Mindig azt gondolta, hogy valami csodálatosat fog rajzolni, ám amit valójában a papírra vetett, az sohasem ért fel magával az érzéssel. Mint amikor egy álmot próbált elmesélni – a szavak sohasem írhatták le pontosan, milyen volt valójában.

Poppy apró mancsába fogva a ceruzát vadul firkálni kezdett.

– Nésd! – kiáltotta.

– Gyönyörű – felelte Lina. Azután, anélkül, hogy pontosan látta volna maga előtt, mit fog rajzolni, nekikezdett a saját képének. A címke bal oldalán kezdte. Először egy magas, keskeny dobozt rajzolt – egy házat. Majd mellé még több dobozt – épületek egész csoportját. Néhány apró embert is felvázolt, akik az utcákon sétálgattak az épületek tövében.

Szinte mindig ezt látta maga előtt – azt a másik várost –, és valahányszor papírra vetette, ugyanaz a mardosó csalódottság fogta el: még sokkal többet lerajzolhatott volna. Más dolgok is voltak ebben a városban, itt csodák rejtőztek – ám elképzelni sem tudta, valójában mik lehetnek azok. Csak annyit tudott biztosan, hogy ezt a helyet másféle ragyogás tölti fel, mint Szikravárost. Hogy ez a ragyogás honnan származhatott, azt nem is sejtette.

Még több házat rajzolt, és betöltötte az ablakok és ajtók helyét is, majd következtek a lámpák és egy üvegház. Különböző' méretű és formájú épületekkel rajzolta tele a címke hátulját. Az összes épület fehér színű lett, mert a papír is ilyen színű volt.

Egy pillanatra letette a ceruzáját, és tanulmányozni kezdte a művét. Az ég következett. Azokon a képeken, amelyeket sima ceruzákkal rajzolt, az ég mindig valódi színét mutatta: feketét. Ezúttal azonban kékre színezte, hiszen a kék ceruzáját használta éppen. Miközben Poppy mellette firkált és kaparászott, Lina módszeresen kiszínezte az épületek feletti részt, ceruzáját rövid mozdulatokkal csúsztatta előre-hátra, míg végül az egész ég kék színben pompázott.

Hátradólt és szemügyre vette a képét. Hát nem volna különös – gondolta magában –, ha az ég tényleg kék volna? De tetszett neki. Gyönyörű volna – egy kék égbolt.

Poppy arra kezdte használni a ceruzáját, hogy lyukakat szurkáljon a papírjába. Lina összehajtogatta a saját rajzát, Poppytól pedig elvette az övét.

– Vacsoraidő! – jelentette be.

Valamikor az éjszaka közepén Lina hirtelen felriadt. Mintha hallott volna valamit. Talán csak álmodott? Mozdulatlanul feküdt, szemét tágra nyitotta a sötétben. Újra hallotta a halk, reszkető hívást:

– Lina...

Felpattant és Nagyi szobájába sietett. Bár egész életében ugyanabban a házban lakott, még mindig nehezebbre esett a tájékozódás éjszaka, amikor a legmélyebb volt a sötétség. Mintha a falak kissé elmozdultak, a bútorok pedig új helyre gurultak volna. Lina a falak mentén, tapogatózva haladt előre. Ez itt a saját szobájának ajtaja. Ez itt a konyha és az asztal –

felsziszszent, amikor belerúgott az egyik lábába. Egy kicsit továbbment, és már el is érte a túlsó falat és Nagyi szobájának ajtaját. Nagyi hangja olyan volt, mint egy vékony fonal a sötét égen.

– Lina... segíts... szükségem...

– Jövök már, Nagyi – szölt Lina.

Valamiben megbotlott – egy cipőben, talán –, és nekiesett az ágynak.

– Itt vagyok, Nagyi! – mondta. Nagyi keze után nyúlt. Borzasztóan hideg volt.

– Olyan furcsán érzem magam – suttogta Nagyi. – Álmodtam... a kisbabámról álmodtam... vagy valaki más babájáról.

Lina leült az ágyra. Óvatosan végigcsúsztatta két kezét nagyanyja keskeny teste mentén, míg a vállához nem ért. Ott ujjai belegabalyodtak Nagyi hosszú hajának kócos fürtjeibe. Egyik ujját Nagyi nyakára szorította, hogy kitapintsa a pulzusát. Ezt még az orvos mutatta neki. Nagyi szíve alig rebbent, akár egy ide-oda repdeső', sérült molylepke szárnya.

– Hozzak neked egy kis vizet, Nagyi? – kérdezte Lina. Más nem jutott az eszébe.

– Nem kérek vizet – felelte Nagyi. – Csak maradj itt egy kicsit! Lina maga alá húzta egyik lábát, és ő is betakarózott. Újra

megfogta Nagyi kezét, és egyik ujjával gyengéden cirógatta.

Hosszú ideig egyikük sem szólt. Lina csak ült, és nagyanyjának szuszogását hallgatta. Mély, remegő lélegzettel szippantotta be, majd sóhajtva engedte ki tüdejéből a levegőt. Hosszú csend következett a következő lélegzetig. Lina behunyta a szemét. Miért is próbálta volna nyitva tartani? Úgysem volt semmi látnivaló, csupán a vak sötétség. Nem érzett mást, csak Nagyi hideg, vékony kezét, és elgyötört légzését. Időnként Nagyi mormolt néhány szót, amelyeket Lina nem értett, ezért csupán a homlokát simogatta, és azt suttogta:

– Ne aggódj, nincs semmi baj. Már majdnem itt a reggel

– bár valójában fogalma sem volt arról, hogy vajon tényleg így van-e.

Hosszú idő telt el, mire Nagyi megmozdult és mintha felébredt volna.

– Menj vissza az ágyadba, drágám! – suttogta. – Most már minden rendben – hangja tisztán, de nagyon halkán szólt.

– Menj aludni!

Lina előrehajolt, és fejét Nagyi vállára fektette. Nagyi puha haja az arcát csiklandozta.

– Jól van – súgta. – Aludj jól, Nagyi!

Gyengéden megszorította nagyanyjának vállát, és miközben felállt, a rettenetes magány hulláma söpört végig egész lényén. Szerette volna látni Nagyi arcát. Az áthatolhatatlan sötétség azonban mindent elnyelt. Lehetséges, hogy még hosszú idő van hátra reggelig – nem tudhatta. Tapogatózva kereste az utat visszafelé az ágyához, és mély álomba merült. Amikor órákkal később a toronyóra elütötte a hatot és felvillantak a lámpák, Lina félelemmel a szívében lépett nagyanyjának szobájába. Nagyi sápadtan és mozdulatlanul feküdt az ágyán, minden élet elhagyta már törékeny testét.

11. fejezet

Lizzie titka

Lina az egész napot Mrs. Murdo házában töltötte, amely pontosan olyan volt, mint a sajátjuk, csupán rendesebb és tisztább. Egy kanapé, egy csíkos anyaggal borított, óriási karosszék és egy nagy asztal állt benne, de Mrs. Murdo asztala nem billegett úgy, mint az övék. Az asztalon egy kosár díszelgett, a kosárban pedig három petrezselyemgyökér, mindhárom levendulaszínű az egyik végén, és fehér a másikon. Biztosan Mrs. Murdo tette őket oda – gondolta magában Lina –, nem pusztán azért, mert vacsorát akart főzni belőlük, hanem mert kifejezetten mutatósak voltak.

Lina oldalt ült a kanapén, lábát kinyújtotta, Mrs. Murdo pedig egy puha, szürkészöld takarót borított rá.

– Ez majd melegen tart – mondta neki, és gondosan betúrta a lába körül. Lina az igazat megvallva egyáltalán nem fázott, de bánatos volt, ami tulajdonképpen majdnem ugyanazt jelentette. A takaró finom melege körülfogta a testét, mintha valaki átölelte volna. Mrs. Murdo egy hosszú, lila sálat adott Poppynak játszani, és tejszínes gombalevest főzött nekik krumplival. Lina ott töltötte az egész napot, a finom meleg takaró alatt kuporogva. Nagyira gondolt, akinek hosszú és boldog élete volt. Sírt egy kicsit, majd elaludt. Amikor felébredt, Poppyval kezdett játszani. Különös, ám mégis vigasztaló hangulatban telt a nap, mintha csak valamiféle szünet lett volna egy elmúlt kor vége és a következő kezdete között.

Másnap reggel Lina felkelt és munkába készült. Mrs. Murdo céklateát és spenótpürét készített neki reggelire.

– Hamarosan itt a Dalok napja – jegyezte meg Linának, miközben ettek. – Tudod, mi a teendő?

– Igen – felelte Lina. – Elég jól emlékszem még a tavalyi szerepemre.

– Mindig szerettem a Dalok napját – tette még hozzá Mrs. Murdo.

– Én is – válaszolta Lina. – Azt hiszem, ez a kedvenc napom az évben.

Egy évben egyszer a város lakosai összegyűltek, hogy elénekeljék Szikraváros három hagyományos dalát. Lina már attól is jobban érezte magát, ha csak rágondolt. Befejezte a reggelijét, és belebújt piros kabátjába.

– Poppy miatt ne fájjon a fejed, én majd vigyázok rá – mondta Mrs. Murdo, amint Lina az ajtó felé indult. – Amikor este visszajössz, megbeszéljük, hogyan legyen tovább.

– Tovább? – kérdezte értetlenül Lina.

– Hát, mégsem élhettek egyedül, csak ti ketten. Nem igaz?

– Nem?

– Természetesen nem – szögezte le szigorúan Mrs. Murdo. – Ugyan ki vigyázna Poppyra, miközben te más emberek üzeneteit kézbesíted? Ide kell költöznötök hozzám. Végül is, van egy üres hálószobám, ami kifejezetten csinos. Gyere és nézd meg a saját szemeddel!

Kinyitott egy ajtót a nappali túloldalán, és Lina bekukucskált rajta. Még soha életében nem látott ilyen gyönyörű, otthonos szobát. Egy hatalmas, fodros ágy terpeszkedett a közepén, rajta kifakult, kék takaró, a végében pedig négy, dundi párna sorakozott. Az ágy mellett komód állt, a fiókok fogantyúi könny-csepphez hasonlítottak, és egy tükör is tartozott hozzá a tetején. A földön a szőnyegek a kék és zöld különféle árnyalataiban pompáztak. A sarokban egy vaskos, szögletes asztal és szék állt, amelynek támlája Linát egy létrára emlékeztette.

– Ez lesz a ti szobátok – jelentette ki Mrs. Murdo. – A tiéd és Poppyé. Az ágyon osztoznotok kell majd, de szerintem elég nagy kettőtöknek.

– Csodás – felelte hálásan Lina. – Olyan kedves hozzánk, Mrs. Murdo.

– Nos – vágta rá fürgén az asszonyság –, csupán egy cseppnyi józanésről van szó. Szükségetek van egy otthonra. Én pedig tudok nyújtani egyet. Most menj! Este találkozunk!

Három nap telt el azóta, hogy Lina és Doon látta azt az embert a Csatornaművekben, ám semmilyen különleges hírt sem tettek még közzé. Tehát ha az a férfi valóban megtalálta a Szikravárosból kivezető utat, akkor ezt a felfedezést magának kívánja megtartani. Lina képtelen volt megérteni, miért.

Miközben Lina az üzeneteit vitte ide-oda a városban munkába való visszatérése első napján, azt kellett tapasztalnia, hogy az emberek hangulata az utóbbi időben még komorabb lett, mint korábban. Hosszú, néma sorok kígyóztak a piacokon, és sugdolózó emberek kis csoportjai gyülekeztek a tereken. Úgy tűnt, napról napra egyre több üzlet függesztette ki ajtajára a „Zárva” vagy „Nyitva csak hétfőn és kedden” feliratot. Időnként a lámpák fénye megreszketett, mire a járókelők megtorpantak, és ijedten kapták fel a fejüket. Amikor a vibrálásnak vége szakadt, az emberek mély sóhajjal folytatták tovább útjukat.

Lina szokása szerint kézbesítette a rábízott üzeneteket, ám a szívét furcsa érzés szorongatta. Bármerre is rohant éppen, ugyanazokat a szavakat hallotta a fejében, akár egy dob ütemes pergését: egyedül a világban, egyedül a világban. Ez azért nem volt teljesen igaz. Ott volt neki Poppy. Voltak barátai. És Mrs. Murdo, aki valahol barát és rokon közöttinek számított. Azonban határozottan úgy érezte, mintha hirtelen évek repültek volna el felette az elmúlt három nap alatt. Tulajdonképpen most már neki is anyaszerepet kellett betöltenie. Az, hogy Poppyval mi történt ezután, most már többé-kevésbé rajta állt.

Ahogy teltek a napok, többé már nem járt állandóan a fejében, hogy egyedül a világban, helyette inkább új életére gondolt Mrs. Murdo házában. A kék-zöld szoba jutott az eszébe, és eltervezte, hogyan rendezi majd el képeit a falakon. Az, amelyiket a kék ceruzájával rajzolt, különösen jól fog mutatni ott, hiszen illik majd a szőnyegek színéhez. Áthozhatja otthonról a saját párnáit, és odateheti a többi mellé az ágyra, akkor már összesen hat lesz – és talán ráakad majd valamilyen régi, kék színű ruhára vagy ingre, hogy huzatot készítsen a párnáinak. A kék-zöld szoba, a rendes ház, a vacsorák és a meleg, betűrt takarók éjszaka a vigasztalás és a kényelem, majdnem a luxus érzésével töltötték el Linát. Hálás volt Mrs. Murdónak a kedvességéért. Még nem készültem fel rá, hogy egyedül legyek a világban – gondolta magában.

Aznap késő délután egy üzenetet bíztak Linára, amelyet a Lámpás utcába kellett kézbesítenie. Átadta az üzenetet, majd amint ismét a járdára lépett, váratlanul megpillantotta Lizzie-t. A lány épp kifelé jött a Raktár irodájának ajtaján – narancsvörös haját el sem lehetett volna téveszteni.

– Lizzie! – kiáltotta feléje Lina.

Lizzie bizonyára nem hallotta meg. Csak ment tovább. Lina újra kiáltott:

– Lizzie, várj!

Ezúttal nyilvánvaló volt, hogy Lizzie meghallotta, ám ahelyett, hogy megállt volna, még sietősebbre fogta a lépteit. Mi történhetett vele? – csodálkozott Lina. Utánarohant, és megragadta a kabátja hátulját.

– Lizzie, én vagyok!

Lizzie megtorpant és Lina felé fordult.

– Ó! – mondta. Az arca elvörösödött. – Te vagy az! Szia! Azt hittem... nem vettem észre, hogy te vagy az – ragyogó mosolyt villantott Linára, de tekintete furcsán zavartnak látszott. – Épp hazafelé tartottam – tette hozzá. Karjában egy kicsi, teli zsákot szorongatott.

– Veled megyek! – ajánlotta Lina.

– Ó! – feszengett kényelmetlenül Lizzie. – Ó, nagyszerű – ám egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki örül.

– Lizzie, valami szomorú történt velem – próbált beszélgetni vele Lina. – Nagyi meghalt.

Lizzie gyors, fürkésző pillantást vetett rá, de nem állt meg.

– Az tényleg szörnyű – felelte, mint aki gondolatban egész máshol jár. – Szegényke!

Mi a baj Lizzie-vel? Általában rendkívül érdekelte más emberek balszerencséje. Mindig

őszinte együttérzést mutatott, amikor épp nem a saját bajaival volt elfoglalva.

Lina gyorsan témát váltott.

– Mi van a zsákban? – érdeklődött.

– Csak egy kis vacsorára való – válaszolta Lizzie. – Munka után beugrottam a piacra.

– Tényleg? – Lina teljesen összezavarodott. Alig két perce a saját szemével látta, amint Lizzie kilép a raktárhoza ajtaján.

Lizzie nem válaszolt. Egyre fürgébben lépkedett és beszélt egyszerre.

– Ma rengeteg volt a munka. Olyan nehéz dolgozni, nem gondolod, Lina? Szerintem dolgozni sokkal kimerítőbb, mint tanulni, és nem is olyan érdekes. Minden nap ugyanazt kell tenned. Ügy elfáradok benne. Te nem? Hiszen egész nap rohangálsz keresztül-kasul a városban.

Lina már épp felelni készült, hogy ő szeret futni, és csak nagy ritkán fárad el, ám Lizzie meg sem várta a választ.

– Na, mindegy. Azért legalább pár jó dolog akad benne. Sosem találod ki, Lina! Udvarlóm van. Az irodában találkoztunk. Tényleg tetszem neki... azt mondja, hogy a hajam pontosan olyan színű, mint egy forrón izzó főzőlap a tűzhelyen.

Lina felnevetett.

– Ez valóban így van, Lizzie – kacagott. – Pont úgy nézel ki, mint akinek lángol a feje!

Erre Lizzie is nevetésben tört ki, és egyik kezével felborzolta a haját. Ajkával csücsörített, és a szempilláit rezegtette.

– Szerinte olyan gyönyörű szép vagyok, mint egy piros paradicsom.

Épp a Torrick téren vágtak keresztül, amely igencsak zsúfolt volt. Az emberek befejezték a munkát, és kigyózó sorokban álldogáltak az üzletek előtt, vagy csomagjaikkal siettek hazafelé. A járdán gyerekek ültek, és játszottak.

– Na és ki ez az udvarló? – kérdezte Lina.

Am pontosan abban a pillanatban, Lizzie megbotlott. Peckesen lépdelt, akár egy valódi szépség. Nem figyelt a lába elé, és a cipője beleakadt a járdaszegélybe. Elveszítette az egyensúlyát, és elesett. Esés közben pedig kicsúszott kezéből a zsákja. Az a földre zuhant, oldalára borult, és előkerült belőle néhány konzervdoboz, amelyek végül szerteszét gurultak a téren.

Lina Lizzie karja után nyúlt.

– Megütötte magad? – kérdezte aggódón, ám Lizzie olyan fürgén vetette magát a dobozok után, hogy rögtön nyilvánvalóvá vált: az égvilágon semmi baja sem esett.

Lina segíteni szeretett volna, így ő is a konzervek keresésére indult. Kettő az egyik pad alá gurult. Egy másik egyenesen a gyerekek irányába tartott, akik talpra ugrottak, és elképedve figyelték Lizzie vad, pókszerű mozdulatait. Lina előhalászta a dobozokat a pad alól, és egy pillanatra még a lélegzete is elállt. Az egyikben őszibarack volt. Ott állt rajta: „Őszibarack”. A címkén pedig egy sárga gömb képe volt látható. Az ismerősei közül senki még csak nem is látott őszibarackkonzervet már évek óta. Megnézte a másikat is. Hihetetlen volt: „Tejszínes kukorica”. Lina emlékei között halványan élt, hogy egyszer ő is evett tejszínes kukoricát, különleges csemegeként az ötödik születésnapján.

Kiáltás hallatszott. Felnézett. Az egyik gyerek felvett egy dobozt a földről.

– Ezt nézzétek! – ámuldozott, és társai azonnal köréje gyűltek. – Almaszósz! – jelentette be, és a többi gyerek utána mormolta. – Almaszósz, almaszósz! – mintha még soha életükben nem hallották volna ezt a szót.

Lizzie azon nyomban talpon volt. Az összes konzervet sikerült összegyűjtenie, kivéve azt, ami Lina kezében volt, és azt, amelyet a gyerek szorongatott. Egy pillanatra megmerevedett, tekintete ide-oda röppent Lina és a gyerekek között. Azután mosolyt erőltetett az arcára, egy hamisan sziporkázó mosolyt.

– Köszönöm a segítséget – csacsogta. – Ezeket a piacon találtam az egyik hátsó polcon.

Micsoda szerencse, hát nem? Azokat nyugodtan megtarthatjátok.

Kezével búcsút intett a gyerekeknek, azután Linának is, és futásnak eredt. A zsákot ezúttal a nyakánál fogva tartotta, amely így mellette lógott és minden lépésnél a lábának ütődött.

Lina nem ment utána. Hazaindult, és közben Lizzie konzervekkel teli zsákja járt az eszében. Egyszerűen lehetetlen volt, hogy valaki csak úgy véletlenül őszibarackra, almászósra és tejszínes kukoricára bukkanjon a piac hátsó polcain. Lizzie hazudott. És ha azok a dobozok nem a piacról származtak, akkor vajon honnan kerültek a zsákjába? Erre csupán egy válasz tűnt valószínűnek: a Raktárból. Lizzie valamilyen módon hozzájuk jutott, mégpedig azért, mert a raktárirodában dolgozott. Vajon fizetett érték? Mennyit? Vagy fizetés nélkül hozta el őket?

Mrs. Murdo aznap este cékla-bab főzeléket főzött nekik vacsorára. Amikor Lina megmutatta neki a két konzervdobozt, az asszonyosság levegő után kapkodott a döbbenettől.

– Ezeket honnan szerezted? – kérdezte.

– Egy barátnőmtől – felelte Lina.

– Es a barátnőd hogyan jutott hozzájuk? Lina vállat vont.

– Fogalmam sincs.

Mrs. Murdo kissé összehúzta a szemöldökét, de nem tett fel több kérdést. Kinyitotta a dobozokat, és nagy lakomát csaptak: tejszínes kukoricát ettek a főzelékhez és őszibarackot desszertnek. Ez volt a legfinomabb vacsora, amelyben Linának valaha is része volt. Örömét azonban kissé beárnyékolta az a megválaszolatlan kérdés, hogy vajon honnan származott.

Másnap reggel Lina egyenesen a Széles utca felé vette az irányt. Mielőtt munkába állt, még szeretett volna néhány szót váltani Lizzie-vel.

Félutcányira a raktárirodától meg is pillantotta a barátnőjét. Lizzie a kirakatokat nézegetve sétálgatott. Hosszú, zöld sálát viselt a nyaka körül.

Lina fürgén utánaaszaladt.

– Lizzie! – kiáltotta.

Lizzie ijedten megperdült. Amikor Linát észrevette, arca furcsán megrándult. Egyetlen szót sem szólt, csak sarkon fordult és folytatta az útját.

Lina elkapta a zöld sál egyik végét, és megállásra kényszerítette vele Lizzie-t.

– Lizzie! – kiáltotta újra. – Állj meg!

– Ugyan minek? – kérdezte Lizzie. – Dolgozni megyek, ha nem vetted volna észre – megpróbálta kiszabadítani magát, de nem jutott messzire, mivel Lina szoroson markolta a sál végét.

Lina halk hangon szólalt meg, szinte suttogott. Körülöttük nyüzsögtek az emberek: néhány öregember támaszkodott a falnak, egy csapat csivitelő gyerek szaladgált épp előttük, a raktárak felé munkások siettek – és nem akarta, hogy mások is meghallják a szavait.

– Mondd meg nekem, hol szerezted azokat a konzerveket! – követelte.

– Már megmondtam. Az egyik hátsó polcon akadtam rájuk a piacon. Engedd el a sálamat!

– Lizzie megpróbálta kirántani barátnője kezéből az említett ruhadarabot, ám Lina továbbra sem engedett a szorításából.

– Nem igaz – vágta rá Lina. – Egyetlen piac sem feledkezne meg az efféle holmiról csak úgy. Mondd meg az igazat!

– Megrántotta a sál végét.

– Hagyd abba! – Lizzie előrenyúlt és megmarkolta Lina haját. Lina felkiáltott, és még erősebben húzta a sálát. Dulakodni kezdtek, egymás haját és kabátját tépték. Nekiütköztek egy asszonynak, aki dühösen rájuk förmedt, majd végül mindketten megbotlottak, és nagy huppanással a járdára ültek.

Lina volt az első, aki nevetésben tört ki. Annyira hasonlított ez a régi csatározásokhoz, amikor egymást kergették, és közben sikoltoztak a nevetéstől. Most pedig itt voltak, kis híján felnőtt, fiatal nők, a járda szélén ücsörögve.

Egy pillanattal később Lizzie is kacagni kezdett.

– Te idióta! – nevetett. – Jól van hát, elárulom neked. Úgyis el akartam mondani – Lizzie két könyökét a térdére támasztva előrehajolt, és lehalkította a hangját. – Nos, a következőképp történt – mesélte. – Van egy Looper nevezetű raktári munkás. Pontosabban szállító. Ismered? Két osztállyal előttünk járt. Looper Windly.

– Tudom, ki az – válaszolta Lina. – Átvettem tőle egy üzenetet az első munkanapomon. Magas, a nyaka pedig hosszú és vékony. A fogai nagyok. Furák.

Lizzie megbántottnak tűnt.

– Nos, én nem éppen így írnám le a külsejét. Szerintem jóképű.

Lina vállat vont.

– Oké, oké. Csak folytasd!

– Looper felderíti az összes raktárhelyiséget. Bemegy mindenhová, ahol az ajtó nyitva áll. Meg akarja tudni, hogy mi a valódi helyzet, Lina. Nem olyan, mint az átlag robotoló munkás, aki csak gépiesen elvégzi a munkáját, aztán este hazamegy. A megoldásokat keresi.

– Na és eddig mit sikerült megtudnia? – érdeklődött Lina.

– Rájött, hogy még mindig van raktáron a ritka élelmiszerekből, néhány dobozzal itt-ott, amiről már teljesen megfeledkeztek. Tudod, Lina – tette még hozzá –, rengeteg a raktárhelyiség odalenn. Néhányra, főleg a sorok végén, a főkönyvben még azt is kiírták, hogy üres, ezért arra már soha senki sem jár. Looper viszont rájött, hogy bizony nem mindegyik teljesen üres ám.

– Tehát elvitt onnan ezt-azt.

– Csak pár dolgot! És nem is gyakran.

– És neked is ad belőle.

– Igen. Mert tetszem neki – Lizzie arcán félmosoly villant fel, és két karját összefonta.

Értem már – gondolta magában Lina. – így érez hát Looper iránt.

– De hát ez lopás – jelentette ki Lina. – És Lizzie... nem csak neked lop. Loopernek van egy üzlete! Elcsen különféle holmikát, és drága pénzen eladja őket!

– Nem igaz! – vágott vissza Lizzie, ám hirtelen aggodalom suhant át az arcán.

– De igen. Tudom, mert néhány hete én is vásároltam tőle valamit. Van egy doboza tele színes ceruzákkal.

Lizzie dühösen meredt rá.

– Nekem sohasem adott színes ceruzákat.

– Semmit sem lenne szabad neked ajándékoznia... vagy másoknak eladnia! Nem gondolod, hogy mindenkinek tudnia kellene arról az élelemről, amelyet talált?

– Nem! – kiáltotta Lizzie. – Mert ide figyelj! Ha már csak egydoboznyi őszibarack maradt, az csak egy emberé lehet, igaz? Akkor hát miért kellene mindenkinek tudnia róla? Csak összevesznének rajta az emberek. Az meg mire lenne jó? – Lizzie előrehajolt, és egyik kezét Lina lábára fektette. – Hallgass ide! – folytatta. – Megkérem Loopert, hogy keressen neked is valami finom holmit. Tudom, hogy megteszi, ha én kérem rá.

Mielőtt még átgondolhatta volna a választát, Lina már hallotta is a saját szavait.

– Miféle finom holmit? Lizzie szeme felcsillant.

– Azt mondta, hogy van ott két csomag színes papír is. És köhögés elleni gyógyszer. És három pár női cipő.

Kincsek. Színes papír! És köhögés elleni gyógyszer a betegségek ellen, és cipők... már csaknem két éve, hogy utoljára új cipő volt a lábán. Lina szíve dörömbölni kezdett az izgatottságtól. Amit Lizzie mondott, mind igaz volt: ha mindenki tudna arról, hogy még rejtőzik néhány ritka csoda a raktárak mélyén, az emberek egymással harcolnának, hogy megszerezzék őket. De ha senki sem tudna róluk? Akkor mit számítana, ha az övé lenne a papír vagy a cipő? Úgy tört rá váratlanul a vágy, hogy teljesen elgyengült. Egy kép tűnt fel lelki szemei előtt: Mrs. Murdo házában a polcokon egymás mellett sorakoznak a jó és hasznos

dolgok, és ők hárman boldogabban és nagyobb biztonságban élnek, mint a többi ember.

Lizzie közelebb hajolt hozzá, és suttogóra fogta a hangját.

– Looper rábukkant egy doboz ananászra. Felezni akartam vele, de neked is adok belőle, ha megígéred, hogy nem árulod el senkinek.

Ananász! Az a gyönyörűséges, rég elveszettnek hitt ennivaló, amelyről még Nagyi mesélt neki. Van abban valami megvetésre méltó, ha csak egy falatot eszik belőle, hogy megtudja, milyen az íze?

– Már kóstoltam őszibarackot, almaszószt és egy gyümölcskoktélnak nevezett finomságot – sorolta Lizzie. – És aszalt szilvát, meg tejszínes kukoricát, meg áfonyaszószt és spárgát...

– Ennyi mindent? – Lina megdöbbsent. – Akkor hát sok ilyen különlegesség létezik még?

– Sajnos nem – felelte Lizzie. – Egyáltalán nem sok. Az igazat megvallva, ezeket már mind megettük.

– Te és Looper?

Lizzie öntelt mosollyal az ajkán bólintott.

– Looper szerint úgyis minden hamarosan elfogy, akkor hát miért ne élnénk jól, amíg lehet?

– De Lizzie, miért csak ti kaphattok mindenből? Miért pont ti, és mások nem?

– Mert mi találtunk rá. Mert mi juthatunk hozzá.

– Szerintem ez így nem igazságos – szögezte le Lina. Lizzie úgy beszélt hozzá, mintha egy nem túl eszes gyerekkel

állt volna szemközt.

– Te is kaphatsz belőle. Pont ezt magyarázom neked. Még akad néhány jó dolog odalenn.

Ám ez a fajta igazságosztás nem éppen az volt, amire Lina gondolt. Hiszen mindössze két ember jutott olyan dolgokhoz, amelyekre mindenki vágyott volna. Semmiféle megoldás nem jutott az eszébe. Nem lehetett egy doboz almaszószt egyenlően elosztani a város lakossága között. Mégis, helytelen volt csak úgy elvenni a jó holmikat pusztán azért, mert ők megtehették. Ez nem csupán igazságtalanság volt másokkal szemben, hanem valahogyan magukra nézve is ártalmasnak tűnt. Eszébe jutott az a csillapíthatatlan birtoklásvágy, amelyet akkor érzett, amikor Looper megmutatta neki a színes ceruzákat. Nem volt kellemes érzés. Nem akart így sóvárogni valami után.

Felállt.

– Én nem kérek semmit sem Loopertől. Lizzie csak vállat vont.

– Rendben – felelte, de apró, sápadt arcán félelem jelent meg. – Csak téged sajnállak.

– Azért kösz – búcsúzott Lina, majd átvágott a Torricker téren, először csak gyors léptekkel, végül azonban futásnak eredt.

12. fejezet

Rémes felismerés

Körülbelül egy héttel azután, hogy Linával látták, amint az az ismeretlen kilép a titokzatos ajtón, Doon azt a megbízást kapta, hogy hárítson el egy dugulást a 207-es csatornában. Könnyű feladatnak bizonyult. Szétszedte a csövet, belepréselt egy hosszú, vékony kefé, mire éles vízszög csapott az arcába. Újra összeszerelte a vezeték, és aznap már semmi teendője nem akadt. Ezért úgy döntött, hogy elsétál a 351. csatornához, és vet még egy pillantást arra a zárt ajtóra. Igazán furcsa – morfondírozott magában –, hogy semmiféle bejelentés sem történt arról, hogy valaki megtalálta a Szikravárosból kivezető utat. Lehetséges, hogy az az ajtó nem is az, mint aminek gondolták.

Így elindult a Csatornaművek déli határa felé. Amikor az elkerített alagúthoz ért a 351. csatornában, átbújt a kötél alatt, és tapogatózva megindult előre a sötét folyosón. Biztos volt benne, hogy az ajtót ezúttal is zárva találja majd. A gondolatai másfelé jártak. Eszébe jutott zöld hernyója, amely igencsak furán viselkedett az utóbbi időben. Semmit sem volt hajlandó enni, és összegubózva függött dobozának egyik sarkában. Majd Linára gondolt, akivel már napok óta nem találkozott. Vajon merre járt? Amikor az ajtóhoz ért, gépiesen nyúlt az ajtógomb felé, ám amit érzett, annyira meglepte, hogy úgy kapta vissza a kezét, mintha áramütés érte volna. Óvatosan újra megérintette az ajtót. Egy kulcs volt a zárban!

Egy hosszú pillanatig Doon dermedten állt, akár egy kőszobor. Azután megmarkolta az ajtógombot és elfordította. Nagyon lassan befelé tolt az ajtót. Az hang nélkül tárult fel előtte.

Csupán résnyire nyitotta ki, épp csak annyira, hogy bekémlelhessen mögé. Attól, amit odabenn látott, még a lélegzete is elállt.

Semmiféle út, folyosó vagy lépcsősor nem rejtett az ajtó mögött. Egy fényárban fürdő helyiséget pillantott meg, amelynek méretét fel sem becsülhette a rengeteg, összezsúfolt holmi miatt odabenn. Minden oldalon rekeszek és ládák, zsákok, csomagok és dobozok sorakoztak. Halomban heverték a konzervek és ruhák. A befőttek, üvegek és az izzókat tartalmazó dobozok szép sorakoztak egymás mellett. A rakások egészen az alacsony mennyezetig felértek és a falaknak dőltek, szinte minden talpalatnyi helyet elfoglaltak, középen egy szűk kis tér kivételével. Azon a keskeny helyen valaki egy apró nappali szobát rendezett be. Asztal és karosszék díszelgett egy zöld szőnyegen. Az asztalon ételmaradékos, piszkos edények álltak. A karosszékben pedig Doon szeme előtt egy hatalmas férfi terpeszkedett, akinek feje hátrahanyatlott, így a fiú nem láthatott belőle mást, mint felfelé fordított állat. Az óriási hústömeg megmozdult, motyogni kezdett, és Doon, egy másodperccel azelőtt, hogy hátralépett és behúzta maga mögött az ajtót, megpillanthatta a férfi húsos fülét, szürke arcát és lelógó, lilás ajkát.

Aznap Linának több üzenetet kellett közvetítenie, mint korábban bármikor. Ot áramkimaradás következett be a héten. Mindegyik egészen rövid ideig tartott – azt hallotta, hogy a leghosszabb négy és fél perces volt –, ám eddig még sohasem történt ennyi közvetlenül egymás után. Mindenki forrt a feszültség. Azok, akik máskor elsétáltak volna ismerőseik házához, most inkább üzeneteket küldözgettek. Gyakran ki sem jöttek az utcára, csak kapujukból integettek a hírvivőnek.

Ot óra volt már, és Lina összesen harminckilenc üzenetet kézbesített. Többségük ugyanazt mondta: „Ma este nem jövök el a találkozóra, úgy döntöttem, itthon maradok”. „Holnap nem megyek dolgozni.” „Ahelyett, hogy a Cloving téren találkoznánk, miért nem jössz el inkább hozzám?” Szikraváros polgárai biztonságos otthonaikba húzódtak, és begubóztak. Kevesebben álldogáltak a terek lámpásai alatt beszélgetve. Inkább csupán néhány szót mormoltak egymásnak az emberek, majd siettek tovább.

Lina hazafelé tartott Mrs. Murdo házába – Poppyval együtt már át is költöztek minden

holmijukkal együtt –, amikor gyors lépteket hallott a háta mögött. Meglepetten hátrafordult, és Doont pillantotta meg, amint egyenesen feléje rohan.

A fiú először úgy kapkodott levegő után, hogy meg sem bírt szólalni.

– Mi az? Mi történt? – faggatta Lina.

– Az ajtó – lihegte Doon. – A 351. csatornában. Kinyitottam. Linának a torkában kezdett dobogni a szíve.

– Sikerült? Doon bólintott.

– A kifelé vezető út az? – suttogta vadul Lina.

– Nem – felelte Doon. A háta mögé pillantott. Megragadta Linát, és az utca egy árnyékos szegletébe húzta. – Nem vezet ki minket Szikravárosból – súgta. – Egy nagy raktárhelyiségbe nyílik.

Lina arca csalódottságot tükrözött.

– Egy raktárba? Na és mi van benne?

– Mindenféle. Eleiem, ruhák, dobozok, konzervek. Villanykörték, rengeteg. Minden. A mennyezetig halomban állnak a különféle holmik – a szeme kitágult. – És volt ott valaki, a kellős közepén, mélyen aludt.

– Ki?

Borzalom suhant át Doon izgatott arcán.

– A polgármester – válaszolta. – Teljesen kiütötte magát. Egy nagy karosszékből terpeszkedett, és egy üres tányér volt előtte az asztalon.

– A polgármester! – hitetlenkedett Lina.

– Igen. A polgármester egy titkos kincstárat rejteget a Csatornaművek mélyén.

Szótlánul bámultak egymásra. Majd Doon hirtelen keményet dobantott a lábával a járdára. Az arcát előntötte a vér.

– Hát, ez az a megoldás, amellyel minket hiteget. Neki biztosan megoldást jelent, de másoknak nem! Ő megkapja mindazt, amire csak szüksége van, és mi megkapjuk a maradékot! Fikarcnyit sem törődik ő a várossal! Csakis a saját kövér hasa érdekli!

Linát szédülés fogta el, mintha valaki jól fejen kólintotta volna.

– Mit fogunk tenni? – képtelen volt gondolkozni, a döbbenet teljesen letaglózta.

– Elmondjuk mindenkinek! – vágta rá Doon. Remegett a visszafojtott dühtől. – Elhíreszteljük az egész városban, hogy a polgármester kirabol minket!

– Várj, várj! – Lina egyik kezét Doon karjára fektette, és egy percig összpontosítani próbált. – Gyerünk! – mondta végül.

– Ülünk le egy kicsit a Fő téren! Nekem is mondanom kell valamit neked.

A Fő tér északi végén nagy csoportnyi Hívő gyülekezett. Egymás kezét fogva kört alkottak, és egyik dalukat énekelték. Mostanában mintha hangosabban és vidámabban daloltak volna, mint valaha. Hangjuk élesen zengett.

– Eljönnek, hogy megmentsenek! – kántálták. – Ő, boldog, boldog nap!

A Gyülekezet Házának lépcsősora előtt különös esemény volt készülöben. Körülbelül húsz ember járkált körbe-körbe, kezükben régi palánkokra festett táblákat hordoztak, vagy lepedőkből készült zászlókat lobogtattak. „MI a megoldás, Cole Polgármester úr?” és „VÁLASZOKAT akarunk!” – kiáltották a feliratok. A tiltakozók időnként hangosan is világgá harsogták mondanivalójukat. Lina kíváncsi lett volna, hogy a polgármester vajon figyel-e rájuk.

Doon és Lina talált egy üres padot a Fő tér déli oldalán és letelepedett rá.

– Na, most figyelj! – szólalt meg Lina.

– Én figyelek – válaszolta Doon, bár az arca továbbra is vörösén izzott, és viharfelhők gyülekeztek a homlokán.

– Tegnap láttam, ahogy Lizzie kijön a raktárirodából – mesélte Lina. Beszámolt a fiúnak a konzervekről, Lizzie új barátjáról, Looperről, és hogy Looper pontosan mivel tölti az idejét.

Doon nagyot ütött öklével a saját lábára.

– Akkor már ketten művelik ugyanazt a gonoszsgot! – háborgott.

– Várj, még nem fejeztem be! Emlékszel, hogy azt mondtam, valamiért ismerősnek tűnik nekem az a férfi, aki kijött az ajtón? Eszembe jutott, miért. A járása, ahogyan féloldalra dőlt, meg a haja is, a fésületlen, fekete, kusza haja. Kétszer találkoztam már vele. Nem is értem, hogy nem jöttem rá azonnal, ki az... talán azért, mert korábban csak szemből láttam. Átvettem tőle egy üzenetet az első munkanapomon.

Doon türelmetlenül feszengett.

– Szóval, ki volt az, ki?

– Looper volt az. Looper, aki a raktárakban dolgozik. Lizzie udvarlója. És Doon... – Lina előrehajolt. – Az üzenet, amelyet akkor rám bízott, a polgármesternek szolt: „Szállítás nyolckor”.

Doonnak még a szája is tátva maradt döbbenetében.

– Ez azt jelenti...

– Hogy Looper a polgármester számára emeli el azokat a holmikat a raktárakból. Ad belőle egy keveset Lizzie-nek, a maradékot pedig eladja az üzletében.

– Ó! – kiáltott fel Doon. Kezével a fejére csapott. – Miért is nem jöttem rá korábban? Van egy csapóajtó a 351. csatorna mennyezetén. Biztosan egyenesen a raktárakba vezet. Looper azon keresztül jut le a Csatornaművekbe! Ez volt az, amit akkor hallottunk, emlékszel? Az a kaparászó hang... amikor a csapóajtó kinyílt. Azután a puffanás... ahogy a teli zsák lezuhant... azután mintha valaki leugrott volna a csatorna kemény földjére.

– Aztán a lassú léptek...

– Mert terhet cipelt magával!

– És persze visszafelé már fürgébben szedte a lábát, hiszen az egészet otthagya a polgármesternek. – Lina mély lélegzetet vett. A szíve vadul dörömbölt, a keze jéghideg volt. – Ki kell gondolnunk, hogy most mihez kezdünk – mondta. – Ha ez egy szokványos eset volna, a polgármesterhez fordulnánk.

– De most épp a polgármester az, aki bünt követ el – tette hozzá Doon.

– Tehát akkor az öröknek kell beszámolnunk róla, gondolom én – ajánlotta Lina. – Ok állnak második helyen a ranglétrán a polgármester után. Bár én nem igazán kedvelem őket – tette hozzá, és eszébe jutott, milyen durván taszigálták le őt a lépcsőn a Gyülekezet Házának tetejéről. – Legkevésbé a főnöküket.

– Igazad van – válaszolta Doon. – Az öröknek kellene szólnunk. Aztán ők lemennek a Csatornaművekbe, és ott saját szemükkel láthatják majd, hogy igazat beszéltünk. Akkor letartóztathatják a polgármestert, és visszahordathatják az összes lopott holmit a raktárakba. Végül tájékoztatják majd az egész várost arról, ami történt.

– Nagyszerű! – értett egyet vele Lina. – Akkor pedig te és én visszatérhetünk arra, ami ennél sokkal fontosabb.

– Mire?

– Az Utasítások megfejtésére. Most hogy már kiderült, az ajtó, amelyet találtunk, nem az igazi, meg kell találnunk az igazit is.

– Nem is tudom – felelte Doon. – Lehet, hogy tévedtünk az Utasításokkal kapcsolatban. Talán csak a Csatornaművek valami ősrégi szerszámoskamrájáról szólnak – savanyú arcot vágott. –

„Utasítások Exodutonnak”. Ki az az Exoduton? Vagy Exoduman? Vagy akármi is a neve? Miért ne lehetett volna egyszerűen csak egy agyálgyult csatornamunkás, akinek külön utasításokra volt szüksége ahhoz, hogy ne tévedjen el? – a fejét rázta. – Nem tudom. Szerintem könnyen lehet, hogy az egész csak ostoba számárság.

– Szamárság? Mi az?

– Értelmetlen zagyaságot jelent. Egy könyvben olvastam.

– De hát kell, hogy legyen valami értelme! Másképp miért tartották volna egy olyan különleges ládikában? A fura zárral?

Doon azonban nem akart az Utasításokra gondolni.

– Majd holnap visszatérünk rá – legyintett. – Most inkább menjünk, és keressük meg az öröket!

– Várj! – szólt Lina, és megragadta a fiú kabátjának az ujját.

– Szeretnék még egy dolgot elmondani neked.

– Mit?

– Meghalt a nagymamám.

– Ó! – Doon arca elkomorodott. – Az szomorú – mondta.

– Nagyon sajnálom.

Doon együttérzése könnyeket csalt Lina szemébe. A fiú egy pillanatig meglepett arcot vágott, majd egy lépést tett előre és átölelte a lányt. Olyan gyorsan és keményen szorította magához, hogy Lina előbb köhögni, majd nevetni kezdett. Hirtelen ráébredt, hogy Doon – a vékony, sötét szemű Doon, indulatos természetével, rettenetes barna kabátjával és jó szívével – az az ember volt, akit mindenki másnál jobban ismert. Ő volt a legjobb barátja.

– Kösz – szólalt meg Lina. – Akkor hát... – a fiúra mosolygott. – Menjünk, és váltsunk pár szót az örökkel!

Átvágtak a téren és felmásztak a Gyülekezet Házához vezető lépcsőkön. A polgármester irodájának ajtaja melletti recepciónál a helyettes őr ült, Barton Snode, ugyanaz a férfi, akivel Lina első látogatásakor találkozott itt. Snode unott arcot vágott. Könyökével az asztalra támaszkodott, alsó állkapcsát nagyon lassan egyik oldalról a másikra csúsztatta.

– Uram – szólította meg Doon –, beszélni szeretnék Önnel. Az őr felkapta a fejét.

– Természetesen – mondta. – Csak tessék!

– Bizalmasan – tette hozzá Lina.

Az őr zavartnak tűnt. Apró szeme ide-oda járt kettejük között.

– Most bizalmasan vagyunk – felelte. – Nincs itt senki más rajtam kívül.

– De bárki erre jöhet – erősködött Doon. – Amit mondani akarunk, az titok, és borzasztóan fontos.

– Borzasztóan fontos? – csodálkozott Snode. – Titok? – Az arca felderült. Nagyokat nyögve feltápáskodott a székéből, és egy keskeny folyosóra tessékelte őket, amely az előcsarnokból nyílt. – Nos, mi az? – kérdezte.

Mindent elmondtak neki. Miközben beszéltek, egymás szavába vágva, hogy egyetlen részlet se maradjon ki, az őr két szemöldöke egyre magasabbra emelkedett a homlokán.

– Ti a saját szemetekkel láttátok? – hitetlenkedett. – Ez tényleg igaz? Biztosak vagytok benne? – állkapcsa sebesen mozgott. – Azt akarjátok mondani, hogy a polgármester... úgy értitek, hogy a polgármester...

Abban a pillanatban kinyílt egy ajtó a folyosón. Három másik őr lépett ki rajta, közöttük – Lina rögtön felismerte a szakálláról – az őrparancsnok is. Halkan beszélgetve megindultak feléjük, és amint elhaladtak, az őrparancsnok gyors pillantást vetett Linára. Vajon felismert? – gondolta magában Lina. Nem tudta megállapítani.

Barton Snode hangja rekedtes suttogássá halkult, miközben befejezte a kérdést.

– Ügy értitek... a polgármester lop?

– Ügy van – vágta rá Doon. – Ügy gondoltuk, jobb lesz, ha Önök is értesülnek róla, mert hát ki más tartóztathatná le a polgármestert? És miután azzal végeztek, az őrök mindent visszavihetnek oda, ahonnan ellopták.

– És végül az egész várossal tudathatnák, hogy új polgármestert kell választani – tette hozzá Lina.

Barton Snode egész testével a falnak dőlt, és egyik kezével az állát dörzsölgette. Ügy tűnt, erősen töri a fejét.

– Valamit tenni kell – dörmögte végül. – Ez döbbenetes, igazán döbbenetes. – Visszaindult az asztalához, Lina és Doon pedig követte. – Készíték egy feljegyzést – folytatta, és elővett egy ceruzát az egyik fiókból. Lina figyelte, amint az őr körülményesen lefirkantotta egy papírcetlire a szavakat: „A polgármester tolvaj. Titkos raktár.”

Amikor befejezte, elégedetten felsóhajtott.

– Nagyszerű – mondta. – Bizonyosak lehetnek benne, hogy intézkedni fogunk. Valamiféle intézkedés lesz. Hamarosan.

– Rendben – válaszolta Doon.

– Köszönjük – búcsúzott Lina, majd megfordultak és hazaindultak.

A három őr a Gyülekezet Házának főbejárata mellett állt, amikor Doon és Lina kiment. Az őrparancsnok félrehúzódott, hogy utat engedjen nekik, ők pedig kiléptek az ajtón a széles lépcsőfokokra. Lina hátrapillantott a válla felett. Mielőtt az ajtó bezárult volna, látta, amint az őrparancsnok nagy léptekkel visszafelé sétál a recepciós asztal felé, ahol Barton Snode felállt, izgatottan előrehajolt, szemében a fontos hír szikrája csillogott.

13. fejezet

A megfejtés

Doon hazafelé tartott, Lina pedig az ellenkező irányba indult a Fő téren. A Hívők éneklő csapata már széteszlott, a tábláikat szorongató tiltakozók azonban továbbra is fel-alá masíroztak. Néhányan még mindig az öklüket rázták a levegőbe, és hangosan ordítottak, ám többségük csupán némán menetelt, fáradtan és reménytelenül. Lina is kissé így érezte magát. Amikor Doon azt mondta, hogy látott egy ajtót, biztos volt abban, hogy nem lehet más, mint az, amely az Utasításokban szerepelt. Minden reményét arra az ajtóra tette fel a Csatornaművek mélyén. Ám ez a remény ahhoz vezetett, hogy túl hamar vonta le a következtetéseit. Túlságosan is hamar. Mindig ez történt. Néha jól jött, néha nem.

Doonnak kétségei támadtak az Utasítások fontosságával kapcsolatban. Lina nem akarta, hogy igaza legyen. Képtelen volt elhinni, még ezek után is. Ám gondolatai kusza összevisszaságban keringtek a fejében. Szüksége volt valakinek a bölcsességére, hogy segítsen neki eligazodni ebben az útvesztőben. A Glome utca felé vette az irányt.

Bár már csaknem hat óra volt, Glaryt még mindig a dolgozószobájában találta, az 1. Számú Üvegház túlsó végén. Apró, zsúfolt szobácska volt. Cserepek és ültetőkanalak heverték szerteszét egy magas asztalon a szoba egyik sarkában. Az asztal felett polcok sorakoztak, tele magokat tároló üvegekkel, zsinegeket, drótokat és különféle porokat tartalmazó dobozokkal. Clary íróasztala igencsak roszkatag állapotban volt, tele papírcetlik valóságos tömegével, amelyeken Clary tiszta, kerek kézírása szerepelt. Két rozoga szék is tartozott a rozoga asztalhoz. Lina leült Claryvel szemben.

– El kell mondanom neked néhány fontos dolgot – bökte ki köszönés nélkül. – Mindegyik szigorúan titkos.

– Rendben – felelte komolyan Clary. – En tudok titkot tartani.

Foltos inget viselt, kék színe szürkévé fakult. Kurta, barna haját a füle mögé simította. Kicsiny levéldarab akadt belé a jobb oldalon. Két karját összefonta maga előtt az asztalon. Erős és rendíthetetlen benyomást keltett.

– Először is – kezdte Lina –, rábukkantam az Utasításokra. De Poppy összerágta a papírt.

– Az Utasításokra – ismételte Clary. – Sajnos fel kell világosítanod.

Lina elmagyarázta. Majd végül mindenről részletesen beszámolt – hogyan mutatta meg az Utasításokat Doonnak, mire jöttek rá, hogyan kutatta át a fiú a Csatornaműveket és bukkant az ajtóra, és mit látott, amikor kinyitotta az ajtót.

Clary sajnálkozóan felsóhajtott, és a fejét csóválta.

– Ez nagyon rossz hír – állapította meg. – És szomorú. En még emlékszem, amikor a polgármester a hivatalába lépett.

Mindig is bolond volt, de eleinte nem volt gonosz. Sajnálattal hallom, hogy énjének végül a sötétebbik oldala kerekedett felül. – Clary sötétbarna szemében mintha szomorú mélység nyílt volna. – Oly sok sötétség uralkodik Szikravárosban, Lina! Nem csupán kívül, hanem a szívünkben is. Mindenki rejtőzik valamennyi a sötétből. Olyan, mint egy éhező szörnyeteg. Csak akar, akar és akar rettenetes erővel. Es minél többet adsz neki, annál nagyobb és éhesebb lesz.

Lina ismerte ezt az érzést. Looper üzletében tört rá először, amikor a színes ceruzák felett tétovázott. Egy pillanatra megsajnálta a polgármestert. Az ő éhsége olyan hatalmassá növekedett, hogy már nem lehetett kielégíteni. Óriási teste sem tudta már kordában tartani. Minden másról megfeledkezett miatta.

Clary hosszan engedte ki tüdejéből a levegőt, mire az asztalán megremegett néhány papírdarab. Ujjjaival végigsimított a haján, kitapintotta a levelet, és kihúzta belőle. Azután így szólt:

– Térjünk csak vissza az Utasításokra!

– 0, igen – kapott észbe Lina. – Lehetséges, hogy fontosak, de az is elképzelhető, hogy nem. Már nem vagyok biztos benne.

– Szeretnék vetni egy pillantást arra a papírra, ha megengeded.

– Hát persze! De haza kell jönnöd velem.

– Most el tudok menni, ha neked is megfelel – felelte Clary. – Még rengeteg időnk van takarodóig.

Lina felvezette Claryt a lépcsőkön, egyenesen az új szobájába Mrs. Murdo házában.

– Csinos szoba – dicsérte Clary, és érdeklődve körülnézett.

– És látom, már csírád is van.

– Hogy kicsodám? – csodálkozott Lina.

– A babodnak – magyarázta Clary, és a földdel teli cserépre mutatott az ablakpárkányon.

Lina lehajolt, hogy saját szemével is lássa azt, amiről Clary beszélt. Valóban, a cserépben a föld kissé felpúposodott. Megérintette a parányi dombot, félresöpörte róla a földet, és egy halványzöld hurkocskát fedezett fel alatta. Úgy nézett ki, mint valakinek a nyaka. Mintha a babban élő apró élőlény szökni próbált volna, de nem sikerült kihúznia a fejét a földből. Természetesen tisztában volt vele, hogy a növények magokból fejlődtek. De az, hogy azt a lapos, fehér babot ő maga tette a földbe, azután majdnem teljesen meg is feledkezett róla... most pedig maga előtt látja, amint minden erejével igyekszik előtörni a szabad levegőre.

– Hát mégis! – kiáltotta izgatottan. – Életre kel! Clary mosolyogva bólintott.

– Még mindig csodálattal tölt el, valahányszor megpillantom – válaszolta.

Lina elővette az Utasításokat, Clary pedig letelepedett az asztalhoz, hogy tanulmányozza a kusza betűket. Jó ideig törte a fejét az összeillesztett papírdarabkák felett, ujját végighúzta a sorokon, magában mormolta a szavak töredékeit.

– Amit eddig sikerült megfejtenetek belőle, amennyire én látom, helyesnek tűnik – állapította meg. – Szerintem az „orna üve” csakis a Csatornaműveket jelentheti. És az „lyópar” biztosan „folyópart”. Tehát ez itt: „le a folyóparton”. Utána egy hosszabb szünet következik, majd „árk”. Vajon minek az „árka”? Na és a „le a folyóparton” azt jelenti, hogy „menj végig a folyóparton”?

– Szerintem igen – válaszolta Lina.

– Vagy inkább azt jelenti, hogy menj le magán a folyóparton, lefelé a parton a víz irányába? Lehet, hogy az „árka” a „víz árkára” utal.

– Az nem valószínű. A part egyenesen lefelé tart, akár egy fal. Senki sem tudna lesétálni a víz széléig. Belezuhanna

– Lina maga elé képzelte a sötét, sebes sodrású hullámokat, és megborzongott.

– Ez a szó – folytatta Clary, és ujjával a lapra mutatott

– Talán mégsem valami „árka”, hanem valami teljesen más. Lehet, hogy inkább „árkos”. Vagy „árkol”. De akár az is elképzelhető, hogy „járkál” vagy „zárka”.

Lina látta már, hogy Clarynek sincsen több tehetsége a rejtvény megfejtéséhez, mint neki. Felsóhajtott, és leroskadt az ágya szélére.

– Reménytelen – suttozta.

Clary villámgyorsan kiegyenesedett.

– Ne mondd ezt! Ez az összecincált papírdarab a legreményteljesebb dolog, amelyet életemben láttam. Tudod, hogy mi ez a szó? – Ujjával a lap tetején álló szóra mutatott: Exodu.

– Valakinek a neve, nem? A cím így: „Utasítások Exodutonnak” vagy talán „Exodumannak”, vagy valami ilyesmi. Az, akinek az utasítások szóltak.

– Alig hinném – felelte Clary. – Ha teszel a végére egy s-t, pont oda, ahol az a szakadás van, akkor Exodust kapsz. Tudod, hogy ez mit jelent?

– Nem – vallotta be őszintén Lina.

– Kivonulást jelent. A kivezető utat. Ennek az iratnak a címe az, hogy „Utasítások a Kivonuláshoz”.

Amikor Clary elment, még mindig egy óra volt hátra villanyoltásig. Lina átszáguldott a városban a Zöldkapu térig. Benézett az Apróságok Boltjának ablakán, ahol Doon apja éppen az egyik polcot próbálta elérni, majd felszáguldott a lépcsőn és bekopogott Doon szobájának ajtaján. Azon nyomban hallotta is a gyors lépteket, és Doon kinyitotta az ajtót.

– Valami izgalmasat kell mondanom neked! – lihegte lélekszakadva Lina.

– Akkor gyere be!

Lina átvágott a zsúfolt szobán, és az egyik lámpa alá állt. Apró papírdarabot húzott elő a zsebéből, amelyre azt írta: „Exodu”.

– Nézd meg jól ezt a szót! – mondta.

– Az Utasítások címéhez tartozik. Valakinek a neve – állapította meg Doon.

– Nem – rázta a fejét Lina. – Valójában „Exodus”, s-sel a végén. Megmutattam Glarynek az Utasításokat, és ő mondta nekem. Ez a szó kivonulást jelent.

– Kivonulás!

– Igen! Kivonulás. A város kiürítése. Utasítások arra, hogyan találjuk meg a Szikravárosból kifelé vezető utat!

– Tehát tényleg igaz! – örvendezett Doon.

– Tényleg! Meg kell fejtenünk az üzenet többi részét! Vagy legalábbis annyit, amennyit tudunk. El tudsz most jönni?

Doon berohant a szobájába, majd ismét megjelent kabátjával a kezében, és már rohantak is.

– Rendben – szólt Lina. A kék-zöld szoba padlóján üldögéltek Mrs. Murdo lakásában. – Lássuk az első sort! – lassan végighúzta ujját a szavakon.

1. Ki ly orna úv

– Azt már tudjuk, hogy az „orna úve” a Csatornaműveket jelenti – szögezte le. – A „ki” voltaképp bármi lehet: kijárat, kiterjeszt, kimutat...

– A „ki” és a többi szó között hosszú szünet van – állapította meg Doon. – Biztosan több szó is áll még közöttük.

– De ki tudhatja, mik azok? Menjünk tovább! – Lina türelmetlenül hátrasöpörte kócos haját az arcából. – Nézzük a második sort!

2 Keressék a KI-vel jelölt szik fol

szél él zel

Lina a „szik”-re helyezte a mutatóujját.

– Ez vajon mi lehet?

– Lehet, hogy „szikra” – találgatott Doon. – Odalenn a folyosókon gyakran szikráznak a régi vezetékek. Vagy talán „szikkadt”. Vagy még az is lehet...

– Lefogadom, hogy egyszerűen csak „sziklát” jelent – jelentette ki Lina. – A Csatornaművek alagútjai tele vannak sziklával.

Doonnak el kellett ismernie, Linának valószínűleg igaza van.

– Akkor tehát – folytatta az elmélkedést –, ez annyi mint „KI-vel jelölt szikla...” – a következő szónál a homlokát ráncolta. – Ez itt nem lehet más, mint „a folyó szélénél”. „KI-vel jelölt szikla a folyó szélénél.”

Lelkes tekintetük összetalálkozott.

– Ki mint Kivonulás – örvendezett Lina. – Ki mint Kijárat! Újra az irat fölé hajoltak.

– Ebből a sorból nem maradt túl sok! – csóválta a fejét Doon.

3. le lyópar

árk kö I ül hat élye

– Csak ez a rész itt... ami biztosan „le a folyópart árkához”... valami.

– Annak, hogy „víz árka” még volna is valami értelme. De rögtön az „árkához” után következik ez a „kö 1 ül”. Ez meg mi lehet? – Doon a sarkára telepedett, és a mennyezetet kezdte tanulmányozni, mintha a megfejtés ott lenne elrejtve.

Lina halkán mormolta a szavakat.

– „Le a folyópart árkára, árkára” – Eszébe jutottak Clary javaslatai ezzel a sorral kapcsolatban. – Talán inkább „párkányra” – mondta végül. – „Le a folyóparton a párkányra.” Lehet, hogy van odalenn egy sziklapárkány a víz közelében.

– Hát persze, egész biztosan! Kell ott lennie egy sziklának, amire az van írva, hogy „KI”, ugyanott pedig a folyópart meredek falán van valahol egy párkány. Szerintem közelebb jutottunk a megfejtéshez!

Ismét a papírlap fölé kuporodtak, fejüket szorosan összedugták.

– Oké – mondta izgatottan Doon. – Akkor most a 4. sor következik.

4. áttal aví ne

keres a ha ajtaj

kul kis acél tá ött

a jobb

les nyis aj

– Itt említi az ajtót – mutatta Doonnak Lina. – Az ajtónak valahol a sziklapárkány közelében kell lennie. Szerinted ennek így van értelme?

– És ott van még az a „kis acél tálka” is... ez vajon mit jelenthet? Mi köze lehet egy edénynek mindehhez?

– De hát nézd, nézd! – kopogtatta meg a papírt sürgetően Lina. – Itt az áll, hogy „kul”, itt pedig az, hogy „les”. Világos, mint a nap, hogy egy kulcsról beszél!

– De hová vezet ez az ajtó? – tette fel a kérdést Doon, és felegyenesedett. – Erre már gondoltunk korábban is, emlékszel? Egy ajtó a folyópart falában csakis a Csatornaművek alá vezethet.

Lina eltöprengett ezen egy ideig.

– Lehetséges, hogy az ajtó egy hosszú folyosóra nyílik, ami fokozatosan felfelé vezet, messze Szikraváros határain túl, míg ki nem lyukad a másik városnál.

– Miféle másik városnál? – Doon felpillantott a Lina szobájának falait díszítő rajzokra. – 0 – mondta. – Úgy érted, annál a városnál.

– Miért is ne? Elképzelhető, vagy talán nem? Doon vállat vont.

– Lehetséges. Vagy egy pontosan olyan városhoz vezet, mint amilyen ez.

Meglehetősen lehangoló elképzelés volt. Mindketten érezték, amint erre a gondolatra alábbhagy szívében a remény és a lelkesedés. Ezért inkább folytatták a munkát.

– Következő sor – jelentette ki Lina.

Doon azonban megint csak hátraült a sarkára. Félmosollyal az arcán bámult maga elé a levegőbe.

– Van egy ötletem – szólalt meg egy idő után. – Ha tényleg sikerül megtalálnunk a kifelé vezető utat, akkor mindenkinek be kell majd jelentenünk a felfedezésünket. Hát nem lenne csodálatos, ha épp a Dalok napján tehetnénk ezt meg? Ha kiállnánk az egész város elé, és azt mondanánk, hogy megtaláltuk?

– Csodás volna – helyeselt Lina. – De addig már csak két nap van hátra.

– Így igaz. Sietnünk kell!

Mindketten újra az összeragasztgatott töredékek fölé hajoltak, amikor Doonnak eszébe jutott, hogy nem szabad megfeledkeznie az idő múlásáról. Háromnegyed kilenc volt. Alig maradt ideje, hogy még takarodó előtt hazaérjen.

– Holnap gyere el megint! – búcsúzott Lina. – Munka közben pedig, tartsd nyitva a szemed, hátha ráakadsz a „KI”-vel megjelölt sziklára!

Aznap éjjel Doon szemére nehezen jött álom. Képtelen volt kényelmesen elhelyezkedni a saját ágyában. Mintha semmi másból nem állt volna a fekhelye, mint göröngyökből és ráncokból, nyikorgott és csikorgott, valahányszor mozdulni mert. Olyan sokat hánykolódott, hogy a zaj felébresztette az apját, aki aggódva jött át fia szobájába.

– Mi a baj fiam? Rémálmok gyötörnek?

- Nem – felelte Doon. – Csak nem bírok elaludni.
- Túl sokat töprengsz? Vagy megijedtél valamitől?

Doon szerette volna azt mondani, hogy „Igen, Apa. Bánt, hogy a városunk polgármestere magának veszi el azt, amire az embereknek szükségük van, és félek, mert bármelyik nap örökre kialudhat a fény az otthonunkban. Igenis sokat aggódok és rettegek, de izgatott is vagyok, mert szerintem létezik egy kivezető út, és lehet, hogy sikerül megtalálnunk – ezek az érzések szüntelen kergetőznek a fejemben, és így nehéz pihenni”.

Elmondhatott volna mindent az édesapjának. Az apja óriási lelkesedéssel vetette volna magát a feladatba. Segíthetett volna nekik kibetűzni az Utasításokat és leleplezni a polgármester ravasz tolvajlását. Még a Csatornaművekbe is elkísérte volna Doont, hogy a segítségére legyen a „KI”-vel jelölt szikla felkutatásában. Ám Doon egyelőre még magának akarta megtartani mindezt. Holnap az örök bizonyára be fogják jelenteni, hogy egy éles szemű fiatalember lerántotta a leplet a polgármester bűnéről. Apja pedig, Szikraváros lakosaival együtt hallva a dicsőítő bejelentést, odafordul majd a mellette állóhoz, és így szól:

- A fiamról beszélnek! Az én fiamról!

Így hát apja kérdésére mindössze ennyit válaszolt:

- Nincs semmi, Apa. Jól vagyok

– Nos hát akkor lássuk, hogy képes vagy-e nyugodtan feküdni! – felelte az apja. – Jó éjt, fiam! – tette még hozzá, és becsukta az ajtót. Doon kisimította a takaróit, majd felhúzta őket egészen az álláig. Behunyta a szemét. Ám továbbra is képtelen volt elaludni.

Ezért kipróbálta azt a módszert, amely már korábban is gyakran bevált. Választott egy helyet, amelyet jól ismert – például az iskolát –, azt képzelte, hogy épp átsétál rajta, és közben maga elé képzelte minden egyes apró részletét. Gondolatai gyakran elkalandoztak, de mindig sikerült visszatérnie képzeletbeli utazásához, és valahogyan ettől végül mindig elálmosodott. Aznap éjjel úgy döntött, hogy a Csatornaművekben tett kutatásait fogja újra felidézni. Hosszú ideig sikerült összpontosítania a feladatra. Minden akaraterejét összeszedve pontosan maga elé képzelte az összes zezugot a föld alatti birodalomban: a hosszú lépcsősort, az alagutakat, az ajtót, a folyó mentén futó ösvényt, mellette a sziklákat. Erezte, amint egyre közelebb lopózik hozzá az álom, tagjai lassan elnehezültek. Ám épp amikor már arra készült, hogy megadja magát, képzeletében hirtelen maga előtt látta a csipkézett sziklákat, amelyek a Csatornaművek nyugati határánál a folyót szegélyezték, a sziklákat, amelyek különös fodrai és hullámai őt mindig kézírásra emlékeztették. Szeme azon nyomban kipattant a sötétben, a szíve hevesen vert. Végleg felhagyott a próbálkozással, hogy elaludjon. Éberén feküdt, és rettenetes türelmetlenséggel várta, hogy vége szakadjon az éjszakának.

14. fejezet

A menekülés útja

Másnap volt a Gyakorlás napja. Tizenkettőkor mindenkit elengedtek a munkahelyéről, hogy részt vegyen a Dalok napjának előkészületein. Eseménytelen nap volt, már ami az üzeneteket illeti. Linának rengeteg ideje maradt, hogy állomáshelyén üldögéljen a Tárház téren, és gondolkodjon. Könyökével térdére támaszkodott, állát két kezébe fektette, és lebámult a járdára, amelyet simára koptattak a hosszú idő óta arra járó lábak. A polgármester járt az eszében, amint a zsákmányolt holmikkal teli raktárban ül odalenn, amint őszibarackkal meg almaszószszal tömi magát, és hatalmas testét elegáns, új ruhákba öltözteti. Azután a temérdek villanykörtére gondolt, és értetlenül rázta a fejét. Mégis mit hitt? Vajon ha már csak neki marad izzója, és Szikravárosban mindenki másnak elfogy, akkor is a kivilágított szobájában élvezi majd a fényárt, miközben az egész városra sötétség borul? Na persze, ha az áram is végképp kimerül, a villanykörtéinek már úgyszemint lesz semmi haszna. A tárgyak nem menthetik meg – hogyan felejthette el? Bizonyára ugyanúgy gondolkodik, mint Looper: úgyszemint reménytelen a helyzet, így hát boldogan éli az életét, amíg tudja.

Hátradólt a padon, kinyújtotta a lábát, és vett egy mély lélegzetet. Az örök hamarosan berontanak majd a titkos raktárba és megragadják a polgármestert, aki egész idő alatt odalenn gubbasztott és a lopott finomságokkal tömte a hasát. Talán már le is tartóztatták! Lehetséges, hogy ma már közzé is teszik a nagy hírt: „Leleplezték a Polgármestert! A polgároktól lopott!” Valószínűleg a Dalok napján fogják majd bejelenteni, hogy mindenki hallja.

Senki sem érkezett, hogy üzenetet bizzon rá, így hát Lina otthagya az állomáshelyét, majd talált magának egy lépcsőfokot az egyik sikátorban a Galloo utca közelében, és letelepedett rá. Hátrasimította a haját és befonta, hogy ne hulljon állandóan az arcába. Azután előhúzta zsebéből az Utasítások másolatát, amelyet még akkor készített, amikor elküldte üzenetét a polgármesternek. Kihajtogatta, és tanulmányozni kezdte.

Éppen elmélyülten törte a fejét, amikor kevéssel déli tizenkét óra előtt felnézett és Doont pillantotta meg. A fiú feléje rohant. Nyilván egyenesen a Csatornaművekből jött: nadrágjának egyik szárán nedves folt éktelenkedett. Izgatottan hadarni kezdett:

- Már mindenfelé kerestelek! – zihálta. – Megtaláltam!
- Mit találtál meg?
- A „KI” jelet! Legalábbis annak látszik. Egész biztosan csak az lehet, bár senki sem jönne rá, ha nem épp azt keresi...
- Úgy érted, hogy a „KI” feliratú sziklát találtad meg? A Csatornaművekben?
- Igen, igen, megtaláltam! – Doon csak állt, lélegzet után kapkodva, a szeme tűzben égett.
- Már korábban is láttam, de akkor még nem gondoltam, hogy „KI” van ráírva. Inkább csak valami cirkalmas firkálmánynak látszott. Van odalenn egy rakás szikla, amelyek úgy néznek ki, mintha írással lennének beborítva.
- Sziklák? Hol? – Lina izgatottan talpra ugrott.
- Egészen a folyó nyugati végénél. Közel ahhoz a helyhez, ahol a folyó eltűnik abban az óriási lyukban a Csatornaművek falán. – Pillanatnyi szünetet tartott, megpróbálta visszanyerni a lélegzetét. – És figyelj! – zihálta. – Odamehetnénk azonnal.
- Most azonnal?
- Igen. A gyakorlás miatt. Mindenki hazamegy, ezért a Csatornaműveket is bezárják. Senki sem lesz ott.
- De ha egyszer bezárják, akkor hogy jutunk be?
- Doon széles vigyorral az arcán elővarázsolt egy jókora kulcsot a zsebéből.
- Belopóztam az irodába kifelé menet, és kölcsönvettem a pótkulcsot – közölte. – Lister, a Csatornaművek igazgatója, épp a mosdóban gyakorolta az éneklést. Ma biztosan nem fogja

hiányolni ezt a kulcsot. Holnap pedig mindenki szabadságon lesz – türelmetlenül toporgott. – Na, gyerünk már! – sürgette Linát.

A toronyóra lassan, hangosan ütni kezdte a déli tizenkettőt. Lina visszagyömöszölte az Utasítások másolatát a nadrágja zsebébe.

– Menjünk!

A Csatornaművek épülete teljesen kihalt volt, mindenütt néma csend uralkodott. Lina és Doon végigsétált a folyosón, a csizmák és az akasztóikon lógó esőkabátok sorai között. Mindezekből azonban semmit sem vittek magukkal. Nem a Csatornaművek egyik alagútjába készültek, ebben bizonyosak voltak. Ott nem fog víz csepegni a falakról, és fröcskölő vezetékek sem állják majd útjukat.

Leereszkedtek a hosszú lépcsősoron, majd beléptek a főcsatornába, ahol a folyó vize fékezhetetlenül mennydörgött végig a keskeny ösvény mellett, sötét felszínén ezer szikrával csillant meg a fény.

Doon mutatta az utat a folyó mentén. Amint közeledtek a nyugati határhoz, Lina észrevette a kibukkanó sziklaképződményeket, amelyekről Doon beszélt. Különös, domború alakzatok voltak, felszínüket mély vonalak barázdálták, akárcsak az idősek arcát a ráncok. Nem messze mögöttük, Lina megpillantotta azt a helyet, ahol a folyó egyszer csak eltűnik egy hatalmas nyílásban a Csatornaművek falán.

Doon letérdelt egy kőhalom mellé. Egyik ujját végigfuttatta a kövek tekervényes felszínén.

– Idenézz! – mutatta.

Lina lehajolt és alaposan szemügyre vette a mély barázdákat. Először alig tudta kivenni a „KI” feliratot, mivel úgy körbefonta a vonalak tekervényes útvesztője, és mert arra számított, hogy a betűket egyenes vonásokkal vésték a kőbe. Ám amikor végre meglátta – a kézírással megrajzolt csavaros K és I betűt –, már bizonyos volt benne, hogy a jelet szándékosan vésték a sziklába. Pontosan a kő felszínének közepén helyezkedett el, vonalai mélyek és egyenletesek voltak.

– Tehát innen kell lefelé néznünk a folyóra – állapította meg Doon. – Ez áll az Utasításokban: „a folyóparton lefelé a párkányig”.

Hasra vetette magát a szikla mellett, és lassan araszolt előre, amíg végül a feje már lelógott az ösvény széléről a víz fölé. Lina feszülten figyelte minden egyes mozdulatát. A fiú könyökével megtámasztotta magát, lehajtott feje csaknem láthatatlanná vált. Hosszú másodpercekig maradt így, teljesen mozdulatlanul. Azután felkiáltott:

– Igen! Ott látok valamit! – és újra feltápáskodott. – Nézz végig a folyópart falán, közvetlenül alattunk!

Lina úgy tett, ahogyan előtte Doon is. Lefeküdt a földre, majd előrehúzta magát, míg feje végül lelógott az ösvény szélén. Körülbelül hat méterrel alatta kavarogtak tova a sebes folyó sötét habjai. Behúzta az állát, és tekintetével a vízpartot pásztázta. Pusztá sziklafal volt, nyílegyenes felfelé és lefelé, felszíne síkos a vízpermettől. Lina első pillantásra ennél többet nem is látott. Ám tovább vizsgálódott, és szemének nemsokára sikerült is kivennie a szorosban egymás után következő, falra erősített rövid vasrudakat, csaknem közvetlenül a feje alatt. Egy létra fokaihoz hasonlítottak. Ez tényleg létra! – ébredt rá. A fokokon lehetett lejutni a parton a folyóhoz. Nem igazán vonzó lehetőség – a fokok csúszósoknak tüntek, és az alatt mennydörgő hullámok iszonyú gyorsasággal rohantak előre. A homály és a szállingózó vízpermet miatt pedig nem láthatta tisztán, várja-e odalenn sziklapárkány vagy sem. Ám a „KI” felirat tisztán kivehető volt, a rudak pedig nyilvánvalóan egy létrát alkottak. Egész biztosan jó helyen jártak.

– Ki megy le először? – kérdezte Doon.

– Mehetsz te – felelte Lina, aki ismét lábra állt, és tett egy lépést hátrafelé.

– Rendben – Doon hátat fordított a folyónak, majd óvatosan átmászott a sziklákon, és lábával kitapogatta az első létrafokot. Lina figyelte, amint a fiú lassan eltűnik a szeme elől. Néhány pillanattal később felharsant alulról a hangja:

– Lenn vagyok! Most te jössz!

Lina hátrafelé tornázta magát, ahogyan Doontól látta, engedte, hogy egyik lába a mélység fölé lógjon, egyre lejjebb és lejjebb, amíg végül sikerült megérintenie a létra első' fokát. Egész testsúlyát arra a lábára helyezte, miközben jéghideg ujjával a szikla egyik kiszögellésébe kapaszkodott. Lassan engedte le a testét, amíg végül már mindkét lábával biztonságosan állt a létrán. A szíve olyan vadul kalapált, hogy már attól félt, ujjainak szorítása is meglazul és elengedik a létrát.

Most lefelé kellett másznia. Kitapogatta a következő' fokot a lábával, megtalálta, és lejjebb ereszkedett. Könnyű feladat lett volna, ha nem vár alatta a rohanó folyó, hogy magával ragadja.

– Már majdnem itt vagy! – kiáltotta Doon. A hangja pontosan alóla hallatszott. – Van ott egy párkány... még egy fok, és már érezni is fogod.

Valóban érezte a szilárd talajt a lába alatt. Egy másodpercig ott állt mozdulatlanul, keze még mindig a létrába kapaszkodott. A háborgó hullámok alig néhány centire csapkodtak alatta. Ne gondold rá! – ismételte magában. Két lépést tett oldalra, és Doon mellé állt. Ott, éppen előttük, egy négyszögletes nyílás tátongott a folyó falán, amely leginkább egy ház előcsarnokára hasonlított. Talán hat méter széles és hat méter magas lehetett. Lehetetlen lett volna észrevenni a Csatornaművek bármely más pontjáról. Le kellett mászni a folyópart sziklafalán ahhoz, hogy az ember a saját szemével lássa.

Bementek hát ebbe az előcsarnokba, és tettek néhány lépést előre. Elegendő' fény származott a mögöttük húzódó csatornából, hogy körülnézhessenek.

Lina megtorpant.

– Ott az ajtó! – kiáltotta.

– Micsoda? – kérdezte Doon. A folyóvíz zúgásától alig hallották egymás szavát.

– Az ajtó! – ordította boldogan Lina.

– Igen! – üvöltötte vissza Doon. – Én is látom!

A folyosó végén egy széles, erősnek látszó ajtó magasodott előttük. A színe sötétszürke volt, amelyet penésznek tűnő foltok tarkítottak. Lina mindkét tenyerét az ajtóra fektette. Fémből volt, és ujjai hidegnek érezték. Az ajtó kilincse is fémből készült, alatta pedig egy kulcslyukat fedeztek fel.

Lina belenyúlt nadrágja zsebébe, és előhúzta az Utasításokat. Kihajtogatta a papírost, Doon pedig áthajolt a lány válla felett, hogy jobban lássa. Együtt hunyorogtak a hiányos szavakra a csatornából beszűrődő homályos fényben.

– Ez az a rész, pontosan itt – szólta Lina, és a szavakra mutatott:

3. le lyópar ár k kö I ül hat

4. áttal aví ne keres a ha ajtaj

kul kis acél tá

a jobb

les nyis

Lina végigfuttatta ujját a 3. soron.

– Ez egész biztosan annyit jelent, hogy „valami, valami le a folyóparton a párkányra, körülbelül hat méter mélyen”.

élye

ött aj

Ez az, amit épp az előbb tettünk meg. A 4. pedig... „háttal a víznek, keresd a valami ajtaját”. Aztán meg „Kulcs valami mögött”. És akkor következik a „kis acél tálka”. Látsz valahol egy kis acél tálkát?

Doon még mindig az írást tanulmányozta.

– Azt mondja, hogy „jobb”. Nézzünk szét az ajtótól jobbra! Egész egyszerűen meg is

találták, amit kerestek. Egyáltalán

nem tábla volt, hanem egy kicsi acélnégyzet, beleépítve a falba.

– Egy acél tábla – állapította meg Lina. Végigfuttatta rajta az ujjait, és egy apró mélyedést tapintott ki az egyik oldalán. Amikor megnyomta, a tábla könnyedén és hangtalanul feltárult, mintha örvendett volna annak, hogy végre ráakadt valaki. Odabenn egy ezüstös kulcs lógott a falon.

Lina kinyújtotta érte a kezét, majd mégis visszahúzta.

– Vegyem ki én? – kérdezte. – Vagy inkább te?

– Te vedd ki! – vágta rá Doon.

Lina leemelte a kulcsot a kampóról, és beillesztette a kulcslyukba. Elfordította, mire apró kattantást érzett. Megragadta a kilincset, majd minden erejét megfeszítve tolni kezdte az ajtót, de semmi sem történt. Még erősebbet taszított rajta.

– Meg se mozdul – nyögte.

– Lehet, hogy kifelé nyílik – vélte Doon.

Lina húzott egyet az ajtón. Az ajtó meg se moccant.

– De hát ki kell nyílnia! – kiáltotta Lina. – Hiszen kinyitottuk a zárat!

A lány húzta és tolt a ajtót, rángatta a kilincset – és az ajtó megmozdult, nem befelé vagy kifelé, hanem oldalirányba.

– Ó, hát így működik! – csodálkozott Lina. Balra húzta hát a kilincset, mire az ajtó mély, csikorgó hang kíséretében oldalra csúszott a falban nyíló résbe. A mögötte rejlő helyiségre teljes sötétség borult.

Csak bámultak. Lina arra számított, hogy majd lát valamit, amikor az ajtó feltárul. Azt gondolta, hogy majd fényt talál mögötte és egy ösvényt vagy utat.

– Bemenjünk? – kérdezte. Doon lassan bólintott.

Lina átlépte a küszöböt. A levegő' nyirkos, dohos szagot árasztott. Jobbra fordult, és jobb kezét a falnak támasztotta. Sima volt és egyenes. A padló szintén sima volt a lába alatt.

– Talán van valahol egy kapcsoló – mondta reménykedve. Végigtapogatta a falat közvetlenül az ajtó mögött, a padlótól felfelé ameddig csak elért, ám semmit sem talált.

Doon balra fordult, és a másik oldalon kezdett tapogatózni, de ő is ugyanazzal az eredménnyel járt.

– Semmi – közölte.

Doon és Lina lassan, apró léptekkel haladtak előre ellenkező irányban, miközben kezüket mindvégig a falon tartották, lábukkal pedig óvatosan kitapogatták a földet lépéseik előtt. Mindketten hamarosan egy sarokhoz értek, és irányt változtattak. Azután még mélyebbre kellett hatolniuk az éji sötétbe. Ugyanaz a gondolat járt a fejükben: Lehetséges, hogy a városból kivezető út valójában egy hosszú, sötét alagút? Kénytelenek leszünk kilométereket gyalogolni ebben az áthatolhatatlan feketeségben?

Hirtelen azonban Lina felkiáltott.

– Van itt valami a földön – mondta meglepetten. A lába egy kemény tárgynak ütközött. Letérdelt mellé, és óvatosan megtapogatta a kezével. Egy fém kocka volt, úgy fél méter széles. – Azt hiszem, egy doboz. Két doboz – tette hozzá, amint felfedező ujjai messzebb merészkedtek.

Doon tett egy lépést a lány felé a sötétben, ám térde kemény akadálnak ütődött.

– Itt is van valami – jelentette be. – De nem doboz. – Végigsimított rajta a kezével. – Nagy és hajlott a széle.

– A dobozokat könnyű felemelni – állapította meg Lina. – Vigyük ki őket a fényre, és lássuk, valójában micsodák! Gyere és segíts!

Doon kitapogatta az útját Linához, és felemelte az egyik dobozt. Kimentek az ajtón, majd alig néhány méternyire a folyó szélétől letették a dobozokat. Sötétzöld fémből készültek és szürke fém fogantyúk voltak a tetejükön, az oldalukon pedig valamiféle zár. A záruk

könnyedén kinyíltak. Lina és Doon felemelte a zsanérozott fedeleket, és bepillantott a dobozok belsejébe.

Amit láttak, csupán zavart és csalódást okozott. Lina doboza tele volt sima, fehér, körülbelül harminc centiméteres rudakkal. Mindegyiknek a végén rövid zsinórdarab lógott. Doon dobozában több tucatnyi kis csomag rejlett, valamilyen síkos anyaggal beborítva. Kinyitott egy csomagot, és rengeteg rövid pálcikát talált benne, mindegyiknek a végén kis kék folttal. Mindkét doboz tetejének belső oldalán felirat volt olvasható. Lina dobozán a „Gyertyák” szó szerepelt. Doon dobozának fedelén pedig a „Gyufák” felirat díszelgett, közvetlenül alatta pedig egy rövid csíkot talált, valamilyen durva, kavicsos anyagból.

– Mit jelent az, hogy „gyertya”? – kérdezte zavartan Lina. Kivette az egyik fehér rudat a dobozból. Felületét simának, csaknem zsírosnak érezte.

– Na és mi az, hogy „gyufa”? – kérdezte Doon is. – Milyen fa? – Kivette az egyik kis pálcikát a csomagból. A kék anyag a végén nem fából volt. – Talán valamiféle íróeszköz? Mint egy ceruza? Talán kék színnel ír.

– De hát mi értelme volna egy egész ládányi apró kis ceruzának? – rázta a fejét Lina. – Nem értem.

Doon homlokát ráncolva meredt a rövid pálcikára.

– Nem tudom, mi más lehetne – mondta végül. – Megpróbálok írni vele valamit.

– Mire?

Doon körülnézett. A föld túl nedves volt a folyó vizének permetétől, hogysen írni lehetett volna rá.

– Kipróbálhatnám az Utasításokon – ajánlotta Doon. Lina átnyújtotta a papírt a fiúnak. Doon óvatosan megdörzsölte a papír szélét a pálcika kék végével. Semmiféle nyomot nem hagyott. Megdörzsölte vele a karját. Semmi nyom.

– Próbáld ezen a fehér anyagon! – ajánlotta Lina, és a fehér csíkra mutatott a doboz tetejének belsején.

Doon végighúzta a pálcika kék végét a durva felületen. A pálcika vége azon nyomban lángra lobbant. Doon rémulten felordított és elhajította a pálcát. Néhány méternyire tőle ért földet, ahol egy pillanatig még ragyogó fényben égett, majd kialudt.

Egymásra bámultak, még a szájuk is tátva maradt döbbenetükben. Furcsa, orrfacsaró bűz érződött a levegőben.

– Tüzet tud gyújtani! – ámuldozott Doon. – És fényt!

– Hadd próbáljak ki egyet én is! – kérte Lina. Kivett egy pálcikát a csomagból, és ő is végigfuttatta kék végét a durva, fehér felületen. Az vadul fellángolt, de Linának sikerült még egy pillanatig a kezében tartania. Azután megérezte ujjai hegyén a forróságot, és elengedte. A lángoló pálca átbukott a párkányon, és egyenesen a folyóba hullott.

– Tűzpálcák – állapította meg Doon. – Ezek megmentik a várost?

– Nem látom be, hogyan sikerülhetne – felelte Lina. – Olyan picik. Túl hamar kialszanak. – Megborzongott. Nem úgy alakultak a dolgok, ahogyan elképzelte. Feltartotta az egyik fehér rudat. – Különben is, ezek meg mire valók?

Doon tanácstalanul rázta a fejét.

– A gyertya lehet, hogy egyfajta fogó – vélte. – Talán a pálcikát rá kell kötnöd azzal a zsinórral, és akkor tovább tarthatod, miközben ég.

– Akkor is ugyanolyan gyorsan kialudna – ellenkezett Lina.

– Igen – vágta rá Doon. – De most nem jut ennél jobb az eszembe. Próbáljuk ki!

Nem kevés nehézség árán, de sikerült az egyik rúd zsinórját egy pálcika köré hurkolni. Lina tartotta a rudat, miközben Doon lángra gyújtotta a pálca kék végét. Figyelték, amint fényesen fellángol, és az árnyékok táncot lejtének a hátuk mögött. A fa megfeketedett, elszenesedett darabjai a földre hullottak. A fény mégsem aludt ki. A zsinór is tüzet fogott. Tátott szájjal bámulták, ahogy előbb sercegni és füstölni kezdett, majd egyenletes fénnnyel

égett tovább, betöltve a kicsiny helyiséget meleg ragyogásával.

– Ez a hordozható fényforrás! – suttogta bámulattal Doon. Lina izgatottsága egy csapásra visszatért.

– És most, és most... – hadarta –, visszamehetünk az ajtó mögé és körülnézhetünk.

Visszasétáltak a folyosón az ajtóig, és beléptek rajta. Lina a hordozható fényt karnyújtásnyira tartotta maga előtt. Reszkető fényénél egy ezüstös fémből készült valamit pillantottak meg. Lassan körbesétálták, és megvizsgálták. Hosszú volt és alacsony, elfoglalta a helyiség egész közepét. Egyik oldala csúcsban végződött. A másik oldala lapos volt. Nyitott középső részén két fémsáv húzódott keresztül. Négy vastag kötél volt a külsejére erősítve, egy-egy a két végén és egy-egy az oldalain. A belsejében pedig két rúd feküdt, mindkettő egyik vége lapátszerűen ellaposodott.

– Nézd! – szólt Lina. – Van valami az oldalára írva! – Mindketten leguggoltak a különös tárgy csúcsos végénél, és a lángot odatartották a szóhoz. Szögletes, fekete betűkkel a következő állt rajta: „CSÓNÁK”.

– Csónák – ismételte Doon. – Az meg mi?

– Fogalmam sincs – válaszolta Lina. – És itt egy másik szó, ezeken a rudakon: „Evezők”. Eddig legfeljebb közös nevezőkről hallottam, evezőkről még soha.

Ismét előhalászta zsebéből az Utasítások másolatát, és a láng fényéhez tartva tanulmányozta, láthatóan valamiféle tanácsra várva.

– Nézd! – szólalt meg. – Itt van! Az „ónak” egész biztosan „csónák”!

5. ónak rakva

szűk élsz éssel vissz

– A következő rész azt mondja: „megrakva a szükséges felszereléssel” – tette hozzá Doon. Biztosan ezekről a dobozokról beszél.

– Aztán pedig itt van ez is – Lina végighúzta ujját a következő soron.

6. Köte gével eressz

Haladjanak á ral

– Ez a szó itt egész biztosan „kötelek” – törte a fejét Lina. – Azután „leereszt”... és aztán... lehetséges, hogy ez a szó itt „zárral”? Talán azt akarja mondani, hogy „haladjanak a zárral”? Melyik zárral?

– Annak semmi értelme – rázta a fejét Doon. – Nincs itt semmiféle zár, kivéve azt, ami az ajtón van – homlokát ráncolva meredt a szóra, majd élesen beszippantotta tüdejébe a levegőt. – Az árral – mondta. – Ez a szó itt „árral”, nem „zárral”. Valami olyasmit akar jelenteni, hogy kötelek segítségével eresszék a csónakokat a vízre, és haladjanak az árral. – Linára pillantott, és a hangja csodálattal telt meg, amikor újra megszólalt. – A csónakot vízre kell tenni. Utazni lehet benne.

A láng reszkető fényénél egymásra szegezték tekintetüket, amint ráébredtek a szavak jelentőségére. Nem létezett kifelé vezető alagút Szikravárosból. A folyó jelentette a menekülést. Ahhoz, hogy a várost elhagyhassák, vízre kell szállniuk.

15. fejezet

Szökésben

De hát ez lehetetlen – hitetlenkedett Doon. – Ha a folyó maga jelenti a kijáratot Szikravárosból, akkor miért csak egy hajó van itt? Csak két ember fér el benne.

– Nem tudom – felelte Lina. – Tényleg fura.

– Nézzünk jobban körül még egy kicsit!

Mindketten felálltak. Doon visszament oda, ahol a dobozokat hagyták, és kivett egy újabb gyertyát. Magával vitte a csónakterembe, és meggyújtotta. A helyiség hirtelen kétszer olyan világos lett, mint volt. Azonnal észrevették azt, amit korábban nem láthattak: a hátsó falon hatalmas ajtó nyílt, amely majdnem olyan széles volt, mint maga a terem. Amikor odamentek hozzá, azt is látták, hogy ismét egy tolóajtóval állnak szemben. Doon megragadta a kilincset, és oldalra húzta. Az ajtó könnyedén félresiklott, hogy felfedje a mögötte rejtőző fekete sötétséget.

Beléptek. Lépteik visszhangjából rögtön kitalálták, hogy egy hihetetlenül óriási teremben állnak, bár a mennyezet igencsak alacsonyan függött a fejük felett. A gyertyafény megcsillant valami fényes tárgyon, és amint beljebb mentek, láthatták, hogy a terem zsúfolásig telt csónakokkal, egymás tetejére tornyozva, mind pontosan ugyanolyan volt, mint amit az első teremben láttak.

– Több száz van itt belőlük – suttogta elhűlten Lina.

– Gondolom, mindenkinek elég lenne – tette hozzá Doon. Körbesétáltak egy darabig, ám az igazat megvallva nem akadt odabenn túl sok látnivaló. Minden csónak egyforma volt. Mindegyik két dobozt és két evezőt rejtett magában. A teremben hideg volt, a levegő pedig súlyosan nehezedett a tüdejükre. A gyertyák lángja csupán gyengén pislákol. Ezért visszafordultak a kisebb terembe, és behúzták maguk mögött az ajtót.

– Szerintem – vélekedett Lina –, ezt az első ajtót példának szánták. A feliratokból kell rájönnünk, mi micsoda. „Csónak.” „Evezők.” „Gyertyák.” „Gyufák.”

Visszamentek a folyó szélére. Lina elfújta a kezében tartott gyertyát, és elkezdte visszazárni a dobozokat, amelyeket már kinyitottak.

Doon is elfújta az övét.

– Én magammal viszem a gyertyámat – jelentette ki –, hogy később megvizsgáljam. És gyufára is szükségem lesz. – Elővett egy csomag gyufát a dobozból, és bedugta az inge mélyére.

Lina visszavitte a dobozokat a csónakterembe, majd behúzta maga után az ajtót. Azután Doonnal együtt megálltak a párkányon, és lepillantottak. Alig egyméternyire alattuk dübörgött tova a folyó. Nem messzire tőlük pedig belerohant a falban tátongó sötét nyílásba, és eltűnt.

– Nos – szólalt meg Doon –, megtaláltuk.

– Megtaláltuk – ismételte még mindig csodálkozva Lina.

– És holnap, amikor az éneklés megkezdődik – folytatta Doon –, kiállunk a Fő térre, és elmondjuk a hírt az egész városnak.

Amikor a Csatornaművekből feljöttek, már csaknem hat órára járt. Észre sem vették, hogy ilyen hosszú időt töltöttek odalenn: Doon édesapja és Mrs. Murdo is biztosan aggódott már, hová tűntek. Egy pillanatra megálltak egy lámpaoszlop alatt, épp csak addig, hogy megbeszéljék, mikor találkoznak másnap, és eltervezzék a nagy bejelentést. Azután mindketten hazasiettek. Amikor Doon apja megkérdezte fiától, miért késett, Doon azt felelte, hogy a dalpróba tartott túl sokáig. Szerette volna elkiabálni apjának a nagy hírt: Megtaláltuk a kivezető utat! Megmenekültünk! Ám mégis visszatartotta magát, pusztán saját dicsőségének nagy pillanata kedvéért. Holnap, amikor édesapja ott látja majd a Gyülekezet Házának

lépcsőjén, úgy eluralkodik majd rajta a meglepetés és a büszkeség, hogy térde elgyengül, a körülötte álldogáló embereknek kell majd elkapniuk, és támaszt nyújtaniuk neki.

Nem is beszélve a tolvaj polgármestert leleplező bejelentésről! Arra valószínűleg szintén holnap kerül majd sor. Doon majdnem meg is feledkezett róla a csónakok felfedezése körüli izgalomban. A polgármester letartóztatása és a város megmenekülése egyazon napon! Csodálatos nap lesz a holnapi! Egymást vadul kergető gondolatai csaknem reggelig ébren tartották Doont.

A Dalok napja az egész város számára ünnepet jelentett. Minden üzlet és műhely zárva tartott ezen a napon. Ez egyben azt is jelentette, hogy Doonnak aznap nem kellett dolgoznia a Csatornaművekben. Apjának sem kellett volna a boltjába mennie, ám mégis így tett. Ha nem volt épp a boltjában, az áruival pepecselve, nem is tudta, mihez kezdjen magával.

Doon hosszasan pizmogott sárgarépaszeletekből és petrezselyemgyökér-püréből álló reggelije fölött, alig várva, hogy apja végre elinduljon. Fel akart készülni a folyóvízi utazásra. Várhatóan egyelőre úgysem vágnak neki az útnak még néhány napig. Linával este bejelentik felfedezésüket, az embereknek pedig időre lesz szükségük ahhoz, hogy felkészüljenek a város elhagyására. O azonban túlságosan is izgatott volt ahhoz, hogy nyugodtan üljön és várjon.

Amint édesapja kitette lábát a lakásból, Doon lehúzta párnájáról a huzatot. Ez lesz a zsákja. Beletette a gyertyát és a gyufákat. Beledobta a kulcsot is, amelyet a Csatornaművek irodájából vett kölcsön. Bepakolt még egy meglehetősen hosszú kötél darabot, amelyre a szemétdomboknál bukkant, és amit már évek óta őrizgetett. Hozzátett egy üveget ivóvíznek. Azután egy ősrégi bicska következett, amelyet az édesapjától kapott, és hosszú generációkon át öröklődött családjában apáról fiúra. Általában arra használta, hogy csikó frizuráját időnként megkurtítsa vele, amikor az már egészen a szempilláit csiklandozta. Berakott egy váltás tiszta ruhát, ha netán útközben átnedvesedne, meg papírt és ceruzát, hogy feljegyzéseket készíthessen a kivonulásról. Ezek mellé begyömöszölt egy takarót is – elképzelhető, hogy az új városban hideg lesz – és némi élelmet: hat répát, egymaréknyi vitamint, borsót és salátalevélbe csomagolt gombát, valamint két adag főtt céklát és petrezselyemgyökeret. Ennyi bizonyára elegendő lesz. Amikor útjuk végére érnek, bárhol legyen is az, az ott élő emberek biztosan adnak majd valami ennivalót. A párnahuzat száját csomóba kötötte, majd ismét kinyitotta. Lehet, hogy később még eszébe jut valami.

Megállt a lakás közepén, és körüljártatta tekintetét a temérdek összezsúfolt, szedett-vedett holmin. Nem akadt már itt semmi, amit magával akart volna vinni – nem, mégis volt ott még egy dolog. Visszament a szobájába. Ágya alól előhúzta bogarakról írott könyvének lapjait. Átlapozta őket. A fehér pók. A molylepke, szárnyán a különös, cikcakk mintával. A sárgabarna csíkos potrohával büszkélkedő méh. Hosszú ideig szemlélte saját rajzait, emlékezetébe véste különleges szépségüket. Aprócska szörszálak, picike karmok, ízeit lábak. Ezt is vigye magával? Elképzelhető, hogy ott, ahová készülnek, nem élnek efféle furcsa kis lények. Talán soha életében nem lát majd hozzájuk hasonlót.

De nem, itt hagyja – saját úti csomagja kicsi és könnyű lesz. A bogaras könyvet szép lassan visszacsúsztatta az ágya alá, és előhúzta a dobozt, amelyben a zöld színű kukacot tartotta. Félrehúzta róla a kendőt, hogy még egy utolsó pillantást vessen kis foglyára. Néhány nappal korábban a kukac igencsak különös dolgot művelt: testét fonálból szőtt takaróba burkolta be. Azóta mozdulatlanul lógott egy káposztalevél szárán. Doon egészen eddig élénk figyelemmel kísérte, mi történik. A kicsiny lény vagy elpusztult, vagy épp azon a változáson ment keresztül, amelyről az egyik könyvtári könyvben olvasott, ám alig mert elhinni: ez a változás csúszómászó féregből repülő élőlényt varázsolt. Az összecsomagolt kis kukac azonban életnek semmi jelét sem mutatta.

Most azonban hirtelen észrevette, ahogy izeg-mozog. Az egész batyu, amelynek alakja leginkább egy vitamintablettához hasonlított, alig láthatóan ide-oda hajladozott, mozdulatlaná dermedt, majd ismét előre-hátra lendült. Valami belülről megpróbált kitörni a

tetején. Egy pillanattal később a fonalak elszakadtak, és egy sötét, szőrös fej bukkant elő. Doon lélegzetét visszafojtva figyelte az eseményeket. Két hajszálvékony láb következett, amelyek piciny karmaikkal tépték a takarót. Pár perccel később már az élőlény egész teste előbújt a csomagból. Exodus – gondolta magában mosolyogva Doon. A kis állat szárnya először szorosan a testéhez préselődött, ám hamarosan kinyílt, és Doon végre megpillanthatta, mi lett a zöld kukacból: egy világosbarna, szárnyát rebegetető molylepke. Felemelte a dobozt és az ablakhoz vitte. Kitérte az ablakot, a dobozt pedig a levegőbe tartotta. A molylepke meglengette pehelyszerű csápjait, majd tett néhány lépést a fonnyadt káposztalevélen. Percekig csak állt, mozdulatlanul, szárnya megmegrebbent. Azután felröppent a levegőbe, egyre magasabbra emelkedett, míg már csupán halovány folt látszott belőle Szikraváros sötét égboltján.

Doon egészen addig figyelte, amíg a molylepke végül teljesen el nem tűnt a szeme elől. Tisztában volt vele, hogy az imént csodálatos eseménynek volt szemtanúja. Mi lehetett az az erő, amely a hernyót lepkévé változtatta? Hatalmasabb volt, mint bármely energiaforrás, amellyel az Építők egykor rendelkeztek, afelől nem volt semmi kétsége. Az az áramforrás, amely Szikraváros energiaszükségleteit ellátta, eltörpült hozzá képest – sőt, közel járt hozzá, hogy végképp kimerüljön.

Néhány percig még az ablaknál álldogált, kinézett a térre, és megint csak az járt a fejében, mit kell még becsomagolnia az útra. Tegyen be olyasféle dolgokat is, mint a szögek és drótok? Szüksége lesz pénzre? Vigyen magával szappant?

Azután felnevetett, és kezével a homlokára csapott. Folyton megfélemedezett róla, hogy a város teljes lakossága vele tart majd ezen az úton. Ha netán szüksége lesz valamire, amit véletlenül itthon hagyott, valaki biztosan ki tudja majd segíteni.

Ezért hát csomót kötött a párnahuzatára, és épp be akarta zárni az ablakot, amikor három tagbaszakadt férfi masírozott végig a téren. Az örök piros-barna egyenruháját viselték. Megtorpantak, és egy pillanatra körülnéztek. Azután egyikük odalépett a jó öreg, hajlott hátú Nammy Proggshoz, aki nem messze álldogált az Apróságok Boltjának ajtajától. Az ör főléje tornyosult, ő pedig fejét oldalra billentve hunyorgott fel a férfira. Doon tisztán hallotta az ör minden szavát:

– Egy Harrow nevezetű fiút keresünk.

– Ugyan miért? – kérdezte Nammy.

– Rosszindulatú híresztelések terjesztése miatt – hangzott a válasz. – Tudja, hogy hol találjuk?

Nammy egy pillanattal habozott, majd azt felelte:

– Alig egy perce rohant el erre, egyenest a szemétdombok felé. – Az ör röviden biccentett, majd intett a társainak. Elmasíroztak.

Roszindulatú híresztelések terjesztése! Doont mintha villámcsapásként érték volna a szavak. Egyetlen hosszú percig kővé dermedten állt. Ez alatt vajon mégis mit értettek? Ám csupán egyetlen válasz létezett. Bizonyára arról volt szó, amit a helyettes örnek mondtak a polgármesterről. De miért nevezték rosszindulatú híresztelésnek? Az igazat beszélték! Képtelen volt felfogni.

Azt viszont nagyon is jól értette, hogy Nammy Proggs óriási szívességet tett neki. Bizonyára észrevette, hogy az örök nem a legjobb szándékkal kérdezősködtek utána. Az asszony megvédte őt, legalábbis egyelőre, azzal, hogy az öröket téves útra vezette.

Doon megálljt parancsolt száguldó gondolatainak, és törni kezdte a fejét. Miért hitték azt az örök, hogy Lina és ő hazudott? Nyilvánvalóan nem pazarolták arra az idejüket, hogy átkutassák a 351. csatornát. Ha megtették volna, tudnák, hogy Linával együtt csakis az igazat mondták.

Csupán egyetlen másik lehetőség jutott az eszébe. Az örök – legalábbis néhányan közülük – már tisztában voltak a polgármester gyanús ténykedésével. Tudomásuk volt róla, és titokban

akarták tartani. Ugyan miért? A válasz egyértelmű volt: az örök is részesültek a titkos raktár tartalmából.

Csak ez lehetett a magyarázat. Egy pillanatra a félelem helyét, amelyet az örök megjelenésekor érzett, hirtelen düh vette át. A már ismerős forró hullám elöntötte a testét, és csak arra vágyott, hogy felkapjon egy maréknyit apja szegecsei vagy cserépdarabjai közül, és a falhoz vágja őket. Ám hirtelen az eszébe villant: ha az örök utána kérdezősködtek, akkor Linát is keresni fogják. Figyelmeztetnie kell a lányt. Leszáguldott a lépcsőn, dühe fékezhetetlen erővel hajtotta előre rohanó lábát.

A csónakterem felfedezése után Lina fülében még akkor is ott harsogott a folyó fülsiketítő dübörgése, amikor hazaérkezett Mrs. Murdóhoz. Mintha teljes tüdejéből ordított volna hatalmas, erőteljes hangján egy képzeletbeli szörnyeteg. Lina saját szívében érezte a választ a hívásra, mintha benne is ugyanaz az erő lakozott volna. A folyó hullámain fog utazni – alig merte elhinni –, és talán elviszi majd egyenesen abba a ragyogó városba, amelyről álmodott. Vagy magával sodorja a biztos halálba. A sima, kissé lejtős kivezető ösvény, amelyet korábban elképzelt, most gyerekes ábrándnak tűnt csupán. Hogyan is lehetne egy új világba vezető út ilyen könnyű? Rettegett attól, hogy vízre szálljon, ugyanakkor készen állt rá. Teljes szívéből vágyott arra, hogy útra keljen.

Aznap éjjel a gyönyörű kék-zöld szobában aludt a nagy, göröngyös ágyban, Poppy mellett. Itt biztonságban érezte magát. Mrs. Murdo bejött, hogy jó éjszakát kívánjon, és gondosan betakargatta. Leült az ágy szélére és elénekelt egy furcsa dalocskát Poppynak. Valamit arról, hogy „aludj, ingó-bingó, kicsi rózsabimbó”.

– Mi az a rózsabimbó? – kérdezte Lina, de Mrs. Murdo sem tudta a választ.

– Ez egy nagyon régi dal – felelte. – Valószínűleg értelmetlen szavak csupán.

Elköszönt tőlük, majd átment a nappaliba. Lina hallotta, ahogyan halkan dudorászik rendrakás közben. Hihetetlenül rendszerető volt. Sohasem hagyta a harisnyáit a szék támláján, és nem szórta szét a hímzését az asztal lapján. Lina behunyta a szemét, és várta, hogy elnyomja az álom.

A gondolatai azonban továbbra is egymást kergették. Oly sok minden vár rájuk holnap – az egész város fel lesz bolydulva! Az emberek hosszú sorokban özönlenek majd a Csatornaművekbe, hogy saját szemükkel lássák a csónakokat. Izgatottak lesznek, kiáltoznak, nevetnek és sírnak majd. Azután összecsomagolnak és kitódulnak az utcákra. Ha nem fér be mindenki egyszerre a csónakokba, akkor bizony harcokra is sor kerülhet. Talán sebesültek is lesznek. Óriási kavarodásra kell számítani. Saját kis családját szorosán maga mellett kell majd tartania. Poppyt, Mrs. Murdot és Doont, sőt talán még Doon édesapját és Glaryt is. És egész idő alatt a karjában tartja majd Poppyt, hogy semmi bántódása ne essék.

Úgy tűnt, alig hunyta be a szemét, amikor arra ébredt, hogy Poppy kemény kis sarka a lábszárát rugdossa.

– Ébjesztő! Fejkejni! – csiripelte vidáman Poppy.

Kiszállt az ágyból, előbb felöltözött ő, majd Poppyt is felöltöztette. A konyhában Mrs. Murdo krumplipürét készített a reggelihez. Milyen jó is ez – gondolta magában Lina –, hogy valaki reggelit főz nekik, hallani a víz zubogását, látni a megterített asztalt és a gondosan odakészített vitamint egy bögre céklatea mellett. Akár örökké tudnék itt élni – gondolta Lina, mielőtt eszébe jutott volna, hogy pár napon belül mindnyájan elhagyják majd a várost.

Váratlan dörömbölés törte meg a békés csendet a bejárati ajtón. Mrs. Murdo megtörölte a kezét és odament, hogy ajtót nyisson, ám még háromlépésnyire sem jutott, amikor újra megismétlődött a dörömbölés.

– Jövök már! Jövök! – kiáltotta Mrs. Murdo. Amikor kinyitotta az ajtót, Doon termett előttük.

A fiú arca felhevült volt, és erősen kapkodta a levegőt. Tömött párnahuzat hevert a vállára vetve.

Mrs. Murdo válla felett elnézve, egyenesen Linához fordult.

– Beszélnem kell veled – közölte köszönés nélkül. – Most azonnal, de... – kétkedő pillantást vetett Mrs. Murdóra.

Lina felszedelőzködött az asztal mellől.

– Gyere be! – hívta Lina, és a kék-zöld szoba felé húzta a fiút.

Amikor Lina becsukta maguk mögött az ajtót, Doon beszámolt neki a történekről.

– Érted is jönni fognak – tette hozzá. – Bármelyik percben itt lehetnek. Ki kell jutnunk innen. El kell rejtőznünk!

Lina alig tudta felfogni annak az értelmét, amiről a fiú beszélt. Még hogy ők lennének bajban? A térde egyszerre elgyengült.

– Elrejtőzzünk? – suttogta. – Hová?

– Elmehetnénk az iskolába... ma senki sem lesz ott... vagy a könyvtárba. Majdnem mindig nyitva van, még ünnepnapokon is. – Doon türelmetlenségében egyik lábáról a másikra ugrott. – De gyorsan kell döntenünk, most rögtön kell indulnunk! Az egész várost teleragasztották a rólunk szóló hirdetésekkel!

– Hirdetésekkel?

– Arra szólítják fel az embereket, hogy jelentsék, ha látnak minket!

Lina úgy érezte, mintha egy teljes hangyaboly költözött volna az agytekervényei közé, olyan hangzavart okozva a fejében, hogy gondolkozni sem bírt.

– Meddig kell bujkálnunk? Egész nap?

– Fogalmam sincs... de most úgyszincs időnk ezen törni a fejünket. Lina, lehet, hogy már ebben a pillanatban az ajtó előtt állnak!

Doon sürgető hangja végül meggyőzte. Miközben átvágtak a nappalin, Lina gyors puszit nyomott Poppy fejére, és odakiáltott Mrs. Murdónak:

– Viszlát, Mrs. Murdo! Sürgős munkánk akadt! Ha bárki keresne, mondja meg legyen szíves, hogy később visszajövek!

Már le is viharzottak a lépcsőn, mire Mrs. Murdo akár egyetlen kérdést is feltehetett volna.

Az utcán azonnal futásnak eredtek.

– Hová? – kérdezte Lina.

– Az iskolába – válaszolta Doon.

Befordultak a Szürkekő utcába. Futás közben is ügyeltek arra, hogy lehetőleg mindig a sötét árnyak közt haladjanak. Amikor a cipőbolt előtt elrohantak, Lina észrevett egy fehér papírlapot, amelyet a kirakatra ragasztottak. Rápillantott, és a szíve hirtelen nagyot dobbant. Az ő neve és Dooné állt rajta nagy, fekete betűkkel:

DOON HARROW ÉS LINA MAYFLEET

Rosszindulatú híresztelések terjesztése miatt körözés alatt állnak. Ha bárki látja őket, azt közölgék a polgármester őrségének parancsnokával.

Egy szavukat sem szabad hinni. A nyomravezető JUTALOMBAN részesül.

Lina lekapta a plakátot a kirakatról, összegyúrta, és a legközelebbi szemeteskukába hajította. A következő utcában két másikat tépett össze, Doon pedig az egyik lámpaoszlopról szakított le egyet. Azonban túl sok volt belőlük ahhoz, hogy mindet leszedhették volna, és nem maradt már vesztegetni való idejük.

Még sebesebben rohantak. Ezen az ünnepen az emberek általában későn keltek fel, és mivel az üzletek egytől egyig zárva tartottak, ilyenkor az utcák csaknem teljesen kihaltak. Mégis úgy döntöttek, hogy inkább a hosszú utat választják a méhkaptárak felé, így elkerülhetik a Szikranyelő teret, ahol bizonyára most is álldogálnak és beszélgetnek néhányan. Elfutottak a melegházak mellett, végig a Dedlock utcán. Miközben átvágtak az Ej utcán, Lina egy pillanatra balra fordította a fejét. Kétutcányira tőlük néhány ór menetelt át éppen a

Zöldkapu tér irányába. Megveregette Doon vállát, és arrafelé mutatott. A fiú is megpillantotta őket, mire még gyorsabban szedték a lábukat. Vajon észrevették őket? Lina kételkedett benne: bizonyára kiáltást hallottak volna, ha az örök felfigyeltek rájuk.

Megérkeztek az iskolához, és bementek a hátsó ajtón. Lépteik hangos visszhangot vertek a széles folyosó faburkolatán. Furcsa érzés volt újra ott állni, főként egyedül, a többi gyerek csacsogó zsvaja nélkül. A folyosó és a nyolc ajtó mind sokkal kisebbnek tűnt most Linának, mint amikor még diák volt, sőt elnyűttebbnek is. A padlódeszkák szürkére koptak, és maszatos ujjlenyomatok fellege sötétlett minden ajtógomb körül.

Bementek Miss Thorn osztálytermébe, és megszokásból saját régi padjukhoz telepedtek le.

– Kötve hiszem, hogy itt keresnének minket – jelentette ki magabiztosan Doon. – De ha netán mégis, a papírszekrényben még mindig elrejtőzhetünk. – Letette maga mellé a zsákját a földre.

Egy ideig csak ültek, és igyekeztek visszanyerni lélegzetük normális ritmusát. Nem kapcsolták fel a lámpákat, így a teremben félhomály uralkodott – csupán az ablakredőny alól szűrődött be némi fény.

– Azok a plakátok – szólalt meg Lina hosszú hallgatás után.

– Igen. Mindenki látni fogja őket.

– Mit csinálnak velünk, ha elkapnak?

– Nem tudom. Valamit, amivel megakadályozzák, hogy elhíreszteljük, amit tudunk. Bezárnak a Börtönbe. Talán.

Lina ujjával végigsimította a pad tetejébe vésett B betűt. Úgy érezte, mintha hihetetlenül hosszú idő telt volna el, amióta utoljára ebben a padban ült.

– Nem bujkálhatunk itt örökké – súgta.

– Így igaz – felelte Doon. – Csak addig, míg a dalok el nem kezdődnek. Amikor már mindenki összegyűlt a Fő téren, kiállunk és beszámolunk a csónakokról, meg a polgármester sötét ügyeiről. Vagy nem? Igazából még nem is gondolkodtam rajta... egész reggel nem volt még lehetőségem tisztán gondolkodni.

– De hát az örök mindig részt vesznek a Dalok napján, közvetlenül a polgármester mellett szoktak állni – óvatoskodott Lina. – Abban a pillanatban elkapnak minket, amint kinyitjuk a szánkat.

Doon két szemöldöke egyetlen sötét vonallá húzódott össze.

– Igazad van. Tehát akkor mihez kezdjünk?

Olyan, mintha az ember egy zsákutcából próbálna kitörni – gondolta magában a fejét rázva Lina. Nem volt kiút. Üres tekintettel meredt azokra a tárgyakra, amelyek egykor mindennapi társai voltak: a tanári asztal, a papírhalmok és Szikraváros könyve saját, különleges polcán. Az ősrégi szavak egyszerre felvillantak az emlékezetében: „Nem létezik más élőhely Szikravároson kívül. Szikraváros jelenti az egyetlen fényt a sötét világban.” Most már tisztában volt vele, hogy ez hazugság. Igenis létezett egy másik hely – az a hely, ahová a csónakok viszik majd őket.

Mintha Doon olvasott volna a gondolatai között, hirtelen felkapta a fejét.

– El is mehetnénk.

– El? Hová? – kérdezte meglepetten Lina, bár rögtön tudta, mi jár a fiú eszében.

– Ahová a folyó vezet – felelte. A párnahuzatból szerkesztett csomagjára mutatott. – Én ma reggel már bepakoltam az útra. Én kész vagyok. És abban is biztos vagyok, hogy neked is elég lesz mindaz, amit magammal hoztam.

Lina érezte, amint a szíve összeszorul e szavak hallatán.

– Egyedül menjünk? – kérdezte. – Anélkül, hogy bárkinek is szólánánk?

– Igenis szólunk majd nekik – Doon már talpon volt. Odalépett a szekrényhez és elővett belőle egy papírlapot. – Írunk egy üzenetet, amelyben mindent elmagyarázunk. Valakinek, akiben megbízunk, aki hinni fog nekünk.

– De hát én nem mehetek el csak úgy egyszerűen – ellenkezett Lina. – Hogy hagyhatnám itt Poppyt? Méghozzá búcsúzás nélkül? Nem tudva, hová megyek, és hogy visszatérek-e valaha is? Na és te hogy mehetnél el anélkül, hogy édesapádtól elköszönnél?

– Ügy – válaszolta Doon –, hogy tudom, amint megtalálják a csónakokat, egész Szikraváros követni fog minket. Nem arról van szó, hogy örökre búcsút kell intenünk nekik. – Átvágott az osztálytermen, és kutatni kezdett Miss Thorn asztalának fiókjában. – Kinek címezzük az üzenetet?

Lina korántsem volt meggyőződve róla, hogy ez olyan kiváló ötlet, ám abban a pillanatban semmi jobb nem ötlött az eszébe, így csak azt mondta:

– Írhatnánk, mondjuk, Clarynek. Ő látta az Utasításokat. Ő hinni fog nekünk. És nem lakik messze... csak a Torrick téren.

– Rendben – bólintott Doon. Előhúzott egy ceruzát a fiókból. – Valójában – tette hozzá –, ez a terv tökéletes. Megmenekülünk az öröktől, és még üzenetet is hagyhatunk. És mi fogunk elsőként megérkezni az új városba! Ennek így kell lennie, hiszen mi fedeztük fel az odavezető' utat!

– Nos, ebben igazad van – gondolkodott el Lina egy pillanatra. – Szerinted mennyi időbe telik majd, amíg a többiek megtalálják a csónakokat, és utánunk jönnek? Rengeteg emberről van szó – az ujjain számlálgatta a szükséges tennivalókat. – Clarynek meg kell győznie a Csatornaművek igazgatóját, hogy lemenjen vele és megkeressék a csónakokat. Azután be kell jelentenie a felfedezést a városnak. Szikraváros minden lakosának össze kell csomagolnia a holmiját, le kell vonulniuk a folyóhoz, ki kell hordaniuk a csónakokat abból a nagy teremből és be kell rakodniuk. Óriási lesz a zűrzavar, Doon. Poppynak szüksége lesz rám – Szinte maga előtt látta a fejvesztett emberek tömegét és a kis Poppyt, amint elveszetten sodródik közöttük.

– Poppynak ott van Mrs. Murdo – válaszolta Doon. – Hidd el, rendben lesz. Mrs. Murdónál rendesebb asszonyt nem ismerek.

Ebben igaza volt. A gondolatot, hogy Poppyt magával vigye a folyón, épp olyan gyorsan kiverte a fejéből, mint ahogyan az felötlött benne. Csak önző vagyok – gondolta magában –, amiért azt akarom, hogy itt legyen velem. Túl veszélyes volna őt is elhozni erre az útra. Mrs. Murdo pár napon belül úgymint magával hozza majd. Az egész terv felettébb ésszerűen hangzott, bár olyan szomorúság töltötte el miatta a szívét, hogy még az új város iránti izgatott várakozását is beárnyékolta.

– Es mi van, ha valami baj történik? – kérdezte.

– Mi baj történhetne? Ugyan, Lina, ez a terv tökéletes! Jóval a többiek előtt odaérünk, üdvözölhetjük őket, amikor végre megérkeznek és megmutathatunk nekik mindent! – Doon lelkesedése immár nem ismert határokat. Két szeme tűzben égett, és izgatottan szökdécselt.

– Rendben van – bólintott Lina. – írjuk meg akkor azt az üzenetet!

Doon hosszasan írt. Amikor végre befejezte, megmutatta Linának a levelet. Elmagyarázta, hogyan kell megtalálni a „Ki” jellel ellátott sziklát, hogyan kell leereszkedni a csónakteremhez, még azt is, hogyan kell használni a gyertyákat.

– Nagyon jó – mondta elismerően Lina. – Most már csak kézbesítenünk kell.

Egy pillanatra elhallgatott, hogy magába nézzen, akad-e elég bátorság a szívében. Úgy érezte, hogy igen, közvetlenül a bánat, a félelem és az izgalom mellett.

– Majd én kézbesítem – tette hozzá rögtön. – Végül is, én vagyok a hírvivő. Ismerem a hátsó utakat is, ahol senki sem fog észrevenni – hirtelen ötlet jutott az eszébe. – Doon, lehetséges, hogy Clary otthon lesz! Talán hajlandó lesz menedéket nyújtani nekünk, és segíteni, hogy mindenkinek elmondhassuk, amit tudunk. És akkor nem kell most egyedül nekivágnunk az útnak!

Doon villámgyorsan megrázta a fejét.

– Azt kétlem – felelte. – Valószínűleg már a saját kórusával van, és az éneklésre

készülődik. Csak csúsztasd az üzenetet az ajtaja alá!

Lina tisztán hallotta Doon hangján, hogy a fiú valójában nem is akarja, hogy Clary otthon legyen. Azt gondolta, Doon teljes szívéből vágyik rá, hogy csupán ők ketten vágjanak neki a folyóvízi utazásnak. A fiú felnézett az osztályterem falán lógó órára.

– Pár perccel múlt két óra – állapította meg. – A dalok háromkor kezdődnek. Azután már mindenki a Fő téren gyűlik majd össze, az utcák pedig teljesen kiürülnek. Szerintem akkor biztonságban eljuthatunk majd a Csatornaművekhez. Mi lenne, ha negyed négy körül indulnánk?

– Még mindig nálad van a kulcs? Doon bólintott.

– Tehát miután az üzenetet elvittem Glaryhez, visszajövök ide – ismételte el a tervet Lina.

– Ügy van. Negyed négyig itt várunk, aztán elindulunk.

Lina felállt a szűk padból, és az ablakhoz lépett. Kissé széthúzta a redőnyt, és kikémlelt a résen. Senki sem járt az utcán. A poros osztályteremben teljes csend uralkodott. Doon édesapjára gondolt, aki bizonyára kétségbeesik majd, amikor fiának nevét megpillantja a plakátokon, és amikor rájön, hogy Doonnak nyoma veszett. Eszébe jutott Mrs. Murdo, aki talán már látta is a plakátokat, és aki biztosan megijed majd, ha örök jelennek meg a lakásán és Lina után kezdenek kérdezősködni. És persze halálra rémül majd, ha Lina estig nem tér haza. Megpróbált egyáltalán nem is gondolni Poppyra.

Képtelen lett volna elviselni.

– Add ide a levelet! – fordult végül Doonhoz. Óvatosan összehajtogatta a papírlapot, majd nadrágja egyik zsebébe dugta. – Nemsokára itt vagyok – búcsúzott, azután kiment a teremből, végig a folyosón, egyenesen az iskola hátsó bejáratához.

Doon odalépett az ajtóhoz, hogy lássa, amint a lány elmegy. Széthúzta a redőnyt, épp csak annyira, hogy kilásson a Pibb utcára. Ott volt a lány, hosszú lábával sebesen rohant előre, haja hosszan lobogott utána. A Kavics köz felé indult el. Épp mielőtt a túloldalra ért volna, Doonnak torkán akadt a lélegzete. Két ór fordult be a sarkon a Fortély utca felől, közvetlenül Lina előtt. Egyikük maga az örparancsnok volt. A férfi előreugrott, és olyan hatalmasat ordított, hogy Doon még az üvegen keresztül is tisztán hallotta a szavait:

– O az! Fogják el!

Lina egyetlen pillanat alatt irányt változtatott. Visszafelé kezdett rohanni a Pibb utcán, befordult az Iskola utcán a Bilbollio tér irányába, végül eltűnt Doon szeme elől. Az örök természetesen hangos kiáltások közepette üldözőbe vették. Doon figyelte, mi történik, és közben rosszul érezte a környéket a félelemtől. Lina sokkal gyorsabb, mint ők – intette nyugalomra saját magát. – Lehagyja őket... mindenféle búvóhelyet ismer a városban. Jéggé dermedten állt az ablak mellett, még lélegzetet sem mert venni. Nem fogják elkapni! – mondogatta magában. – Biztos vagyok benne, hogy nem kapják el!

16. fejezet

A dalok

Amikor Lina meghallotta az örök kiáltását, jeges rémület hasított belé. Sebesebben rohant, mint eddig bármikor egész életében, a szíve vadul dörömbölt. Mögötte az örök tovább kiáltoztak utána, és Lina tudta, ha más örök is arra járnak éppen, ők is nyomban üldözőbe veszik majd. Rejtekhelyre volt szüksége! Előtte nyílt a Bilbollo tér – talán akad ott egy hely, ahová biztonságban behúzódhatna? És mintha válaszként érkeztek volna, Doon szavai ötlöttek hirtelen az eszébe: „A könyvtár. Majdnem mindig nyitva tart, még ünnepnapokon is.” Nem volt ideje rá, hogy sokáig törje a fejét. Azt sem merte megkérdezni magától, hogy vajon Edward Pocket hajlandó lesz-e elbújtatni őt, vagy hogy egyáltalán lesz-e olyan zug a könyvtárban, ahol el lehet rejtőzni. Csak száguldott az átjáró felé, amely a könyvtár ajtajához vezetett, és végigfutott rajta.

A könyvtár ajtaja azonban nem nyílt ki. Kétségbeesetten rángatta az ajtógombot. Húzta és toltá, és akkor, ugyanabban a pillanatban, amikor a térre érkező örök rohanó lépteit meghallotta, észrevette az ajtóra ragasztott, kézzel írott kis táblát: „A Dalok napján zárva.” Az örök most már egészen közel jártak. Ha futásnak ered, egész biztosan meglátják. A falhoz lapult, reménykedett, hátha nem jut eszükbe bepillantani a könyvtári átjáróba. Hiába reménykedett.

– Ott van! – üvöltötte az egyik ör.

Lina megpróbált elrohanni mellette, de az átjáró túl keskeny volt, és a férfinak sikerült elkapnia őt a karjánál. A lány tekergőzött, rúgott és lökdösött, ám most már az örparancsnok is megragadta. Ujjai vaskapocsként szorították Lina másik karját.

– Hagyd abba az ellenkezést! – ordított rá.

Lina egyszer csak megmarkolta a férfi drótszerű szakállát. Teljes erejéből megrántotta, mire az örparancsnok felüvöltött, de mégsem engedte el. Előretaszította a lányt, kis híján a földre lökte, majd a két ör együttes erővel vonszolta keresztül a téren. Kényelmetlen, féloldalas pózban tartották, és emiatt Lina még a saját lábában is folyton elbotlott.

– Ez fáj! – panaszkodott Lina. – Ne olyan durván!

– Nem te fogod megmondani, mit hogy csináljunk! – torkollta le az örök parancsnoka. – Addig tartunk vasmarokkal, amíg le nem rakunk ott, ahol a helyed van.

– Na és az hol van? – kérdezte Lina. Olyan forró düh öntötte el saját balszerencséje miatt, hogy még félni is elfelejtett.

– A polgármesterrel van találkozd, kislány – felelte a férfi. – O majd eldönti, mi legyen a sorsod.

– De hát én tettem semmi rosszat!

– Rosszindulatú híresztelések terjesztése a vád – ismételte a parancsnok. – Hazugságok, amelyek egyedüli célja, hogy nyugtalanságot keltsenek a polgári lakosság körében.

– Nem volt hazugság! – vágott vissza a lány. A parancsnok erre azonban még erősebben szorította a karját, és akkorát lökött rajta, hogy egész testével oldalra zuhant.

– Egy szót se többet! – mordult rá, és az út hátralévő részét gyászos csendben tették meg.

Néhányan már gyülekeztek a Fő téren, bár az előkészületi munkálatok a Dalok ünnepére még nem fejeződtek be. Utcaprők sétáltak le és fel a téren seprűikkel. Valaki felbukkant az egyik épület második emeleti ablakában a Kocsi utcán, és kibontotta a zászlót, amely mindig látható volt a Dalok napján – hosszú, vörös szövetből készült, amely bár az évek során erősen megfakult, még mindig büszkén mutatta a folyót jelképező hullámos vonalakat. „A folyó dalával” együtt városuk zabolátlan erőforrását ünnepelte. Független majd egy zászló a tér Széles utcai oldalán is, mély, sárgásarany színű szövetből, rajta „A Város dalát” jelképező négyzetáccsal. A harmadik pedig az Otterwill utcai oldalon jelenik majd meg, „A sötétség

dalának” jelképeként, tökéletes fekete színét csupán sárga szegélye törte meg.

Az örök Linával együtt felmasíroztak a Gyülekezet Háza előtti lépcsősoron, majd keresztül a széles kapun. Végigvezették a főfolyosón, a végén kitártak egy ajtót, és utoljára még taszítottak egyet a lányon. A lökéstől Lina nevenségesen előretántorodott, és nekiütközött egy szék támlájának.

Ugyanaz a szoba volt, mint amelyikben azon a másik, sokkal boldogabb napon járt – első hírvivőként eltöltött munkanapján. Semmi sem változott meg: ugyanazok a kirojtosodott, vörös függönyök, a kopott kárpittal borított karosszékek, és ugyanaz a borzalmas, sárszínű szőnyeg fogadta. A falon függő arcképek bánatosan tekintettek le rá.

– Ülj le oda! – mordult rá az örök parancsnoka.

Egy kicsi, kemény székre mutatott, amely a terebélyes karosszékkal szemben állt. Lina leült rá. A szék mellett az az alacsony asztalka állt, amelyre még előző látogatásáról emlékezett, a porcelán teáskannával és a tálcán sorakozó, csorba szélű, porcelán teáscsészékkel.

A parancsnok elhagyta a szobát – hogy megkeresse a polgármestert –, vont le magában a következtetést Lina. A másik ör szóltanul állt, karját szorosan összefonta a mellén. Egy ideig semmi sem történt. Lina azon igyekezett törni a fejét, hogy vajon mit mondjon majd a polgármesternek, ám képtelen volt gondolkodni.

Végül feltárult az előcsarnokba nyíló ajtó, és belépett a polgármester. Lina először látta közlől azóta, hogy átadta neki Looper üzenetét. Ezúttal még hatalmasabbnak látszott. Löttyedt arcának gombaszíne volt. Fekete öltönyt viselt, amely épp csak körbeírte óriási hasát, hogy egy gombot átbújathasson a gomblyukon. Nehézkesen átszuszogott a szobán, és besüppedt a karosszékbe, teljesen kitöltve annak belsejét. A széke mellett egy asztal állt, az asztalon pedig egy ököl méretű rézcsengő. A polgármester egy pillanatig Lina arcát fürkészte, tekintetében mintha mély alagutak nyíltak volna. Azután az órhöz fordult.

– Elmehe – szuszogta, és kézfejjével intett feléje. – Akkor jöjjen vissza, ha csengetek.

Az ör távozott. A polgármester ismét Lina felé fordította sötét tekintetét.

– Nem vagyok meglepve – mondta. Felemelte a karját, és ujjával Lina arcába mutatott. – Kerültél már bajba máskor is. Olyan helyeken mászkálsz, ahol semmi dolgod!

Lina szólni akart volna, de a polgármester figyelmeztetően feltartotta a kezét. Furcsa, apró keze volt, kurta ujjai akár az érett borsóhüvelyek, úgy sorakoztak egymás mellett.

A kíváncsiság – folytatta a férfi – veszedelmes tulajdonság. Egészségtelen. Különösképpen sajnálatos, ha valaki még ennyire fiatal.

– Tizenkét éves vagyok! – vágott közbe Lina.

– Csend! – kiáltotta a polgármester. – Most én beszélek! – kissé ide-oda mozgolódott, még szilárdabban beékelve terebélyes hátsó felét a székbe. A végén még emelőrúddal kell majd kiszabadítani onnan – gondolta magában Lina.

– Szikraváros, mint te is tudod – folytatta gyászosan a polgármester –, nehéz időszakon megy keresztül. Rendkívüli intézkedésekre van szükség. Ezekben az ínséges időkben szükségünk van a polgárok feltétlen hűségére. És törvénytiszteletére. Mindannyiunk üdvéért.

Lina egyetlen szót sem szólt. Elmélyülten figyelte, amint a polgármester tokája minden szónál kidudorodik az álla alatt, majd félrefordította szemét a visszataszító látványtól, és óvatosan körülmélt a szobában. Törte a fejét, tervezgetett, ám egyetlen gondolatot sem pazarolt arra, amiről a polgármester szónokolt.

– Egy polgármester kötelességei – mondta – igen... összetettek. Egyszerű városi polgárok fel sem foghatják, különösen a gyerekek. Ezért... – rendületlenül beszélt tovább, kissé előrehajolt, és így a hasa még inkább kidomborodott –, bizonyos tényeknek igenis titokban kell maradniuk a nyilvánosság előtt. A köznép nem értené meg. A népek hinnie kell – győzködte Linát a polgármester, aki újra a magasba emelte a kezét, mutatoujja ezúttal a mennyezetre mutatott –, hogy minden az ő javukra történik. Mindenki üdvéért.

– Szamárság – közölte Lina.

A polgármester hátratántorodott. Szemöldöke két szemére süppedt, mely így már csupán sötét résnek látszott.

– Hogy micsoda? – hitetlenkedett. – Bizonyára rosszul hallottalak.

– Azt mondtam, szamárság – felelte készségesen Lina. – Azt jelenti...

– Ne merészed elmagyarázni nekem, mit jelent! – ordította a polgármester. – A szemtelenségeddel csak súlyosbítasz a helyzeteden! – Nehézkesen vette a levegőt, szavai rövid szünetekkel szakadtak ki belőle. – Egy olyan félrevezetett gyermeknek... mint te... szüksége van... egy alapos leckére – kurta ujjai megmarkolták a szék karfáját. – Talán – folytatta –, határtalan kíváncsiságodban már a Börtön is... eszedbe jutott. Vajon milyen lehet, he? Sötét? Hideg? Kényelmetlen? – Ugyanaz a mosoly jelent meg az arcán, amelyre Lina már a Sorsolás napján felfigyelt. Ajka felhúzódott, és szabaddá tette apró fogait, hamuszürke arca ezer ráncba szaladt. – Kapsz rá lehetőséget, hogy megtapasztald. Hamarosán közlő... megismerkedhetsz... a Börtön celláival. Az örök majd odakísérnek. A büntársad pedig... az a másik jól ismert bajkeverő... csatlakozik hozzád, amint előkerül.

A polgármester megfordult, és a csengőt kereste. Ez volt az a pillanat, amelyre Lina felépítette tervét a menekülésre – úgy gondolta, van némi esélye a sikerre, ha elég gyorsan cselekszik –, ám abban a pillanatban történt valami, aminek köszönhetően óriási előnyre tett szert.

Kialudtak a lámpák.

Ezúttal nem volt semmiféle vibráló villódzás. Csupán a váratlan, fekete sötétség. Szerencsére Lina már előre kitervelte minden egyes mozdulatát, így pontosan tudta, merre induljon. Azonnal felpattant, feldöntve maga mögött a széket. Karjával széles körívet írt le, és felborította a szék mellett álló asztalt is. A bútorok puffanása, a szilánkjaira tört teáskanna csörömpölése és a polgármester tajtékozó üvöltése akkora hangzavart teremtett, hogy teljesen elnyomta Lina menekülő' lépteinek zaját, amint a lépcsőház ajtaja felé rohant. Vajon nyitva van? A kilincs után nyúlt. A nyögések és nyikorgó hangok elárulták, hogy a polgármester éppen azzal küszködik, hogy felálljon a székéből. Lina elfordította a kilincset és meghúzta. Az ajtó rögtön kinyílt. Becsukta maga mögött, és kettesével kezdett futni felfelé a lépcsőkön. Még a vaksötétben is könnyedén vette a lépcsőfokokat. A szobában felharsant a csengő, szakadatlanul csengett és csengett, a polgármester pedig torkaszakadtából ordított.

Amikor Lina az első lépcsőfordulóhoz ért, fülét megütötte az örök kiáltozása. Hatalmas robaj hallatszott – valaki bizonyára megbotlott, és átesett a felborult széken vagy asztalon.

– Hol van a lány? – üvöltötte egy hang.

– Biztosan kirohant az ajtón!

Vajon azt is tudják, melyik ajtón? Nem hallott közeledő lépteket a háta mögött.

Ha sikerül felérnie a tetőre – és ha a tetőről át tud ugrani a Börtön tetejére, onnan pedig az utcára –, akkor talán megmenekülhet. A tüdeje már forrón izzott, lélegzete a torkát perzselte, de megállás nélkül futott tovább. Amikor végre feljutott a tetőre, felrántotta az ajtót, és kirohant rajta.

Abban a pillanatban újra felvillantak a lámpák. Mintha ez az áramkimaradás kifejezetten az ő kedvéért történt volna. Mekkora szerencsém van! – gondolta magában. – Milyen óriási szerencsém! Előtte magasodott az óratorony. Megkerülte. Most nem lesz tánclejtés a háztetőn.

Alacsony fal futott körbe az épület szélén. Lina óvatosan közeledett hozzá, átkémlelt fölötte a Fő téren gyülekező embertömegre. Közvetlenül alatta nyílt a Gyülekezet Házának bejárata, és miközben az alatt tolongó sokaságot figyelte, hirtelen két ór rontott ki az ajtaján, és száguldott le a lépcsőn. Nagyszerű – a rossz irányba indultak! Minden jel szerint azt hitték, hogy Lina a tömegben rejtőzött el. Pillanatnyilag biztonságban tudhatta magát. A toronyban megszólalt a harang. Három átható kongás remegtette meg a levegőt. Eljött a dalok ideje.

Lina hosszasan nézte Szikraváros lakóit, akik hagyományos dalaik éneklésére gyűltek

össze azon a napon. Olyan szorosan álltak egymás mellett, hogy Lina csak az ég felé fordított arcukat láthatta, amelyeken megcsillant a lámpák éles, ragyogó fénye. Néma csendben várták, hogy a Dalmester megjelenjen a Gyülekezet Házának lépcsőjén. Különös volt ez a hallgatás, mintha az egész város visszatartotta volna a lélegzetét. Szikraváros életében – gondolta magában Lina – ez a különleges csend volt az év legizgalmasabb pillanata. Visszaemlékezett a korábbi évekre, amikor kislánként állt ott a szüleivel, és túl kicsi volt még, hogy láthassa a Dalmester jelét. Tulajdonképpen semmit sem látott a körülöttük álló emberek hátán és lábain kívül, ezért csak várt, hogy felzendüljön az első hang. Erezte, amint abban a pillanatban saját szíve is megremeg, minden évben ugyanúgy. A hang óriási hullámként lüktetett, magasodott körülötte, mintha képes lett volna felemelni őt a földről.

Újra elérkezett az a varázslatos pillanat. Több száz hang zendült fel egyszerre A város dalának dallamára, mélyen és erősen. Pontosan ugyanaz az érzés töltötte el, mint a korábbi években: a finom remegés a szívében, mintha megpendítettek volna egy húrt a bordái alatt, és a szomorúsággal vegyes öröm, amely egész lényét elöntötte. A dal mély, morajló akkordjai betöltötték a Fő teret. Lina úgy érezte, hogy képes lenne lelépni az épület széléről, és átsétálni a magasban, hiszen a dallam szinte megszilárdította körülötte a levegőt.

A város dala hosszú volt – szerepeltek benne versszakok a „fénylő utcákról” és „kőbe öntött falakról”, „erős szívű polgárokról”, „soha véget nem érő gondoskodásról”. (Ez éppenséggel nem teljesen igaz – gondolta magában szomorkásán Lina.) Ám végül A város dala lassan a végéhez közeledett. Az éneklők hosszan kitarították az utolsó hangot, amely egyre halkabban és halkabban szólt, majd ismét teljes csend borult a térre. Lina a kivilágított utcákra nézett, amelyek szerteágaztak a térről, az utcákra, amelyeket annyira szeretett. Őszintén szerette városát, bármennyire kopott és omladozó volt is. Felnézett a toronyóra: tíz perccel múlt három. Doon hamarosan elindul a Csatornaművek irányába. Nem tudta, a fiú vajon tanúja volt-e annak, hogy őt elfogták. Ha igen, akkor valószínűleg arra gondol, hogy őt biztosan a Börtönbe zárták. Felvetődik majd benne a gondolat, hogy vajon megkísérelje-e kiszabadítani őt, vagy inkább egyedül vágjon neki a folyónak.

Igyekeznie kellene, hogy csatlakozzon hozzá – a szomorúság azonban visszatartotta, mintha egy súlyos kő nehezedett volna a szívére. Arcát két kezébe hajtotta, ujjait szorosan a szemére nyomta. Hogyan is fordíthatna hátat Szikravárosnak úgy, hogy Poppyt itthagyja? Mert ha úgy dönt, hogy elmegy, akkor Poppyt itt kell hagynia, nem igaz? Hogyan vihetne magával egy ilyen kockázatos vállalkozásra?

A folyó dalának felcsendülő hangjai megijesztették – a mély és hömpölygő férfihangok erőtől duzzadón, majd a női hangok felső szólamának bonyolult dallama, amely mintha szembeszállt volna a sebes folyammal. Lina hallgatta az éneket, képtelen volt megmozdulni. A folyó dala nyugtalanná tette – mindig is felzaklatta. Hömpölygő, könnyörtelen ritmusa, mintha őt is hajtotta volna előre, azt súgva: „Menj hát, menj el, menj már!” Minél tovább hallgatta, annál erősebbé vált az a különös érzés a gyomra mélyén, akár egy folyó sodrása, háborgó, émeletítő örvény.

Következett A sötétség dala, az utolsó a három dal közül. Ennek dallamába vegyült a legtöbb vágyódás és fenség. Szikraváros lelke szólalt meg ebben az énekben. Félelmetes akkordjai magukban őrizték a város népének minden bánatát és erejét. A dal lassan a csúcspontjához ért: „S a sötétség, mint a végtelen éj...” – zengte több száz ember hangja oly erővel, hogy szinte vibrált körülöttük a levegő.

Abban a pillanatban újra kialudtak a város fényei. A hangok megremegtek, de csupán egyetlen másodpercre. Azután újra szárnyra keltek a sötétben, erősebben, mint előtte. Lina is velük énekelt. Felállt, és teljes erejéből zengte dalát a mély, áthatolhatatlan feketeségbe.

A dallam utolsó hangjai visszhangot verve haltak el lassanként a nyomasztó csendben. Lina mozdulatlanul merevedett. Hát így fog végződni – vetődött fel benne a rémisztő gondolat – az utolsó dal végső szavával? Erezte hátán az óratorony dermesztően hideg

kőfalát. Várt.

Akkor hirtelen eszébe jutott egy ötlet, amelytől egész teste libabőrös lett. Mi lenne, ha most belekiabálna a csendbe? Mi történne, ha most azt mondaná: „Hallgassatok ide, emberek! Megtaláltuk a kivezető utat Szikravárosból! A folyó az – a folyón kell menekelnünk innen!” Itt volna az alkalom, hogy bejelentse döbbenetes felfedezésüket, épp úgy, ahogyan Doonnal eltervezték, és azután – és azután, mi következne? Vajon felrohannának az örök a tetőre, és azon nyomban lefognák? Vajon az emberek a téren azt hinnék, hogy szavai egy gyermek vágyálmait tükrözik csupán, vagy hallgatnának rá, és mind megmenekülnének? Szinte érezte, amint a szavak egymás után tolulnak fel a torkán. Annyira szerette volna világgá kiáltani őket! Vett egy mély lélegzetet és előrehajolt.

Ám mielőtt megszólalhatott volna, morajló hangok törték meg odalenn a csendet. Valaki felkiáltott:

– Ne mozdulj!

Valaki más felsikoltott. A morajlás ordítássá nőtt, majd kiáltások törték az ég felé minden irányból. A tömegben egyszerre eluralkodott a pánik.

Most már semmi reménye sem lehetett arra, hogy akár egyetlen szavát is meghallják. Lina megkapaszkodott az óratorony szélében, mintha a kavarodás odalenn őt is magával sodorhatná. Tekintetével kétségbeesetten igyekezett áthatolni a sötétségben. Fény nélkül sehová sem mehetett. Lámpák, kérlek szépen, világítsatok újra! – könyörgött. – Világítsatok újra!

Váratlanul észrevett valamit. Először azt hitte, hogy csak a szeme káprázik. Szorosan behunyta, majd újra kinyitotta. Még mindig ott volt: egy aprócska, mozgó fénypont. Miközben meredten figyelte, a fény lassan, egyenes vonalban haladt előre. Azután elfordult, és megint csak egyenesen folytatta tovább az útját. A Folyó úton járt éppen? Képtelen volt megállapítani. Ám egyszer csak ráébredt, mi lehet az. Doon, gyertyával a kezében. Doon, aki a sötétben is rendületlenül haladt előre a Csatornaművek felé.

Ő is menni akart. Egész testében érezte azt a sürgető késztetést, hogy odarohanjon hozzá, és együtt keressék meg a kivezető utat Szikravárosból, egy új otthon felé. Hallgatta a téren tolongó embertömeg rémült kiáltásait és zokogását. Mrs. Murdóra gondolt, aki szintén valahol odalenn szorong a sötétben, ide-oda taszítják, ő pedig szorosan magához öleli Poppy kis testét, hogy megvédelmezze. Egyszer csak minden világossá vált előtte. Lina tudta, mit kell tennie – bárcsak újra felvillannának a lámpák, bárcsak ne ez lenne Szikraváros történetének utolsó áramkimaradása! – kívánta szívének és lelkének teljes erejével, miközben továbbra is meredten figyelte a kitartóan haladó, aprócska fénypontot.

Abban a pillanatban reszkető fénnel vibrálni kezdtek a reflektorok. A tömeg reményteljes üvöltésben tört ki, a fények pedig felvillantak és égve maradtak. Lina a tető hátsó széléhez futott, könnyedén leugrott a Börtön épületének tetőszerkezetére, majd, mivel öröknek nyomát sem látta az utcákra tóduló tömegben, lehuppant onnan a földre és csatlakozott a sokasághoz. A Szürkekő utcán sétált előre, lépteit a többiekéhez igazította, hogy ne lógjon ki sietségével a tömegből. Amikor a Gyülekezet Háza mögötti körülkerített, szemetes udvarhoz ért, leguggolt és elbújt. A szíve sebesen vert, de most már erősnek és elszántnak érezte magát. A terve készen állt. És amint a hazafelé tartó Mrs. Murdót és Poppyt megpillantotta, véghez is vitte.

17. fejezet

El innen

Három óra húsz perckor Doon fogta a zsákját, és a hátsó ajtón keresztül kísértelt az iskola épületéből, majd megindult felfelé a Pibb utcán. Sebesen szedte a lábát. Röviddel három óra előtt néhány percre minden elsötétült, és kissé feszélyezte a tudat, hogy a szabad ég alatt kell tartózkodnia. Úgy tervezte, hogy a hosszabb úton jut majd el a Csatornaművekhez, egészen a város szélére húzódva, hogy kikerülje az esetleg még utána kutató öröket.

Rettenetesen aggódott Lináért. Addig nem is fogja megtudni, mi történt vele, amíg a Csatornaművekhez nem ér. Vagy ott lesz a lány, vagy nem. Most nem is maradt más választása, mint hogy rohanjon, ahogy csak a lába bírja.

Végigszáguldott a Fortély utcán. Furcsa érzés volt kinn járkálni a városban, amikor az utcák ilyen elhagyatottan visszhangoztak. A járókelő' emberek nélkül az utak sokkal szélesebbnek és sötétebbnek tűntek. Egyetlen lélek se mozdult, kivéve saját árnyékát, és elröppenő' tükörképét az üzletek kirakatainak üvegén. A Selverton téren megpillantott egy bódét, ahová szintén kitűztek egyet azokból a plakátokból, amelyeken Lina és az ő neve szerepelt. Mostanra már bizonyára a város összes lakosa látta. Híres lett – gondolta magában fanyar mosollyal az ajkán –, de nem olyan értelemben, ahogyan szerette volna. Nem fog sor kerülni semmiféle dicsőséges pillanatra a Gyülekezet Háza előtti lépcsőn. Ahelyett, hogy büszkévé tette volna édesapját, inkább rettenetes aggodalomnak tette ki.

Ettől a gondolattól olyan határtalan szomorúság töltötte el a szívét, hogy a térde hirtelen megremegett. Hogyan is tűnhetne el innen egyetlen búcsúszó nélkül? De most már túl késő volt, nem fordulhatott vissza. Bárcsak találna valami módot arra, hogy üzenetet küldhessen! Egy pillanattal később ráébredt a megoldásra. Megtorpant, egy darabig kotorászott a zsákja mélyén némi papír és ceruza után, amelyet magával hozott az útra, majd írni kezdett: „Apa! Megtaláltuk a kivezető utat! Végig ott volt a Csatornaművekben! Holnap te is megtudod. Szeretlek, Doon.” A lapot négyfelé hajtotta, nagy betűkkel ráírta a külsejére: „Loris Harrow részére”, végül pedig a bódéra tűzte. Így ni! Ennél többet nem tehet. Bíznia kell benne, hogy valaki majd kézbesíti az apjának.

Halk énekszó ütötte meg fülét a távolból. Figyelt. A folyó dala épp a végéhez közeledett.

– Lenn a sötét mélyben, mint e földnek a vére, A Semminek közepéből törve előre...– énekelte ő is alig hallhatóan.

Akárcsak Szikraváros minden lakója, Doon is kívülről tudta a három dal szövegét. Így most ő is halkán együtt dalolt a távoli éneklőkkel:

*„Szikrának lámpáiból szikrát teremt,
Ősvégi, akár az emlékezet
Selseláden, mint bármely földön
A folyó elötör, a folyó tovahömpölyög...”*

Fel a Perem utcán, majd tovább a Folyó útra. Már félúton járt. Ekkor felhangzottak A sötétség dalának első sorai. Ez volt a kedvence, szerette benne az erőteljesen felcsendülő, mély harmóniákat. Kissé még sajnálta is, hogy ezúttal lemarad róla. Átvágott a kihalt Folyóúti tér Pott utca felőli oldalán, ahol egy másik plakátra bukkant, amely itt is a bódéra volt kitűzve, bár meglehetősen ferdén. Az Északi utca irányába haladt tovább, amikor a lámpák fénye egyszer csak megremegett, majd teljesen kialudt.

Ijedten megtorpant. Mozdulatlanság és várakozás – ez volt testének gépies válasza. Tisztán hallotta, amint a távolban az éneklők hangja egy pillanatra elhalkul, döbönt hangok reszketése szakítja meg a dallamot. Ám a dal ismét erőre kapott, dacolva a fojtó sötéttséggel. Egy pillanatra minden gondolat kitörlődött Doon fejéből. Nem maradt ott más, mint a dal

rettenthetetlen szavai:

*„Sűrű, mint az éj, és mély, akár az álom,
Feketeség rejti elötünk a távot.
Ám mégis, Szikra utcáinak fénye
Tisztán és látrán ragyog e sötétbe.”*

Immár fennhangon énekelt, mozdulatlanra merevedve az éji feketeségben. Amikor a dal befejeződött, várt. Bizonyára hamarosan ismét felvillannak a lámpák. Néhány percig néma hallgatás uralkodott. Ám azután, távol, de fülsértő tisztasággal egy kiáltás hasított a csendbe. Még több sikoly és ordítás követte, a fejvesztett kétségbeesés hangjai. Ő maga is érezte, amint lassan eluralkodik rajta a pánik, mintha egy kéz markolná meg szorosan a szívét, arra kényszerítve őt, hogy felugorjon, és a vaksötétbe vesse magát.

Váratlanul azonban beléhasított az örömteli felfedezés: nem kellett arra várnia, hogy újra pislákolni kezdjenek Szikraváros fényei. Rendelkezésre állt valami, amit eddig még senki sem ismert: az eszköz, amellyel bevilágíthatta a sötétséget. Letette zsákját a földre, kioldotta a száját, és kutatni kezdett a belsejében, amíg ujjai meg nem érintették a gyertyát. Az egyik sarkában sikerült megtalálnia a gyufásdobozt is. Kiválasztott egy gyufaszálat, végighúzta a járdán, mire az rögtön fellángolt. A lángot odatartotta a gyertya zsinórjához, az pedig égni kezdett. Volt már saját fényforrása. Az egyetlen az egész városban.

A gyertya fénye nem hatolt el túl messzire, de arra legalább elég volt, hogy megvilágítsa lépteit előtt a járdát. Lassan ment végig a Pott utcán, majd balra fordult az Északi úton. A végén ott magasodott a Csatornaművek irodájának fala.

Amikor a Csatornaművek bejáratához ért, nem talált ott senkit. Molylepkék kicsiny fellege gyülekezett gyertyájának lángja körül, ám azonkívül egyetlen lélek se rezgett a Plummer téren. Nem tehetett mást, várnia kellett. Doon elfújta a gyertyát – nem akarta az egészet elhasználni, ha esetleg sokáig tart az áramkimaradás. Leguggolt, elhelyezte maga mellé a csomagját, és nekidőlt az egyik hatalmas szemetesekukának. Várt, hallgatta a messzi kiáltozást. Kis idő múltán a lámpák pislákoltak, pislákoltak, majd végleg felvillantak.

Linának még csak a nyomát se látta. Ha az öröknek sikerült őt elfogni és elvitték a... Doon azonban igyekezett kerülni ezt a gondolatmenetet. Egy ideig még várakozik. Lehetséges, hogy Linát is feltartotta a hirtelen sötétség, ha már úton volt idefelé. Innen nem láthatta a toronyórát, de valószínűleg még nem ütötte el a négyet.

Mi lesz, ha el sem jön? A daloknak vége, az emberek szétszéledtek a városban, az örök pedig, abban nem kételkedett, hamarosan újra kutatni kezdenek utána. Doon két karjával szorosan átölelte a testét, és megszorította a gyomrát, megpróbálva elfojtani az émelyítő remegést.

Ha Lina nem jön el, Doonnak két választása marad: ott marad a városban, és minden tőle telhetőt elkövet, hogy Linát megmentse, vagy egyedül száll csónakba, és reménykedik, hogy Linának valamiképp sikerül kiszabadulnia, és értesíti az embereket a szabadulás útjáról. Egyik terv sem volt igazán ínyére. Neki akart vágni a folyónak, méghozzá Linával együtt.

Doon felállt, és ismét vállára vetette a zsákját. Túlságosan nyugtalan volt ahhoz, hogy csak békésen üldögéljen. Lesétált a Gappery utcához, és mindkét irányban szétnézett. Egyetlen lelket sem látott. A Plummer utcához sietett, azt gondolván, Lina talán a város szélén közeledik majd, mint korábban ő is, nehogy valaki észrevegye. Ám ott sem volt senki. Akkor sem látott járókelőket, amikor a Subling utca mellett elhaladt, egészen a város határáig. Döntenie kellett.

Odasétált a Csatornaművek kapujához és megállt. Gondolkozz! – gyötörte magát. – Gondolkozz már! Még arról sem volt meggyőződve, hogy egymaga képes lesz leutazni a folyón. Hogyan tegye vízre a csónakot? Fel tudja majd emelni segítség nélkül? Másrésztől viszont, hogyan segíthetne Linán, ha a lány a polgármester öreinek karmai közé került? Vajon

mit tehetne, aminek nem csupán az lenne az egyetlen eredménye, hogy őt is letartóztatják?

Émelygett. Keze jéghideg volt. Kilépett a kapualjából, és még egyszer végigpásztázta tekintetével a teret. A lámpákat körülzsongó molylepkéken kívül semmi sem rezzenet.

Abban a pillanatban feltűnt Lina rohanó alakja a Gappery utcán. Átvágott a téren, Doon pedig futott, hogy üdvözlje. A lány egy csomagot ölelt szorosán magához.

– Eljöttem, itt vagyok, kis híján nem sikerült – lihegte, alig jutott szóhoz. – És nézd! – Visszahajtotta a takarót a két karja közt szorongatott csomagról. Doon barna hajfürtöket pillantott meg és két tágra nyílt, rémült szemet. – Elhoztam Poppyt is.

Doon olyan boldog volt, amiért Linát újra láthatja, hogy egyáltalán nem bánta Poppy társaságát. Annak ellenére sem, hogy az amúgy is kockázatos utazást csak még kockázatosabbá tette a kislány jelenléte. Mélységes megkönnyebbülés és új életre kapott lelkesedés árasztotta el a szívét. Nekivágnak! Most már biztosan nekivágnak! Együtt!

– Rendben! – felelte. – Akkor indulás!

Kölcsönvett kulcsával kinyitotta a Csatornaművek ajtaját, majd elrohantak a kampóikon lógó sárga esőkabátok és gumicsizmák sorai előtt. Doon berontott az irodába, épp csak annyi időre, amíg a kulcsot visszaakasztotta a helyére, majd felrántották a lépcsőház ajtaját, és megindultak lefelé. Lina a nyakába csimpaszkodó Poppy miatt csak lassan lépkedett. A kislány szokatlanul csendes volt, megérezte a helyzet különös komolyságát és idegenszerű feszültségét. A lépcső aljánál a főcsatornában bukkantak ki, majd gyalogolni kezdtek nyugat felé, amíg a megjelölt sziklához nem érkeztek.

– Hogy fogjuk lejuttatni Poppyt? – tette fel a kérdést Doon.

– Magamra kötözöm – felelte magától értetődően Lina.

A lány letette kishúgát a földre, azután lehúzta magáról a kabátját és a pulóverét. Doon segítségével hurkot készített a pulóverből Poppy számára, úgy, hogy a ruhadarab két ujját a nyaka köré tekerte. Végül visszavette a kabátját, és szorosán összegombolta.

Doon kételkedve szemlélte a bumfordi alakot.

– Biztos vagy benne, hogy képes leszel így lemászni vele? Körbeér majd a karod, hogy meg tudj kapaszkodni a létrában?

– Teljesen – válaszolta magabiztosan Lina. Most, hogy már Poppy is vele volt, ismét bátornak érezte magát. Bármit képes lett volna megtenni.

Doon mászott le elsőként. Lina követte.

– Maradj nyugton, Poppy! – kérte. – Ne mocorogj!

Poppy engedelmesen nyugton maradt, ám még így sem volt könnyű feladat leereszkedni a létrán ezzel a többletsúllyal. Lina karja épphogy csak elérte a Poppy melletti fokokat, hogy megkapaszkodhasson. Nagyon lassan ereszkedett lefelé. Amikor a párkányhoz ért, oldalra lépett, megragadta Doon kinyújtott kezét, majd egy mély, megkönnyebbült sóhajjal belépett a bejáraton.

Egyenesen az előcsarnok hátsó falához mentek, ahol Doon kinyitotta az acél táblát, és elővette a kulcsot. Félrecsúsztatta annak a teremnek az ajtaját, ahol az első csónakot felfedezték, és bementek. Doon előkereste gyertyáját a zsákjából és meggyújtotta. Lina kicsomagolta Poppyt, és leültette a terem hátsó részében.

– Ne mozdulj innen! – figyelmeztette. Poppy hüvelykujját a szájába dugta, Doori és Lina pedig munkához láttak.

A fiú zsákja a csónak hegyes végébe került, amelyről eldöntötték, hogy bizonyára ez lehet a jármű eleje. A gyufákkal és gyertyákkal teli dobozokat a csónak hátsó részébe pakolták. Nyilvánvaló volt, hogy arra a helyre tervezték őket, hiszen mindkettő pontosan beleillett a részbe.

Az „Evezőnek” nevezett rudak azonban továbbra is rejtélyt jelentettek számukra. Lina arra gondolt, hogy fegyvernek szánták őket, amelynek segítségével távol tarthatják maguktól a veszedelmes élőlényeket. Doonnak az jutott eszébe, hogy talán valamiképp be kell illeszteni

őket keresztirányban a csónakba, hogy védőkorlátként megkapaszkodhassanak bennük, ám ezt sehogyan sem sikerült elérnie. Végül úgy határoztak, hogy egyszerűen csak a csónak aljára fektetik őket, és menet közben majd kitalálják, hogyan kell használni őket.

Doon a földre cseppentett egy kis viaszt, és beleállította a gyertyáját, hogy mindkét keze szabad legyen.

– Most lássuk, meg tudjuk-e emelni! – jelentette be.

Doon hátul, Lina pedig elől állt, és ily módon könnyedén felemelték a csónakot. Bámulatosan könnyűnek bizonyult, még a ládákkal és a zsákkal együtt is. Óvatosan visszaengedték. A következő lépés az volt, hogy valamiképp vízre bocsássák, majd ők maguk is beszálljanak.

– Nem dobhatjuk be csak úgy egyszerűen! – rázta a fejét Lina. – A folyó azonnal elsodorná.

– Biztosan erre valók a kötelek – felelte Doon. – A köteleket tartva fogjuk leengedni a vízre, és a segítségükkel pedig hozzákötjük valamihez, azért, hogy a csónak el ne mozduljon.

– Mihez?

– Nyilván kell lennie valahol egy kampónak vagy ilyesminek a falban, amihez odaerősíthetjük.

Doon visszament a folyó széléhez és térdre ereszkedett. Lehajolt, és egyik kezével végigtapogatta a folyópart meredek falát. Először csupán sima, csúszós sziklát tapintottak az ujjai. Türelmesen mozgatta előbb előre és hátra, majd le és fel a karját. A folyó sebes sodrású vize csapkodta a bőrét. Végül mégis talált valamit: keze egy fémrúdnak ütközött a folyó falán. Pontosan olyan volt, mint annak a létrának a fokai, amelyen lemásztak.

– Megtaláltam! – kiáltotta. Felpattant és besietett a csónakterembe. – Hozzuk ki a csónakot!

Együttes erővel emelték fel a különös járművet, majd apró léptekkel megindultak vele előre. Amikor az ajtón kiléptek, Poppy könnyekben tört ki.

– Ne sírj! – kiáltotta neki Lina. – Maradj ott! Mindjárt visszajövünk.

Egészen a víz széléig vitték a csónakot, majd óvatosan letették. Az orra a sodrás irányába mutatott. Doon újra letérdelt, kezével a vasrudat kereste.

– Add ide a kötél végét! – utasította Linát.

Melyik kötelet? – törte a fejét egy pillanatig Lina. Azután rájött, hogy a fiú biztosan arra gondolt, amely a csónak hozzá közelebb eső oldalához volt erősítve – az az oldal áll majd közvetlenül a folyó partja mellett, miután a csónakot vízre bocsátották. Kigöngyölte a kötelet, majd körbetekerte vele a csónakot, és csak azután adta oda Doonnak a végét, aki fejét a víz fölé lógatva lehasalt a folyó partjára és a kötelet odacsomózta a vasrúdra a falon. Majd ismét felállt, és letörölgette arcáról a vízcseppeket.

– Na most – mondta –, leereszthetjük a csónakot a vízre. A csónakteremből ekkor Poppy jajveszékelése hallatszott.

– Jövök már! – kiáltotta Lina, és visszaroht Poppyért. Felemelte a földről, és olyan hangon suttogott a kicsi fülébe, mint amikor egy új, izgalmas játékot jelentett be. – Kalandra indulunk, Poppy! Utazni fogunk, a vízen utazunk! Micsoda multság lesz, édes, majd meglátod! – Elfújta a gyertyát, amelyet Doon otthagytott, majd kivitte Poppyt a folyó partjára.

– Készen állunk? – kérdezte Doon.

– Azt hiszem, igen.

Viszlát, Szikraváros! – gondolta magában szomorúan Lina. – Viszlát mindenkinek, viszlát mindennek! Egy pillanatra felvillant előtte, amint megérkezik álmainak ragyogó városába, ám a kép elhalványult, majd teljesen szertefoszott. Elképzelése sem volt róla, mi vár rájuk az út végén.

Poppyt leültette a bejárati folyosó fala mellé.

– Ül le ide egy kicsit! – súgta a fülébe. – Ne mozdulj, amíg nem szólok! – Poppy

letelepedett, szeme tágra nyílt, dundi lábacsáját kinyújtotta maga előtt.

Lina megragadta a kötelet a csónak hátulján. Doon elől tette ugyanezt. Felemelték a csónakot, majd oldalra hajoltak, hogy átlendítsék a folyó partja fölé a vízre. Aggasztóan dülöngélt egyik oldalról a másikra.

– Engedjük le! – üvöltötte Lina.

Minketten hagyták, hogy a kötél kicsússzon a kezük közül, mire a csónak lezuhant, és hangos csobbanással a víznek csapódott. Szökellt, hánykolódott a hullámokon, erősen rángatta pórázát, ám Doon csomója kitartott. A csónak a helyén maradt, és csak rájuk várt.

– Jövök már! – kiáltotta Doon. Lehajolt, egyik kezével megragadta a csónak peremét, hátrafordult, és végül bemászott. A csónak oldalra billent a súlyától. Doon egy pillanatra megtántorodott, ám ismét visszanyerte az egyensúlyát. – Minden rendben! – ordította. – Most add Poppyt!

Lina a karjába emelte Poppyt, aki azon nyomban üvölni és rugdosni kezdett, amint megpillantotta az örvénylő folyón himbálózó csónakot. Doon két karja azonban már nyúlt is érte, és Lina átadta neki a tiltakozó csöppséget. Egy pillanattal később ő maga is beugrott. Mindhárman a csónak aljára zuhantak a vadul csapkodó sodrásban.

Doonnak végül sikerült lábra állnia. Megragadta, majd húzni kezdte a csónakot féken tartó kötelet, míg el nem érte a csomót. Megpróbálta kibogozni. Víz csapott az arcába. Rántott egyet a csomón, meglazította, és végül kiszabadította a kötelet – a csónak előreszökkent.

18. fejezet

Ahová a folyó vezet

Lina tehetetlenül nézte, amint a folyó két partja elsuhant a szeme előtt. Előttük tátongett az alagút bejárata, akár egy hatalmas, éhes száj. Egyenesen belesodrótak, és magú mögött hagyták a Csatornaművek fényeit. Immár teljes sötétségben hánykolódott, forgott tovább a csónak. Az aljába megbújó Lina egyik oldalról a másikra csapódott, miközben egyik karjával szorosán magához ölelte Poppyt, a másikkal p dig valamiféle kapaszkodó után keresgélt. Doon belesúszott, pedig a ládáknak ütközött. Poppy vadul sikoltzott.

– Doon! – ordította Lina. A fiú visszaordított.

– Kapaszkodj! Kapaszkodj!

Lina keze azonban folyton lecsúszott a csónak széléről, mire a sodrás ereje ismét oldalra taszította. Rettegett attól, hogy Poppy feje véletlenül a fémpadnak ütközik, vagy kiszaka dölelő karja közül, és a folyóba zuhan.

A csónak nekiütközött valaminek, megremegett, majd újra mozgásba lendült. Olyan érzés volt, mintha valami lenyelte volna őket: ez a féktelen száguldás a sötétségen át, és a folyó fülsértő robaja, akárcsak ezernyi hang üvöltő zűrzavara.

Lina lába összegabalyodott Doon végtagjaival, Poppy pedig olyan szorosán a nyaka köré fonta két kicsi karját, hogy alig kapott levegőt. Ám ez az áthatolhatatlan feketeség volt a legborzalmasabb – száguldás a legsötétebb mélység felé.

Behunyta a szemét. Ha netán egyenesen egy falnak ütköznének, vagy éppen egy feneketlen mélységbe zuhannának, úgysem akadályozhatná meg a katasztrófát. Nem tehetett többet, mint hogy szorosán Poppyba kapaszkodott. Ezt meg is tette, és a vánszorgó percek hihetetlenül hosszúnak tünnek számára.

Azután végre valahára lecsendesedett a folyó sodrása, és a csónak sem hánykolódott olyan vadul többé. Linának sikerült felülnie, és érezte, amint Doon is megmozdul. Poppy sikoltása halk nyöszörgésbe váltott. Továbbra is tökéletes sötétség uralkodott körülöttük, ám Lina megérezte maga körül és felett a tágas teret. Vajon hová jutottak? Látnia kellett.

– Doon! – kiáltotta. – Jól vagy? Tudnál keresni egy gyertyát?

– Megpróbálok – válaszolta Doon. Lina megint csak érezte, amint a fiú négykézláb elmászik mellette a csónak hátsó részébe. Sűrűlódás hangjai ütötték meg a fülét, amikor Doon előhúzta az egyik ládát a pad alól. – Nem találom a zárat – morgott türelmetlenül a fiú. Majd egy másodperccel később mégis így szól: – Jól van, megtaláltam. Ezek itt a gyufák, úgyhogy ebben kell lenniük a gyertyáknak.

Szavait további sűrűlódó és csapkodó hangok követték. A csónak megrándult, Lina pedig előrecsúszott a belsejében.

Doonnal ugyanez történt, és teljes súlyával a lány hátának ütközött. Felüvöltött tehetetlen dühében.

– Elejtettem a gyufát! Kapaszkodj! Már majdnem megvolt! Újabb mászkálás és zörgés hosszú másodpercei következtek.

Azután aprócska láng villant fel a sötétben, és Doon árnyakkal tarkított arca jelent meg fölötte. A gyufát a gyertyához érintette, mire a láng biztosabban kezdett égni.

Apró lángocska volt csupán, fénye azonban visszatükröződött az alagút falairól és a víz selymes felszínéről. Lina most már láthatta, hogy az alagútnak boltíves a mennyezete, akárcsak a Csatornaművek összes többi alagútjának, bár sokkal szélesebb volt azoknál. A folyó mozgó útként hömpölygött keresztül rajta.

– Meg tudsz gyújtani egy másikat is? – kérdezte Lina. Doon bólintott, visszafordult a ládákhöz, ám a csónak abban a pillanatban ismét nekiütközött valaminek, és a befröccsenő víz az arcukba csapott, majd eloltotta a gyertya lángját.

Hosszú percekbe telt, mire Doonnak sikerült újra meggyújtania, és még több idő telt el addig, amíg már kettő égett a kezében egyszerre. Az egyiket begyömösölte a pad és a csónak széle közötti keskeny részbe, a másikat pedig továbbra is a kezében tartotta. Haja a homlokára tapadt, és csöpögött a víztől. Barna kabátja elszakadt a vállánál.

– Így már jobb! – jelentette ki elégedetten.

Valóban sokkal jobb volt – nem csupán fényhez jutottak, hanem a folyó örvénylő hullámai is lecsillapodtak, és a csónak nyugodtabban siklott előre a vízen. Lina képtelen volt lefejtetni Poppy karját a nyakáról, hogy körülnézhessen. Annyit azonban látott, hogy az alagút elkanyarodott előttük. A csónak nagy lendülettel vetette magát a kanyarba, a falnak csapódott, majd kiegyenesedett és sietett tovább.

– Adj nekem is egy gyertyát! – kérte Lina a fiút.

Doon átnyújtotta a kezében tartott gyertyát Linának, és meggyújtott egy másikat. Sikerült mindhárom gyertyát beszorítaniuk a csónak keretébe, hogy kezüket szabadon használhassák. Egy ideig szinte néma csendben siklottak előre. A folyó vize csaknem tükörsimává csendesült.

Majd a sodrás váratlanul még inkább lelassult, és az alagút kitárult előttük.

– Egy terembe jutottunk – állapította meg Lina.

A magasban boltozatos mennyezet borult fölējük. Sziklaoszlopok csüggtek le róla, és hasonló tömbök meredeztek ki a vízből is, hosszú árnyékokat vetve a felszínre, amelyek megfordultak és összekeveredtek, amint a csónak elsiklott közöttük. A sziklák rózsaszín, halványzöld és ezüst ragyogással csillogtak a gyertyafényben. Különös, fodros alakjuk olyan benyomást keltett, mintha valamilyen puha anyag hirtelen megdermedt volna. Mintha krumplipürétornyok lennének – tűnődött magában Lina –, amelyek kővé váltak.

A csónak időnként beleütközött egy-egy ilyen oszlopba, és ők rájöttek, hogy az evezők segítségével könnyedén ki tudják szabadítani magukat. Így keltek át a terem túlsó oldalára, ahol az út ismét elkeskenyedett, és a sodrás sebesebben szökkent előre.

Sokkal sebesebben. Mintha egy erőteljes kéz ragadta volna meg a csónakot, és húzta volna előre. A hullámzás felerősödött, és a becsapódó vízpermet kioltotta a gyertyák lángját. Lina és Doon a csónak aljában kuporgott, Poppyt szorosan közrefogták, és mindketten átölelték.

Fogukat összepréselték, szemüket szorosan behuntyták, hamarosan már semmi más nem jutott el a tudatukig a csónak örvénylő hánykolódásán kívül. Testük egyetlen erőfeszítése az az ellenállás maradt, amellyel a végső kizuhanás ellen küzdöttek. Egyszer csak a folyó robaja fülsiketítővé vált, a csónak orra lefelé billent, ők pedig olyan vadul bukdácsoltak a belsejében, mintha lépcsőn gurultak volna le – ám az egész csupán néhány másodpercig tartott, azután úgy siklottak előre a vízen, mint azelőtt.

Lina teljesen elveszítette az időérzését. Valamivel később, lehetett az néhány perc vagy akár egy óra is, a sodrás ereje hirtelen alábbhagyott. A csónak szélére tűzött gyertyákat a hullámok elsöpörték, ezért Doon újakat gyújtott. Akkor látták, hogy egy másik tóhoz érkeztek. Itt nem magasodtak hullámos kőoszlopok, semmi sem törte meg a víztükör simaságát, amely gyertyáik reszkető fényénél terült el a szemük előtt. A fényes mennyezet csupán háromméternyi magasságban borult a fejük fölé. A csónak céltalanul sodródott. Doon az egyik evezőt a falnak támasztva irányította körbe a csónakot a tó széle mentén.

– Nem látom, hol folytatódik a folyó – szólalt meg Doon. – Hát te?

– Én sem – felelte Lina. – Hacsak nem ott, ahol eltűnik abban a kis részben – A lány egy alig nyolc centiméteres repedésre mutatott a falban.

– De a csónak oda nem tud bemenni.

– Nem. Túl szűk a hely.

Doon előrébb lökte a csónakot. Árnyékuk velük együtt siklott előre a falon.

– Haszamen – szíjogta Poppy.

– Már majdnem ott vagyunk – vigasztalta Lina.

– Annyi biztos, hogy azon az úton sosem jutunk vissza, amerről jöttünk – szögezte le Doon.

– Nem – Lina a vízbe mártotta a kezét. Olyan hideg volt, hogy éles fájdalom hasított a karjába.

– Lehet, hogy ez itt a vége? – tűnődött Doon. A fiú hangja tompán zengett a zárt térben.

– A vége? – Lina hátán rémült borzongás futott végig.

– Úgy értem, az utazás vége – válaszolta Doon. – Lehetséges, hogy ott kell partra szállnunk – Egy széles sziklapadra mutatott, amely a tó egyik oldalán lejtett visszafelé a sötétségbe. Mindenütt máshol egyenesen felfelé meredeztek a falak a vízből.

A fiú a sziklalejtő irányába kormányozta a csónakot. A csónak alja megfeneklett – itt már sekély volt a víz.

– Én kiszállok, és megnézem, hogy ez hová vezet – jelentette be Lina. – Szeretnék már végre egy kis szilárd talajt érezni a lábam alatt.

Poppyt átadta Doonnak, és felállt. Gyertyával a kezében, egyik lábát átemelte a csónak szélén a hideg vízbe, és a partra gázolt.

Az út nem tűnt ígéretesnek. A talaj folyamatosan emelkedett, a mennyezet azonban lejtett. Amint egyre távolabb haladt, össze kellett görnyednie. Néhány méter mélységben pedig leomlott sziklatömbök zárták el az utat. Óvatosan megkerülte őket, oldalra fordult, hogy testét átrésselje a keskeny résen, majd előrecsúszott, gyertyáját maga elé nyújtotta. Ez nem vezet sehová – gondolta elkeseredetten Lina. – Csapdába estünk.

Ám néhány lépésnyire már ismét fel tudott egyenesedni, még egy kicsivel arrébb befordult egy sarkon, és a gyertyafény hirtelen megcsillant egy széles folyosó falain. A mennyezete magas, az alja sima volt. Lina boldogan felkiáltott:

– Megvan! – örvendezett. – Itt van! Egy folyosó!

Doon hangja nagyon messziről szállt feléje. Nem értette a fiú szavait. Visszafordult hát a csónakhoz, és amikor meglátta, újra felkiáltott:

– Találtam egy folyosót! Egy folyosót!

Doon kikászálódott a csónakból, és Poppyval a karjában a partra gázolt. Leültette a kicsit a földre, majd Linával együtt megragadta a csónakot, és minden erejüket megfeszítve kihúzták a sziklás lejtőre. Izgatottságuk Poppyra is ráragadt. A kislány jókedvűen rikoltozott, apró öklével vidáman integetett feléjük, miközben ide-oda tipegett. Örült, hogy ismét szilárd talajt érezhet lábacska alatt. Talált egy kavicsot, és a vízbe dobta, boldog sikollyal üdvözölve a csobbanást.

– Látni akarom azt a folyosót – jelentette ki Doon.

– Menj föl arra! – mutatta az utat Lina. – Aztán kerüld meg a sziklát! En addig itt maradok és kipakolom a holminkat a csónakból.

Doon elindult, kezében egy újabb gyertyát szorongatott. Lina egy kis zugba ültette Poppyt, egy kerekded sziklatömb és a fal között.

– El ne mozdulj innen! – utasította szigorúan a kicsit. Előhúzta Doon zsákját a csónak ülése alól. Nyirkos volt, ám szerencsére nem ázott át. Remélhetőleg a benne lévő élelem ehető maradt. Egyszerre korogni kezdett a gyomra. Nem is vacsoráztam – jutott hirtelen az eszébe.

– Most már késő éjszaka van, vagy az is lehet, hogy újra reggel.

A partra vitte Doon csomagját, a gyertyákkal és gyufákkal teli dobozokkal együtt. Doon épp akkor érkezett vissza, amikor letette őket. A fiú tekintete ragyogott, és két szemében egy-egy aprócska láng tükröképe táncolt.

– Biztosan ez az – mondta. – Sikerült megtalálnunk – egyszer csak felfigyelt valamire. – Mi van Poppy kezében? – kérdezte.

Lina villámgyorsan megperdült. Poppy valamilyen sötét, négyszögletes dolgot szorongatott a két kis mancsában. Nem kő volt. Inkább valamiféle csomagra hasonlított. A kicsi elmélyülten tépkedte és húzogatta zsákmányát. A szájához emelte, mintha a fogaival akarta

volna folytatni a tépkedést. Lina egy pillanat alatt ott termett mellette.

– Ne! – kiáltotta. Poppy rémülten kiejtette kezéből a csomagot és könnyekben tört ki. – Nincs semmi baj, ne sírjál! – vigasztalta Lina, és kivette Poppy kezéből azt, amit a kislány éppen meg akart rágcsálni. – Gyere és együnk valamit! Csitt, vacsoráznunk fogunk. Biztosan nagyon éhes vagy már.

Doon gyertyájának fényénél megvizsgálták Poppy szerzeményét, miközben a csöppség ott fészkelődött Lina ölében. A csomagot síkos, zöldsínű anyagba burkolták, és egy szíjjal kötötték össze. Nem volt jól becsomagolva, úgy tűnt, valaki sebtében göngyölte csak össze. Az anyag lazán lógott rajta, és fehér penészfoltok tarkították.

Lina óvatosan lefejtette róla a szíjat. Félig már el is rothadt, a végén egy négyzet alakú, immár igencsak rozsdás csat díszelgett. Visszahajtotta róla a zöld anyagot is.

Doon élesen beszippantotta tüdejébe a levegőt.

– Ez egy könyv – állapította meg. Közelebb tartotta hozzá a gyertyáját, Lina pedig felnyitotta a barna fedelet. A belsejében rejlő oldalakon halványkék vonalak sorakoztak, amelyekre egy ismeretlen kéz fekete, dőlt betűkkel írta szavait. Nem olyan tiszta, gondos kézírás volt ez, mint a könyvtárban sorakozó könyvekben, hanem kusza és rendezetlen, mintha az író sietve vetette volna papírra üzenetét.

Doon végigfuttatta ujját az első soron.

– Azt mondták, ma este... talán elillanunk? ...Nem, elindulunk. Azt mondták, ma este elindulunk.

Felnézett, két szeme találkozott Lina tekintetével.

– Elindulunk? – ismételte kérdően Lina. – Honnan?

– Szikravárosból? – kérdezte Doon. – Talán valaki már járt erre előttünk?

– Vagy valaki épp a másik városból tartott idefelé?

Doon ismét lepillantott a könyvre. Gyorsan átlapozta az oldalait – sok volt belőlük.

– Tegyük el későbbre! – ajánlotta Lina. – Majd elolvassuk, amikor az új városba érünk.

A fiú helyeslően rábólintott.

– Ott majd jobban látjuk az írást.

Így hát Lina visszacsomagolta a könyvet, és gondosan Doon zsákjába kötötte. Egy ideig még elüldögéltek a sziklapadon, és megvacsoráztak az élelemből, amelyet Doon hozott magával. A csónak réseibe ékelt gyertyák továbbra is kitartóan égtek, fényük otthonos ragyogással ölelte őket körül, akár az éjjeli lámpa fénye. Aranyló lángjuk csillámlón tükröződött a tó sima, rezzentelen felszínén.

– Láttam, ahogyan az örök üldözőbe vettek – szólalt meg Doon. – Mondd el, mi történt!

Lina elmesélte.

– Na és Poppy? Mit mondtál Mrs. Murdónak?

– Az igazat... legalábbis remélem, hogy az igazat. Utolértem őket az utcán hazafelé, az éneklés után. O is látta a plakátokat. Halálra volt rémülve. De mielőtt kérdezősködni kezdett volna, csak annyit mondtam neki, hogy ide kell adnia Poppyt. Azt mondtam, hogy biztonságba akarom őt vinni. Mert erre jöttem rá, amikor odafenn álltam a Gyülekezet Házának tetején, Doon. Korábban azt gondoltam, azért kell Poppyt elhagynom, mert Mrs. Murdóval biztonságban lesz. De amikor minden elsötétült, hirtelen ráébredtem: Szikravárosban senki sincs biztonságban többé. Sokáig biztosan nem. Senki. Nem hagyhattam ott. Bármilyen történik velünk ezután, csak jobb lehet annál, mint ami ott fog történni, méghozzá hamarosan.

– És ezt mind elmagyaráztad Mrs. Murdónak is?

– Nem. Borzasztóan siettem, hogy még időben a Csatorna-művekhez érjek és találkozzam veled. Tudtam, hogy addig kell cselekednem, amíg a tömeg kinn tolong az utcákon, hogy az öröknek nehezebb legyen a dolguk. Csak annyit mondtam neki, hogy biztonságba akarom vinni Poppyt. Mrs. Murdo átadta nekem a kicsit, de azért még sietve elhadarta a kérdéseit:

„Hová?” és „Miért?” Akkor azt válaszoltam, hogy „Majd néhány napon belül úgyis megtudja. Minden rendben lesz.” Aztán elrohantam.

– Ezek szerint odaadtad neki a levelet? – kérdezte Doon.

– Amit Clarynek szántunk?

– Jaj! – Lina döbbenetesen meredt a fiúra. – A levél! – Kezét a zsebébe dugta, és előhalászott belőle egy gyűrött papírdarabot.

– Teljesen megfélemedeztem róla! Csak arra tudtam gondolni, hogy Poppyval együtt minél hamarabb találkozunk veled.

– Tehát senki sem tud a csónakteremről. Lina tágra nyílt szemmel rázta a fejét.

– Hogy fogunk visszajutni hozzájuk, hogy elmondjuk nekik?

– Sehogy.

– Doon – sóhajtott fel Lina –, ha azonnal beszámoltunk volna arról, amit találtunk... ha csak néhány embernek is... ha nem akartunk volna hősök lenni, és csak a Dalok napján bejelenteni...

– Tudom – felelte komoran Doon. – De nem tettük. Nem mondtuk el, és most senki sem tud róla. Bár az apámnak hagytam egy üzenetet – elmesélte Linának, hogyan tűzte utolsó percekben írt üzenetét a Selverton téri bódé oldalára. – Azt írtam, hogy sikerült rábukkannunk a kivezető' útra a Csatornaművekben. De ez nem jelent majd túl sok segítséget.

– Clary olvasta az Utasításokat – jegyezte meg reménykedve Lina. – Tudja, hogy létezik egy út a kivonuláshoz. Talán sikerül megtalálnia.

– Vagy mégsem.

Már nem tehettek semmit. Ezért hát visszapakoltak mindent Doon párnahuzatába, és felkészültek az útra. Lina Doon köteléből pórázt készített Poppynak. Egyik végét Poppy dereka köré kötötte, a másikat pedig a sajátjára. Zsebeit gyufával tömte tele, Doon pedig az összes megmaradt gyertyát a zsákjába tette – arra az esetre, ha netán éjszaka érkeznének meg az új városba. A fiú megtöltötte palackját a folyó vizével, meggyújtott egy gyertyát magának, majd egyet Linának is, és végül ekképp felszerelve maguk mögött hagyták a csónakot, és felmásztak a sziklás lejtőn a folyosó felé.

19. fejezet

A világ világa

Miközben átréselték testüket a sziklák közötti résen a folyosó bejárata előtt, Doon észrevette, amint a gyertyafény visszatükröződik egy fényes pontról a falon. Megállt, hogy jobban szemügyre vegye. Amikor meglátta, mi az, odakiáltott Linának, aki néhány lépéssel előtte haladt.

– Van itt egy írás a falon!

Bekeretezett felirat volt, egy nyomtatott betűkkel teli papírlap, üveg mögött, amelyet a kőfalra erősítettek. A nyirkosság beszivárgott az üveg alá, és penészes foltokat hagyott a papíron. Gyertyáikat felemelve azonban el tudták olvasni, mi áll rajta:

ÜDVÖZÖLJÜK SZIKRAVÁROS MENEKÜLTJEIT!
MOST KÖVETKEZIK UTAZÁSUK VÉGSŐ SZAKASZA.
KÉSZÜLJENEK FEL EGY TÖBB ÓRÁN ÁT TARTÓ
EMELKEDŐ ÚTRA!
TÖLTSEK FEL PALACKJAIKAT IVÓVÍZZEL A FOLYÓBÓL!
SOK SZERENCSET KÍVÁNUNK VALAMENNYIÜKNEK!

AZ ÉPÍTŐK

– Várnak minket! – kiáltott fel izgatottan Lina.

– Hát, ezt az üzenetet réges-régen írták – jegyezte meg Doon – Azok az emberek, akik ilderakták, mostanra már biztosan mind meghaltak.

– Ez igaz. De sok szerencsét kívántak nekünk. Ettől úgy ér zeni magam, mintha még most is vigyáznának ránk.

– Igen. És lehet, hogy az ő ük-ük-ük-ükunokáik fognak ott üdvözölni minket.

Újult erővel és lelkesedéssel vágta neki az emelkedőnek Gyertyáik lángja csupán halvány fényt vetett köréjük, ám még így is meg tudták állapítani, hogy az előttük húzódó út meglehetősen széles. A mennyezet magasan a fejük felet tűnt el a sötétben. Mintha hatalmas embertömeg számán tervezték volna ezt a folyosót. Helyenként lábaik alatt a földre párhuzamos árkok barázdáltak, mintha korábban valamiféle kerekes szeker járt volna arra. Jó ideje gyalogoltak már, amikor ráébredtek, hogy végig cikcakk alakban meneteltek előre. A út egy ideig egy irányban haladt, majd élesen elfordult, és a ellenkező irányban folytatódott tovább.

Menet közben egyre kevesebbet beszéltek, az út rendületlenül emelkedett előttük, és még lélegezni is alig maradt erejük Csupán lépteik halk nesze törte meg a néma csendet. Lina és Doon felváltva cipelte Poppyt a hátán. A kislány hamar megunt a gyaloglást, és sírva követelte, hogy felemeljék. Kétszer tartottak pihenőt, letelepedtek, hátukat a folyosó falának támasztották, és nagyokat kortyoltak Doon vizespalackjából.

– Szerinted hány órája gyaloglunk már? – kérdezte Lina.

– Fogalmam sincs – felelte Doon. – Talán kettő. De az is lehet, hogy három. Már biztosan közel járunk a célhoz.

Csak másztak, egyre tovább és tovább. Első gyertyájuk régen elégett már, éppúgy, mint a második. Végre-valahára, amikor már a harmadik gyertya is alig pislákol, Lina felfigyelt rá, hogy a levegő összetétele megváltozott. A hideg, éles sziklaszag helyét valamilyen lágyabb, különös, finom illat váltotta fel. Amint egy sarkon befordultak, édes, lágy fuvallat söpört el mellettük, és kioltotta gyertyájuk lángját.

– Keresek egy gyufát – szólalt meg Doon.

– Ne, várj csak! Odanézz! – mutatott előre Lina.

– Többé már nem a teljes sötétség ölelte őket körül. Halovány fény derengett előttük a távolban.

– A város fényei! – súgta Lina.

Lina letette a ficáncoló Poppyt a földre.

– Gyere gyorsan, Poppy! – kiáltotta boldogan, mire Poppy futásnak eredt, lábacskaival szorosan Lina nyomában szaladt.

A levegőt átható édes, különös illat egyre erősebb lett. A folyosó néhány méterrel arrébb véget is ért, és egy óriási, üres kapubejáró tátongott előttük. Lina és Doon szótlanul megfogták egymás kezét, Poppy Lináét. Amikor megálltak a kapualjban és kinéztek, semmiféle új várost nem láttak, hanem végtelenül különös látvány tárult a szemük elé: egy hatalmas, véget nem érő táj, amely legszebb álmaikat is túlszárnyalta, telve édes illatú levegővel, s a roppant fekete égről egy ezüst fényben tündöklő korong ragyogott le rájuk.

Lábaik előtt a talaj hosszú, lankás lejtőben folytatódott tovább. Nem pusztá kőből volt csupán, mint Szikravárosban. Valamilyen puha dolog borította, mint az ezüstös hajsza, amely térdeiket verdeste. A lejtő alján kerekded alakok rendezetlen tömege sötétlett, mögöttük pedig újabb emelkedő magasodott. A messzi távolban, ameddig a szemük ellátott, a föld hömpölygő hullámai uralták a vidéket, s a hullámok közötti völgyekben sötét árnyak gyülekeztek.

– Doon! – kiáltott fel Lina. – Még több fény! – és az égre mutatott.

A fiú felemelte a fejét, és meglátta őket. Több száz apró fénypontocská csillogott odafenn az égen, akár csak a szétszórt sókristályok a fekete vásznon.

– Ó! – suttogta álmélkodva. Képtelen volt ennél többet szólni. A ragyogó fénytenger szépségétől még a lélegzete is elakadt.

Tettek előre néhány lépést. Doon lehajolt, hogy megérintse a földből kiágaskodó fonalakat, amelyek csaknem Poppy feje fölé magasodtak. Hűvös, puha és sima volt a tapintásuk, és finom nedvesség lepte be felszínüket.

– Lélegezz! – szólta ismét Lina. Kinyitotta a száját, és hosszan, mélyen belélegezte a levegőt. Doon követte a lány példáját.

– Édes – állapította meg a fiú. – És tele van mindenféle illattal!

Kezüket maguk elé tartották, hogy érezzék a hosszú szárazakat, amint lassan átgázoltak közöttük. A levegő arcukat, hajukat simogatta.

– Te is hallod? – kérdezte hirtelen Doon. Magas, vékony, csicsergő hang érkezett valahonnan a közelükből. Újra és újra megismétlődött, akár egy kérdés.

– Igen – felelte Lina. – Vajon mi lehet?

– Szerintem valamilyen élőlény. Talán egy bogár.

– Egy éneklő bogár – Lina Doon felé fordult. Arcát árnyékok takarták az ezüstös fényben.

– Olyan furcsa itt minden, Doon, és olyan hatalmas. De nem félek.

– Én sem. Olyan, mint egy álom.

– Igen, egy álom. Talán azért is tűnik ennyire ismerősnek. Lehetséges, hogy álmomban már jártam itt.

Addig sétáltak, amíg meg nem érkeztek oda, ahol a sötét, gömbölyded alakzatok az ég felé tornyosultak. Felfedezték, hogy valójában növények. Még náluk is magasabbak voltak, száruk olyan erősnek és vastagnak bizonyult, akár egy ház falai, s leveleik a fejük felett ringatóztak a levegőben. Ezeknek a különös növényeknek a tövében telepedtek le.

– Szerinted van itt valahol egy város? – kérdezte kíváncsian Lina. – Vagy emberek?

– En sehol sem látok lámpákat – válaszolta Doon –, még a távolban sem.

– Talán ezzel az ezüst lámpával az égen nincs is szükségük több fényre.

Doon kételkedve rázta a fejét.

– Az embereknek azért ennél több fényre van szükségük – mondta. – Hogyan tudnának másként dolgozni? Hogyan termelhetnék meg az élelmüket? Gyönyörű ez a ragyogás, de nem elég fényes ahhoz, hogy élni lehessen mellette.

– Akkor pedig mihez kezdünk, ha nincs itt se város, se emberek?

– Nem tudom. Nem tudom – Doonnak semmi kedve sem volt ahhoz, hogy gondolkozzon. Belefáradt a megoldások keresésébe. Arra vágyott csak, hogy ezt az új világot nézhesse, érezhesse, beszippanthassa az illatát. A gondolkodás ráért.

Lina hasonlóképp vélekedett. Nem tett fel több kérdést, hanem finoman az ölébe vonta Poppyt, és némán bámulta a csillogó tájat. Kis idő múltán észrevette, hogy valami különös dolog történt éppen. Bizonyos volt benne, hogy amikor először leült, az ezüst korong pontosan a magas növény legfelső ága fölött állt. Most pedig eltakarta az ág. Miközben élénken figyelte, a korong lassan egyre lejjebb hanyatlott, amíg teljesen el nem tűnt a szeme elől, és csupán egy halvány fénysugár szűrődött át a levelek között.

– Mozog – súgta oda Doonnak.

– Ez igaz. Nem sokkal később úgy érezte, mintha tekintete hirtelen zavarossá vált volna. Az ég szélein különös félhomály tűnt fel.

Eltelt egy kis idő, mire Lina rádöbbsent, honnan származott ez a homályosság.

– Fény – álmélkodott.

– Én is látom – jegyezte meg Doon. – Egyre világosabb.

Az ég alja lassan szürkévé, majd halvány narancssárgává vált, végül pedig ragyogó tűzvörösre váltott. A föld fekete, hömpölygő hullámaival sötétlett mellette. Egy bizonyos ponton a fény olyan vakítón szikrázott fel, hogy alig tudtak ránézni. Olyan sziporkázón csillogott, hogy úgy látszott, kiharapott egy darabot a tájból. Egyre magasabbra és magasabbra hágott az égen, mígnem tisztán láthatták, hogy egy tüzes korong tündököl az égen, előbb mély narancs, majd sárga fénnel, olyan erősen, hogy el kellett fordítaniuk róla a tekintetüket. A szín lassan elhalványodott az égről, és elárasztotta a földet. Fény szikrázott a dombok lágy haján, átragyogott a csipkés levelek között, miközben a zöld minden árnyalata életre kelt körülöttük.

A döbbenetes melegség felé emelték arcukat. Az ég sápadtan, tiszta kék színben borult fölējük, magasabban, mint ahogyan valaha is elképzelték. Lina úgy érezte, mintha a tető, amely egész életében fogva tartotta, hirtelen feltárult volna. A fény és a friss levegő egész lényét átjárta, dalra kelt a szívében, mint Szikraváros dalai, ám ez most az örömről zengett. Doonra pillantott, és látta, hogy a fiú egyszerre sír és nevet, és akkor jött rá, hogy ő is.

Körülöttük minden feléledt. Csodálatos zivaj szállt felējük az ágakról: csiripelő hangok, csipogás, csacsogás, vidám rikoltások. Tényleg bogarak lennének? – csodálkozott Doon. Félelemmel vegyes kíváncsisággal képzelte maga elé a bogarakat, amelyek ilyen hangokra képesek. Abban a pillanatban észrevette, hogy valami kiröppen a levelek rejtekéből, és alacsonyan szárnyalni kezd a föld felett, tiszta, édes hangon zengve repülés közben.

– Te is láttad? – kérdezte Linát, miközben előremutatott. – És ott egy másik! És még egy!

– Még, még, még, még! – sikoltotta Poppy, majd leugrott Lina öléből és táncra perdült.

Tele volt velük az ég. Túlságosan nagyok voltak ahhoz, hogy bogarak lehettek volna. Egyikük a közvetlen közelükben szállt le. Kíváncsian nézett rájuk két csillogó, fekete szemével, és száját kitarva, amely tüskeszerűen hegyes volt, trillázni kezdett.

– Hozzánk beszél – örvendezett Doon. – Vajon mi lehet? Lina csak a fejét rázta. A kicsiny élőlény megmozdította karomszerű lábát a száron, csapkodni kezdett barna szárnyával, és ismét dalra fakadt. Azután felröppent a levegőbe és eltűnt.

Ok is talpra ugrottak, és belevetették magukat a felfedezés örömébe. A föld csak úgy nyüzsgött a rovarok tömegeitől. Olyan sokan voltak, hogy Doon csak nevetni tudott fékezhetetlen örömeiben. Virágok nyíltak a zöld levelek között, és egy patak csörgedezett a domb lábánál. Bebarangolták a zöld lejtőket futottak, csúszkáltak, egymásnak kiáltották újabbnál újabb felfedezéseiket. Végül kimerülten leroskadtak. A folyosó bejáratánál telepedtek le, és megették maradék elemózsiájukat. Kioldották Doon zsákját, mire Lina meglepetten felkiáltott:

– A könyv! Megfeledeztünk a könyvről!

A kezükben tartották a penészes, zöld anyagba burkolt kis csomagot.

– Olvassuk el, miközben eszünk! – ajánlotta Doon.

Lina felnyitotta a törékeny jegyzetfüzetet, és lefektette maga elé a földre. Egyik kezébe egy répát fogott, a másikkal gondosan követte a sorokat a telefirkált oldalon. A következőket olvasta.

20. fejezet

Az utolsó üzenet

Péntek

Azt mondták, ma este elindulunk. Tudtam, hogy hamarosan sor kerül rá – a kiképzés már majdnem egy teljes hónapja befejeződött –, de mégis váratlan meglepetésként ért. Szinte megdöbbenett a hír. Miért is egyeztem bele? Öregasszony vagyok én már, túl fáradt ahhoz, hogy új életet kezdjek. Bárcsak nemet mondtam volna, amikor megkérdeztek!

Mindent, amit csak tudtam, bepakoltam egy szem bőröndömbe: ruhákat, cipőket, egy megbízható ébresztőórát, szappant és egy tartalék szemüveget. Azt mondták, könyvet ne hozunk magunkkal, fényképeket se. Utasítottak minket, hogy soha többé, egyetlen szót se beszéljünk arról a világról, ahonnan származunk. De én mégis magammal viszem ezt a kis jegyzetfüzetet. Elhatároztam, hogy leírok mindent, ami történni fog. Valakinek, valamikor talán még szüksége lesz rá, hogy tudja.

Szombat

Tegnap este kimentem a vasútállomásra, ahogyan mondták, és felszálltam a megadott vonatra. Spring Valley-n keresztül vitt az út, és én csak bámultam az ablakon át a földeket és a házakat, amelyektől most el kell búcsúznom: az otthonomtól, amely már generációk óta a családom otthona volt. Két órán át utaztam, amíg a vonat meg nem érkezett egy állomásra a hegyekben. Amikor kiszálltam, már vártak rám (három sötét öltönyös férfi), és autóval vittek egy hatalmas épülethez. Végigvezettek egy folyosón egy óriási terembe, amely zsúfolásig telt emberekkel. Mindnyájuknál bőrönd volt, legtöbbszörük haja már erősen őszült. Itt várakozunk már több mint egy órája.

Hosszú éveket töltöttem a terv kidolgozásával, amelynek egyetlen célja annak biztosítása, hogy bármi történjék is, az emberiség ne tűnjön el végleg a föld színéről. Néhányan azt állítják, hogy ez amúgy sem fog soha megtörténni. En nem vagyok ebben olyan biztos. Nagyon valószínűnek tűnik a közeli katasztrófa. Minden a legnagyobb rendben lesz, mondogatják, de alig vannak már, akik ezt el is hiszik. Ha tényleg minden rendben lesz, akkor miért van az, hogy a saját szemünkkel látjuk, hogy a világ egyre rosszabb és gonoszabb?

És persze ez a terv is csak annak a bizonyítéka, hogy a világ sorsa szerintük is megpecsételtetett. A legkiválóbb tudósokat és mérnököket vonták be a munkálatokba. Hihetetlen erőfeszítéseket tettek – erőfeszítéseket, amelyeknek máshol talán több hasznuk lett volna. Szerintem nem ez a helyes válasz. De engem is megkérdeztek, hogy részt akarok-e venni benne – talán azért, mert tanyán nőttem fel és értek kissé a mezőgazdasághoz. Kétségeim ellenére is igent mondtam. Nem igazán tudom, miért.

Százan vagyunk, ötven férfi és ötven nő. Mindannyian betöltöttük már a hatvanat. Száz kisbaba is lesz velünk. Két baba minden „szülő” párnak. Még nem tudom, melyik úriemberrel leszek összepárosítva a jelenlévők közül. Teljesen idegenek vagyunk egymás számára. Ez volt a terv. Így kevesebb közös emlékünks lesz a múltból. Azt akarják, hogy mindent felejtsünk el régi életünkről, és a helyekről, ahol életünk során megfordultunk. A babáknak úgy kell felnőniük, hogy ne is sejtsek a külső világ létezését, hogy ne bánkódhassanak mindazért, amit elveszítettek.

Hangokat hallok a terem túlsó oldaláról. Azt hiszem, megérkeztek a babák... Igen, már itt is vannak, egy-egy szürke öltönyös férfi hozza őket. Rengetegen vannak! Es milyen picik! Apró, ráncos arcocskák, integető icipici kezecskék. Abba kell hagynom az írást. Most fogják kiosztani őket.

Később.

Újfent úton vagyunk, de most buszon utazunk. Azt hiszem, éjszaka van, bár nehéz megállapítani, mivel a busz ablakait kívülről elsötétítették. Nem akarják, hogy rájöjjünk,

merre megyünk.

Egy kisbabát tartok az ölemben. Egy kislányt. Rózsaszín arcocskája van, és teljesen kopasz. Stanley, aki mellettem ül, egy kisfiú babát fog, akinek a bőre barna, a feje tetején pedig néhány fekete hajcsomó ágaskodik. Stanley és én leszünk ennek a két gyermeknek a gondviselői. Feladatunk, hogy felneveljük őket azon az új helyen, ahová most megyünk. Mire húszévesek lesznek, mi már nem leszünk többé. Magukra maradnak, hogy egy új világot teremtsenek.

Stanley és én Starnak és Forestnek neveztük a gyermekeket.

Vasárnap

A buszok végre megálltak, de még nem engedték meg, hogy kiszálljunk. Hallom a tücskök ciripelését és érzem a fű illatát. Innen tudom, hogy biztosan vidéken vagyunk, és éjszaka van. Nagyon fáradt vagyok.

Miféle hely lehet ez, távol a földi katasztrófáktól? Csak arra tudok gondolni, hogy a föld alatt van. Ez a gondolat megrémít. Most megpróbálok aludni egy kicsit.

Később

Nem volt lehetőségem az alvásra. Lehívtak minket a buszokról, és kiléptünk egy hegyekkel teli tájba, odafenn ragyogott ránk a telihold. „Ott fogunk bemenni” – mondták, és egy sötét nyílásra mutattak a hegynek az oldalában, amelyen álltunk. „Álljanak egyes sorba, kérem!” Engedelmeskedtünk. Minden csendes volt, leszámítva némelyik kisbaba visítását. Ha a többiek is hasonló érzések töltötték el, mint engem, akkor most búcsút intettek a világnak. Lehajoltam, hogy még egyszer utoljára megérintsem a füvet, és mélyen belélegeztem a föld illatát. Tekintetem végigsimított az ezüstös hegyeken, és az állatokra gondoltam, amint halkan lopakodnak az árnyak sötétjében, vagy épp a vackaikban alszanak, és persze a madarakra áfák levelei alatt, amint fejüket szárnyaik alá hajtják. Végül pedig szememet a holdra emeltem, amely hosszú, hűvös messzeségéből mosolygott le ránk. A hold még mindig itt lesz, amikor előjönnek majd – gondoltam magamban. – Legalább a hold és a hegyek megmaradnak.

A nyílás egy kanyargós folyosóra vezetett minket, amely pár kilométeren keresztül meredeken futott lefelé. Nekem nehéznek bizonyult a túra, a lábam már nem olyan erős, mint régen. Nagyon lassan haladtunk. Az utolsó szakasz volt a legrosszabb: sziklás lejtőn folytatódott az út, ahol könnyen megcsúszhatott az ember lába. Ez egy tóhoz vitt lefelé. A tó partján gyűlt össze hajlottkorú úttörőink elszánt csapata. Motorcsónakok vártak ránk, lámpákkal felszerelve.

„Amikor eljön az ideje, hogy az emberek elhagyják ezt a helyet, erre fognak kijönni?” – kérdeztem saját vezetőnket, akinek kedves arca volt. Bólintott.

„De honnan fogják tudni, hogy létezik egy kivezető út, ha senki sem mondja meg nekik?” – faggatóztam. – „Honnan tudják majd, mit kell tenniük?”

„Kapnak majd utasításokat” – felelte a vezetőnk. – „Nem jutnak majd hozzá az utasításokhoz, amíg el nem jön az ideje. De amikor szükségük lesz útmutatásra, az utasítások ott lesznek biztonságos helyen. „

„De mi lesz, ha nem találják meg? Mi lesz, ha sohasem találják meg az utat?”

„Szerintem meg fogják találni. Az emberiségnek megvan az a sajátos tulajdonsága, hogy mindenhol utat tör magának.”

Ennél többet nem volt hajlandó nyilatkozni. Ezeket a sorokat addig írom, amíg a vezetőnk megrakja a csónakot. Remélem, nem veszi észre.

– Itt van vége – szólalt meg Lina, és felnézett Doonra.

– Biztosan észrevette – jegyezte meg Doon. – Vagy a nő félt attól, hogy észre fogja venni, ezért úgy döntött, hogy inkább elrejtje a jegyzeteit, és nem viszi magával őket.

– Szerintem azt remélte, hogy egyszer majd valaki megtalálja a füzetet.

– Ahogyan meg is találtuk – a fiú eltűnődött. – De lehetséges, hogy Poppy nélkül nem is sikerült volna.

– Nem. Es sohasem tudtuk volna meg, hogy innen származunk.

A tüzes korong időközben magasabbra hágott az égen, a levegő pedig úgy felmelegedett, hogy még a kabátjukat is levetették. Doon szórakozottan turkálni kezdte ujjával a földet, amely puha volt és porhanyós.

– De vajon mi volt az a szerencsétlenség, ami ezen a helyen történt? – kérdezte. – Nekem egyáltalán nem tűnik romosnak.

– Nyilván hosszú, hosszú idővel ezelőtt történt – felelte Lina.

– Kíváncsi vagyok, hogy vajon élnek-e még itt emberek. Csendesen üldögéltek, és a távoli hegyeket figyelték. Az

asszony járt a fejükben, aki azokat a jegyzeteket írta. Vajon az ő városa milyen volt? – töprengett Lina. – Sok tekintetben olyan, mint Szikraváros – vélte. – Egy bajba jutott hely, ahol az emberek a megoldásokon vitáztak. Egy haldokló város. Nehéz volt elképzelni egy Szikrához hasonló várost ezen a ragyogó, gyönyörű helyen. Hogyan engedhette bárki, hogy ezt a csodálatos helyet bármi baj érje?

– Most mit fogunk tenni? – tette fel a legfontosabb kérdést Lina. Visszacsomagolta a jegyzetfüzetet a tokjába, és félretette. – Nem tudunk visszamenni a folyón, hogy megmondjuk nekik, merre kell jönni.

– Nem. Sohasem tudnánk a sodrással szemben kormányozni a csónakot.

– Akkor itt maradunk egyedül örökre?

– Talán létezik másik út is. Egy ösvény, amely lefelé vezet egészen Szikravárosig. Vagy lehet, hogy létezik egy másik folyó, amely az ellenkező irányba folyik. Vannak gyertyáink, átkelhetünk az Ismeretlen Régiókon, ha sikerül megtalálnunk az odavezető utat.

Ez volt a legjobb terv, amely abban a pillanatban az eszükbe jutott. Ezért azzal töltötték az egész napot, hogy egy másik bejárat után kutattak. A hegycsúcs alatt egy résre bukkantak, ahol egy patakocska csörgedezett és tűnt el a sötétben. A vize iható volt, ám a rés túl kicsi volt ahhoz, hogy átférjenek rajta. Vízmosásokat is találtak, tele bokrokkal, cserjékkel. Lina és Doon hosszú ideig kúszott-mászott a levelek és szúrós ágak között, ám nyílás nem volt sehol. Bogarak zümmögtek körbe bokáikat és szemüket, kezük barna földtől volt maszatos, cipőik megteltek kavicsal. Vastag, sötét, kopott ruháikba bogáncsok akadtak, és mivel amúgy is melegük volt már, a többségüket le is vetették. Még soha életükben nem éreztek ilyen melegséget a bőrükön és ilyen édes levegőt.

Amikor a fényes korong az ég tetejére hágott, letelepedtek az egyik magas növény árnyékának tövébe a hegyoldalon, egy olyan helyen, ahol a sűrű bozótos egy kis tisztásnak engedett teret. Poppy elszundított, Doon és Lina tekintete azonban a tájat fürkészte. Minden zöld volt, méghozzá a zöld valamennyi árnyalatában, mintha csak egy hatalmas, ragyogó, gyönyörű változata lett volna Szikraváros egymást fedő szőnyegeinek. A távolban Lina egy keskeny, szürke vonalat pillantott meg, amely úgy kanyargott, akár egy ceruzavonás a zöld színű háttéren. Ezt Doonnak is megmutatta, és mindketten hunyorogva próbáltak rájönni, mi lehet, ám túl messze volt ahhoz, hogy tisztán láthassák.

– Lehetséges, hogy egy út? – kérdezte Lina.

– Meglehet – válaszolta Doon.

– Talán mégis élnek itt emberek.

– Nagyon remélem – sóhajtotta Doon. – Sok mindent szeretnék még megtudni.

Még mindig a távoli szürkéséget bámulták, amikor mozgást hallottak a közeli bozótosból. Megzörrentek a levelek. Halk, kaparászó hang ütötte meg a fülüket. Mozdulatlanná merevedtek, és még a lélegzetüket is visszafojtották. A neszezés hirtelen abbamaradt, majd ismét folytatódott. Vajon ember volt? Kiáltsanak neki? Ám még mielőtt döntésre jutottak volna, egy különös élőlény lépett a tisztásra.

Körülbelül ugyanakkora lehetett, mint Poppy, csak közelebb a földhöz, mivel négy lábon közlekedett kettő helyett. A bundája rozsdás-vörös színű volt. Arca hosszúkás háromszöghöz hasonlított, hegyes füle felágaskodott, fekete szeme fényesen csillogott. Néhány lépést előreszökkent, láthatóan elmerült a saját világában. Mögötte vastag, puha farok libegett.

Egyszer csak észrevette őket, és megtorpant.

Lina és Doon meg se rezzent. Az állat sem. Majd tett feléjük egy lépést, megállt, fejét kissé félrebillentette, mintha csak alaposabban szemügyre akarta volna venni őket, azután még egy lépést tett előre. Tisztán láthatták vörös szőrének fényét és szemének csillogó ragyogását.

Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig így maradtak, mozdulatlanra dermedve, és meredten bámulták egymást. Az állat végül minden sietség nélkül elsétált. Orrával körbeszaglászta a földet a levelek alatt, visszakocogott a bokrokhoz, és amikor újra felemelte a fejét, azt is látták, hogy valamit tart fehér fogai között. Valami kerek, lilás színű dolgot. Egy utolsó pillantást vetve rájuk a bokrok felé iramodott, farka puhán lobogott utána, majd eltűnt a szemük elől.

Lina kiengedte tüdejéből a visszafojtott levegőt, és Doon felé fordult. A fiúnak még a szája is tátva maradt döbbenetében. Reszkető hangon így szólt:

– Ez volt a legcsodálatosabb dolog, amelyet valaha láttam. Egész életemben.

– Szerintem is.

– És ő is látott minket – tette hozzá Doon, Lina pedig rábólintott. Mindketten érezték, hogy az állat észrevette őket. Számukra tökéletesen ismeretlen volt, eddigi ismereteikhez képest semmihez sem hasonlítható, ám mégis, amikor az az élőlény rájuk szegezte fekete szemét, mintha felismerés csillant volna fel benne.

– Tudom már – jelentette ki Doon. – Ebbe a világba tartozunk.

Néhány perccel később Poppy felébredt, és nyüögösködni kezdett, ezért Lina odaadta neki a maradék zöldborsót is Doon zsákjából.

– Szerinted mi volt az, amit az az állat a szájában tartott?

– kérdezte Lina. – Lehetséges, hogy valamiféle ehető dolog, esetleg egy gyümölcs? Ügy nézett ki, mint az őszibarack, a konzerves dobozok címkéin, csak a színe volt más.

Felálltak és keresgélni kezdtek. Hamarosan rábukkantak egy növényre, amelynek ágai szinte roskadoztak a temérdek lila gyümölcs alatt, amelyek akkorák lehetnek, mint egy kisebb cékla, csak sokkal puhább. Doon leszakított egyet az ágról, és bicskájával kettéhasította. Egy mag volt a belsejében. Piros lé folyt a kezére. Lassan, óvatosan a gyümölcshöz érintette a nyelvét.

– Édes – állapította meg.

– Ha az az állat megeheti, akkor talán mi is – jegyezte meg reménykedve Lina. – Kóstoljuk meg?

Megkóstolták. Sohasem ettek még ilyen finomat. Lina kivágta a magokat, és Poppynak is adogatott a gyümölcsből, amelynek illatos leve végigfolyt az állukon. Amikor már fejenként meettek öt vagy hat darabot, tisztára nyalták ragacsos ujjukat, és folytatták a kutatást.

Továbbmászta felfelé azon a lejtőn, amelyen álltak, derekukig érő virágtengeren gázoltak át, majd a csúcshoz közel egy horpadáshoz érkeztek a földben, mintha ott beomlott volna a talaj. Lesétáltak a mélyedés aljára, és a végénél egy repedésre bukkantak, amely épp olyan magas volt, mint egy ember, de azért nem annyira széles, hogy ajtó legyen. Lina oldalvást befurakodott a résbe, és egy keskeny folyosót fedezett fel mögötte.

– Küldd át Poppyt! – kiáltotta vissza Doonnak. – Azután gyere te is!

Odabenn azonban sötét volt, így Doonnak vissza kellett mennie a zsákjához egy gyertyáért. A gyertya pislákoló fényénél kúsztak lassan előre, amíg a folyosó váratlanul véget nem ért. Ám az ösvény nem sziklafalban ért véget, hanem hirtelen, tátongó űrben, amelytől egyszerre elakadt a lélegzetük, és ijedten hátráléptek. Cipőik orrától alig pár méternyire szédítő szakadék tátongott. Olyan hatalmas barlang tárult a szemük elé, akárcsak az a fényes, külső

világ. Odalenn, a messzi mélyben pedig apró fénypontok csillogtak.

– Az ott Szikraváros – suttogta Lina.

Tisztán látták az egymást keresztező, pici, fényes utcákat és tereket, valamint a házak megannyi sötétlő tetejét. A határokon túl pedig csak az áthatolhatatlan feketeség sötétlett.

– A mi városunk, Doon! A városunk egy óriási lyuk alján fekszik! – Lebámult a szakadék mélyére, és mindaz, amit eddig a körülötte lévő világról tudni vélt, lassan szertefoszlott. – Mi voltunk a föld alatt! – suttogta. – Nem csak a Csatornaművek. Minden! – Alig tudta felfogni a saját szájából kiröppenő szavakat.

Doon négykézlábra ereszkedett, és kinézett a szakadék szélén. Hunyorgott, megpróbálta kivenni az apró pontocskákat odalenn, amelyek akár emberek is lehetek.

– Vajon mi történik most odalenn?

– Szerinted meghallanák, ha lekiabálnánk hozzájuk?

– Nem hiszem. Túl magasan vagyunk.

– Talán ha felnéznének az égre, láthatnák a gyertyánk fényét – reménykedett Lina. – De mégsem hiszem, hogy megláthatnák. Az utcai lámpáknak túl erős a fényük.

– Valahogyan üzenetet kell küldenünk nekik – mondta határozottan Doon, és akkor jutott Linának eszébe a gondolat.

– A levél! – kiáltotta. – Elküldhetjük a levelünket!

És így is tettek. Lina előhúzta zsebéből az eredetileg Glarynek címzett üzenetet, amelyet még Doon írt, és amely mindent elmagyarázott. Apró betűkkel még az alábbi üzenetet szorították a levél egyik sarkába:

Szikraváros Kedves Lakosai!

Csónakkal ereszkedtünk le a folyón a Csatornaművektől, és megtaláltuk a menekülés útját. Itt minden zöld és hatalmas. A fény az égből jön. Követniük kell ennek az üzenetnek az utasításait, és le kell ereszkedniük a folyón. Hozzanak ennivalót is. Jöjjenek, amilyen hamar csak lehet!

Lina Mayfleet és Doon Harrow

A levelet becsomagolták Doon ingébe és egy követ is tettek a közepébe. Azután felsorakoztak a szakadék szélén. Doon középen állt, egyik oldalon Poppy, a másik oldalon Lina kezét fogva. Lina célba vette a lába előtt heverő város szívének odalenn a mélyben. Minden erejét összeszedve a sűrű sötétségbe hajította az üzenetet, ők pedig figyelték, amint egyre mélyebbre hullik. Mrs. Murdo, aki a szokásosnál is fürgébben szedte a lábát, hogy megőrizze jó kedélyét, épp a Fő téren vágott keresztül, amikor valami hatalmas puffanással leesett a lába elé a járdára. Rettenő különös! – gondolta magában, és lehajolt, hogy felvegye. Egy csomag volt az. Elkezdte kibontogatni.

Torren egészen eddig sohasem látott három vagy talán négy idegennél egyszerre többet megérkezni a faluba. Ezek az idegenek, szinte kivétel nélkül, mind vándorok voltak, akik a régi városokból összehordott áruikat kínálgatták megvételre. Ez a szokatlan, sötét embertömörülés hirtelen félelemmel töltötte el. Egy hosszú pillanatig moccanni sem bírt. Azután a szíve dühödt dörömbölésbe kezdett. Olyan sebesen ereszkedett lefelé a széltoronyból, hogy végighorzosolta mindkét kezét a durva pallókon.

– Jönnék! – kiabálta izgatottan, amint a munkások közelébe ért. Azok meglepetten kapták fel a fejüket. Torren széleseben rohant a káposztaföld szélén sorakozó barna, alacsony házak irányába. Befordult egy földútra, léptei nyomán magasan szállt a por. Berontott az egyik kapun, átfutott az udvaron, be a nyitott ajtón, miközben szakadatlanul kiáltozott:

– Emberek jönnék! A domboldalon! Hester néni! Emberek! Nagynénjét a konyhában találta, izgatottan belekapaszkodott

nadrágja derekába, és tovább fújta:

– Gyere, nézd meg te is! Emberek a dombon!

Éles, sürgető' hangjából olyan döbbenet áradt, hogy nagynénje beleejtette a kanalat a levesbe, amelyet éppen kavargatott, majd azonnal utána sietett. Mire kiértek, már a falu többi lakója is az utcán gyülekezett, és a dombok felé tekingetett.

Az emberek közeledtek, lassan lefelé ereszkedtek a lejtőn. Megmászta a dombtetőt, és csak jöttek, áradtak, egyre többen és többen, akár egy sötét földcsuszamlás. A falusiak az utcára sereglettek.

– Hívjátok Mary Waterst! – kiáltotta egy hang. – Hol van Ben és Wilmer? Keressétek meg őket, és mondjátok, hogy rögvest jöjjenek ki ide!

Torren szívét most már sokkal kevésbé szorongatta a rémület, most, amikor mindenütt ismerős arcok vették körül.

– Én vettem észre őket először! – vetette oda Hattie Carranzának, aki épp mellette sietett. – Én hoztam a hírt!

– Nocsak! – morogta Hattie.

– Nem engedjük, hogy bármi rosszat tegyenek velünk – bizonygatta Torren. – Ha pedig mégis azt akarják, mi valami sokkal rosszabbat művelünk majd velük! Nem igaz?

Az asszony csupán homlokát ráncolva pillantott le a kissé zaklatott fiúra, és nem válaszolt.

A falu három vezéralakja – Mary Waters, Ben Barlow és Wilmer Dent – szintén csatlakozott az izgatott tömeghez, és a menet élére álltak. Így masíroztak át együtt a széles káposztaföldön. Torren szorosan a nyomukban haladt. Az idegenek egyre közelebb értek, ő pedig hallani akart minden egyes szót, ami a találkozáskor elhangzik. Azt máris jól látta, hogy a látogatók külseje rettenetesen fest. Az öltözkük különös és valahogyan... nem odaillő volt: mind kabátot és pulóvert viseltek, bár az idő igencsak meleg volt. Sőt, még csak tetszetősek sem voltak ezek a ruhadarabok, inkább szakadtnak, foltosnak, mocskosnak, színüket pedig fakónak látta Torren. Óriási csomagokat és batyukat cipeltek magukkal. Zsákjaikat nyilvánvalóan aszalterítőkől vagy takarókból kötötték össze egy-egy erős zsineggel. Lassan és nehézkesen haladtak csak előre. Néhányan közülük meg-megbotlottak a göröngyös talajon, és társaiknak kellett felsegíteniük őket a földről.

A káposztaágyások közepén, ahol igen erős káposzta- , friss föld- és csirketrágya szag terjengett a levegőben, az idegenek szembe találkoztak a falu vezetőivel. Mary Waters előrelépett, a falusiak pedig némán felsorakoztak mögötte. Torren, kis termetű lévén, addig tolakodott, míg talált magának egy megfelelő helyet, ahonnan nyugodtan megfigyelhette az eseményeket. Meredten bámulta a rongyos sereget. Hol vannak vajon az ő vezetőik? Maryvel egy fiatal lány és egy fiú állt szemközt, akik mindössze néhány évvel lehetek idősebbek nála. Jobbra tőlük egy kopasz férfi álldogált, mellette pedig egy éles szemű asszony, aki egy pici gyermeket tartott a karjában. Talán ez az asszony a vezetőjük.

Amikor azonban Mary előrelépett, hogy megszólítsa őket, a fiú válaszolt. Tisztán és érthetően beszélt. Torren meg is lepődött, egy ilyen rongyos alaktól sokkal inkább számított szájalomra méltó, mint határozott hangra.

– Szikravárosból érkeztünk – mondta. – Azért menekültünk onnan, mert a városunk haldoklik. Segítségre van szükségünk.

Mary, Ben és Wilmer értetlenül meredt egymásra. Mary rosszállóan ráncolta homlokát.

– Szikraváros? Az ugyan merre van? Sosem hallottunk róla. A fiú a háta mögé mutatott, kelet felé, ahonnan jöttek.

– Arrafelé van – felelte. – A föld alatt. Mary ráncai a homlokán tovább mélyültek.

– Az igazat mondd, te! – mordult a fiúra Ben. – Hagyd a gyerekes locsogást!

Ezúttal a lány válaszolt. Hosszú, gubancos hajába fűszálak keveredtek.

– Ez nem hazugság! – kiáltotta. – Komolyan beszélünk. A városunk a föld alatt fekszik. Fogalmunk sem volt róla egészen addig, míg itt ki nem bukkantunk a felszínre.

Ben türelmetlenül felhorkant, karját fenyegetően összefonta a mellén.

– Ki itt a vezető? – A kopasz férfira szegezte szúrós tekintetét. – Maga az?

A kopasz férfi azonban a fejét rázta, és a két fiatal gyerekre mutatott.

– Ha valaki itt egyáltalán vezetőnek mondható, akkor ők ketten azok – válaszolta. – A városunk polgármestere többé már nincs velünk. Ez a két gyerek itt a színtiszta igazat mondja. Egy föld alatt épült városból menekültünk a felszínre.

A körülöttük tolongó emberek mind helyeslően bólogtak és halkán mormoltak.

– Igen, így igaz.

– A nevem Doon Harrow – mutatkozott be a fiú. – Ez pedig itt Lina Mayfleet. Mi ketten találtunk rá a kivezető útra Szikravárosból.